

BURMESE
CLASSIC

ရှင်မိထယ်

တိုတိုနားလည်ပေးပါ

L ၈၆

ရှင်မိထယ်

ကိုကိုနားလည်ပေးပါ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၇၂၆၀၅၀၉

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၇၆၉၀၆၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင်(ခလုကကျ)စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၅)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ရှင်မိထယ်

ကိုကိုနားလည်ပေးပါ/ရှင်မိထယ်။-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၈၈- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) ကိုကိုနားလည်ပေးပါ

၅၉၅.၀၃

ဒီ ၂၀၁၀ နိုအရေးသုံးပါး

နိုင်ငံတော်စံ ဖြစ်ပုံရေး
နိုင်ငံတော်စံ ဖြစ်ပုံရေး
နိုင်ငံတော်စံ ဖြစ်ပုံရေး

နိုအရေး
နိုအရေး
နိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး ဆန့်ကျင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

BURMESE CLASSIC

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

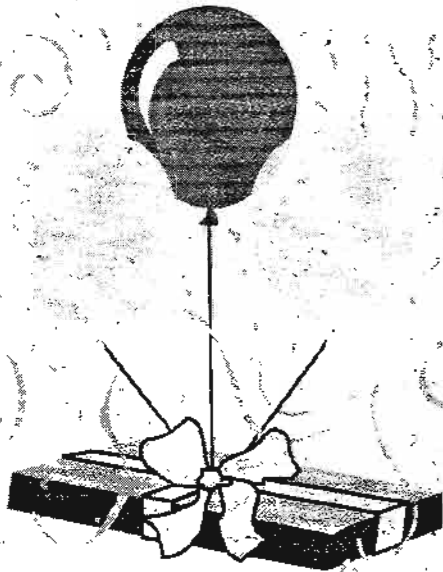
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံစားသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ကိုယ်ပိုင်ရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အကဲခုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- သူ့ကျွန်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြန့်ပွားလာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် ဘိုးအိုင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး
- အမျိုးသား၏ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ဥပဒေကျိုးမှု အဓမ္မအနစ်ဖျားမှု၊ အမျိုးသားရေး
- အကျွန်တော်များ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- အမျိုးသားစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး

BURMESE CLASSIC

“ဒီမှာ ... ဦးနေစွမ်းတည်သာ၊ ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ရဖို့ နောင်ဆယ်သက် ကူးသွားတောင် လုံးဝ စိတ်ကူးမယဉ်တော့နဲ့ သာမန် ရိုရိုးသားသား ကျွန်မရဲ့ အချစ်ကို တောင်းမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မရဲ့နှလုံး သားလေးက နူးနူးညံ့ညံ့ကလေးပါ။ ရှင်ကို ပြန်ပြီး သနားရင် သနားဦးမယ်။ အခုလို အမိန့်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စကားကတော့ ရှင် ခေါင်းဖြူစွယ်ကျီးသာ ဖြစ်ချင်ဖြစ် သွားမယ်။ ကျွန်မကို လက်ထပ်ရဖို့ကတော့ ဆောရီး ပါပဲရှင်”

ပန်းတောလင်း
တောလေး

BURMESE CLASSIC

“စတာလေး _ မင်း _ မင်း _ ငါ့စေတနာ ငါ့မေတ္တာ
တွေကို မစော်ကားနဲ့၊ ငါ မင်းကို ငယ်ငယ်ကတည်း
က ဘယ်လောက် အလိုလိုက်ပြီး ချစ်ခဲ့ရတာ မင်း
အသိဆုံး _

တစ်သက်လုံး ငါ့ပွေ့ချိုပြီး ကုပ်ပေါ်တင်ခဲ့ရတဲ့
မိန်းကလေးက အခုတော့ ဒီစကားတွေ ပြောထွက်
ရက်တာ ငါ ရင်နာတယ် _
ရင်နာတယ်ကွ _ သိလား”

နေ့စွမ်းတည်စ

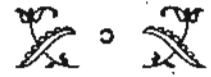
မိန်းမက မဟုတ်မဟုတ်တွေ စွပ်စွဲပြောဆို
 ရန်လုပ်ပြီးတော့ အသက်ကွာတာကြီးကို ထောက်ပြ
 ကွာရှင်းခွင့်တောင်း။ ဟား ။ ဒီခုကွဲတွေက ပူလောင်ပါ
 ကယ်၊ အားလုံး အပူမီးတွေကြီးပဲ ။
 ငါ မခံစားနိုင်တော့ဘူးကွာ ။
 မခံစားချင်တော့ဘူး ။
 တကယ်ပါဗျာ၊ လောကကြီးမှာ ပိုက်ဆံ မိုးပျံ
 အောင် ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာ ။
 လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်အပူနဲ့ ကိုယ်ကြီး
 ပါပဲ။

♥ + ♥

BURMESE CLASSIC

BURMESE CLASSIC

“ချောက်”

ဟား ... ဒီခြေထောက်ကလည်း ခိုးဖြီး ခပ်ဖော့
ဖော့ကလေး နင်းပါတယ်ဆိုခါမှ ချောက်ခနဲ မြည်ရသေးသည်။

“အဟင်း ... ဟင်း”

သူမ တစ်ယောက်တည်း ပခုံးကလေးနှစ်ဖက် ကျုံ့
ပြီး ကျိတ်ရယ်လိုက်မိသည်။ ပါးစပ်ကလေးကိုလည်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့
လေးလုပ်ရင်း လျှာကလေးထုတ်ကာ လည်ပင်းကလေးရှည်ပြီး
ခြေဖျားကလေးထောက်လျက် မီးရှောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသည့်
ဦးတည် အလုပ်ခန်းကို လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

အဟင်း ...

သူ့ကိုယ်သူ ကုမ္ပဏီကြီးတွေကို ဦးဆောင်လုပ်ရ
တယ်ဆိုပြီး အထည်ကြီးကြီးနဲ့နေတာ သူမ တကယ်အမြင်ကတိ
သည်။

စိတ်ထဲကလည်း မနှစ်မြို့ချင်။

သူကတော့ ကုမ္ပဏီကြီးတွေကို ဦးဆောင်နေရတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးဆိုပြီး သူမကို အမိန့်ပေး ဆရာလုပ်လိုက်တာက လည်း နှစ်ယောက်မရှိ။

အဲဒီလို အမိန့်ပေး ဆရာလုပ်လို့ သူ့ကို သူမက ကြည့်မရခဲ့တာ။ သူမထက် အသက်ဆယ်လေးနှစ် ကြီးတယ်ဆို ပြီး ဆရာကြီးအိုက်တင်ဖမ်းတာ သူမ ကြည့်မရ။

သူမက ဦးတည်ကို ကြည့်မရခဲ့ပေမဲ့ အန်တီကြီးက တော့ ဦးတည် မရှိရင် ထမင်းငတ်ပြီး သေမဲ့သူ တစ်ယောက်လို ကူရာကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေလေသည်။

ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အကြီးဆုံး၊ အလေးစားရဆုံး အန်တီ ကြီးကတောင် ဦးတည်ကို အသည်းအသန် အထင်ကြီးနေတော့ ဦးတည် ဘဝင်မြင့်တာ အဆန်းတကြယ် မဟုတ်တော့။

တစ်သက်လုံး ဒက်ဒီလက်အောက်ခံ ရှယ်ယာဝင် တစ်ယောက် လုပ်လာခဲ့တဲ့ ဒက်ဒီလူယုံတပည့်ဟာ အခုချိန်မှာ ဒက်ဒီ လူ့လောကကို ကျောက်ခိုင်းထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဒက်ဒီ နေရာကို နေရာရလာခဲ့ပြီးမှ ဆရာကြီးအိုက်တင် ဖြစ်လာတာကြီးကို သူမ ကြည့်မရခဲ့တာ လေးနှစ်တာကာလကို ရောက်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ ဆယ်တန်း စတက်တဲ့နှစ်မှာ ဒက်ဒီ ဆုံးသွား ခဲ့တာ၊ အခုဆိုရင် ဒက်ဒီဆုံးတာ လေးနှစ်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်

ခဲ့ပေမဲ့ သူမကတော့ ဆယ်တန်းဆိုတဲ့ ကာလကို ကျော်ဖြတ်လို့ မရခဲ့သေးဘဲ အိမ်သားများဖြစ်တဲ့ အန်တီကြီးနဲ့ ဟိုလူကြီးတို့ရဲ့ အငြိအငြင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုကို နားနဲ့မချိမဆန့် ကြားခဲ့ရပြီး စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်ခဲ့ရသည်။

အန်တီကြီးကလည်း ဆရာကြီးပဲ။ ဦးတည် နည်းတူ သူမကို ဆရာလုပ်တဲ့နေရာမှာ သိပ်ပြောင်မြောက်သည်။

ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သူမကတော့ မျက်နှာအငယ်ရဆုံး ခေါ့။ ဟင်း ... လူတွင်ကျယ်လုပ်ပြီး သူများအိမ်လည်း ရောက် လာသေးတယ်။ သူမကို ဘာမှမဆိုင်ဘဲနဲ့ ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်နေ တာ သူမ လုံးဝမခံချင်။

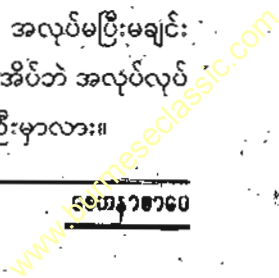
ဒါပေမဲ့ သူမသည် စိတ်ထဲကပဲ ဦးတည်ကို ခံပြော ခိုင်ခွင့်ရှိပြီး အပြင်မှာတော့ ကြောက်ချစ်ရိုသေခဲ့ရသည်။

အောင်မယ် ...

လူကြီးက အသည်းအသန် အလုပ်လုပ်နေတယ်ပေါ့။

ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ မီးရောင်အောက်က မှန်စားပွဲ ရှည်ကြီးမှာ ဆုံလည်ဆိုဖာတစ်လုံးနှင့် ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပြီး ဘာတွေ ရေးချွတ်နေတယ်မသိ။

ညဆယ်နှစ်နာရီထိုးနေပြီ။ သူ အလုပ်မပြီးမချင်၊ သူမကပဲ စာကျက်နေရဦးမယ်။ သူ့ဘာသာ မအိပ်ဘဲ အလုပ်လုပ် နေတာနဲ့ပဲ သူမက မအိပ်ဘဲ စာကျက်နေရဦးမှာလား။

မကျက်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝမကျက်နိုင်ဘူး။ ဟင်း ... အဲဒီလို ဆရာကြီးလုပ်လို့ သိပ်မုန်းတာ။

စတာလေး တစ်ယောက် ဦးတည် မနားမနေ အလုပ်လုပ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဒေါသလေးဖြစ်ကာ ချာခနဲ လှည့် အထွက် နံရံမှာစောင်ထားတဲ့ ဖယောင်းပုဆိုးလိပ်ကြီးကို အရှိန်နဲ့ ဝင်တိုက်လိုက်မိသွားပါသည်။

“ဘုတ်”

“အမေ”

“ဟင်”

ကုမ္ပဏီစာရင်းတွေကို တကုပ်ကုပ် ရေးချွတ်စစ်ဆေးနေရာမှ အခန်းဝက “ဘုတ်” ခနဲ ပစ္စည်းပြုလဲသံနှင့် “အမေ” ဆိုတဲ့ စတာလေး အသံလေးကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် သူ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ အပြင်ကနေ ကုန်းကုန်းကွကွလေးနဲ့ သူ့အခန်းဆီသို့ အလန်တကြား လှည့်ကြည့်လာတဲ့ စတာလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ စာရင်းတွေ ရေးချွတ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထုရပ်ပြီး စတာလေးဆီ လျှောက်လာရင်းက မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်လိုက်မိသည်။

“အခန်းဝမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲကွ”

“အင် ... ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ဘာမှ မလုပ်ဘဲ မင်းက ငါ့အလုပ်ခန်းရှေ့ ဘာလို့ရောက်လာတာလဲ၊ ဒါ ငါ့ကို လာချောင်းတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ မင်း စာကျက်ဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါ ငါ့ကို လာချောင်းရင်းနဲ့ ထောင်ထားတဲ့ ဖယောင်းပုဆိုးလိပ်ကို မမြင်ဘဲ ဝင်တိုက်မိတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... အို ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွတ် ... မင်း ... ငါ့ကို အူကြောင်ကြောင် လာမလုပ်နဲ့နော်၊ ငါ သိပ်စိတ်ရှည်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

တည်သာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ခပ်တည်တည်ကြီး

သူ့ကို ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်သည်။

မဟောက်လိုလည်းမဖြစ်။ ဒီကောင်မလေးကို ဒီထက်အလိုလိုက်ထားလို့ မဖြစ်တော့။ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းသာမအောင်ခဲ့မိလို့ လေးနှစ်မြောက်ပြီ။

သူမ စိတ်ထင်တိုင်း ကဲနေတာကို ဒီအတိုင်းလွတ်အားလို့ မဖြစ်တော့။

သူမက ဒီလောက်အထိ သူ့ အမိန့်ပေး ချုပ်ကိုင်ထားတာတောင် တန်ရုံမကျ၊ လူလည်ကျချင်သည်။

အခုလည်းကြည့် ...

ဒါ ... သူ့ကို အိပ်မအိပ် လာချောင်းကြည့်ပြီး သူ့ထစ်ရင် သူမက ဝင်အိပ်ဖို့ စိတ်ကူးတာ သူ့ မသိဘဲ နေမလား။

သူမ လည်တာလောက်ကတော့ သူက ပျင်းတောင် ပျင်းသေးသည်။

သူ အခုလို ခပ်တည်တည်ကြီး ပိတ်ဟောက်လိုက် တော့မှ သူမမျက်နှာကလေး မှင်သေသွားပြီး သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်း ဝိုင်းကလေးတွေနဲ့ မဝံ့မရဲကလေး မော့ကြည့်လာလေသည်။ အတန် ကြာကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းကလေး ပြန်ငုံ့သွားတဲ့ စတာလေး မျက်နှာနုနုချောချောလေးကို သူ ရင်ခုန်စွာ ခပ်ငေးငေးကြီးစိုက် ကြည့်မိရင်းက သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိသည်။

“ဦးတည်က စတာလေးကို အမြဲတမ်း အပြစ်မြင်ဖို့ပဲ ကြည့်နေတာ”

“ဟ ... မင်းကရော၊ အပြစ်မလုပ်လို့လားကွ”

သူ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်တော့ စတာလေးက ခြေလေးဆောင့်ပြီး မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်း စမ်းစမ်းနဲ့ ဆောင့်ကြီး အောင်ကြီး ပြောလာတော့သည်။

“ဒီမှာ သင်္ချာမတွက်တတ်လို့ ဦးတည်ဆီ လာမေးတာ၊ ဦးတည် အလုပ်လုပ်နေတာတွေလို့ ပြန်လှည့်တာ၊ ဒီက ဖယောင်းပုဆိုးကြီးကလည်း သူ့များနဲ့ တိုက်မိပြန်ပြီ”

“ဪ ... ဖယောင်းပုဆိုးကပဲ မင်းကို ဝင်တိုက်မလား၊ စတာလေးကွာ၊ ကဲ ... ဘာမှ ဆင်ခြေပေးမနေနဲ့၊ မင်း မတွက်တတ်တဲ့သင်္ချာ ငါ့ကိုပြ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ပြလည်း မပြဘူး၊ တွက်လည်း မတွက်တော့ဘူး၊ အိပ် တော့မယ်”

“ဟ ... အိပ်လို့ဖြစ်ဦးမလား၊ ဒီအချိန်က လူအိပ်တဲ့အချိန် မှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ လူအိပ်တဲ့ အချိန်မဟုတ်ရအောင် ဆယ့်နှစ် နာရီထိုးနေပြီ၊ အိပ်မှာပဲ”

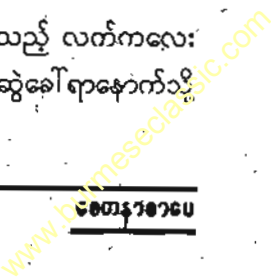
“မအိပ်ရဘူးဆိုရင်၊ ကဲ ... လာ၊ မင်း မတွက်တတ်တဲ့ သင်္ချာ ငါ့ကိုပြ”

တည်သာ တော်တော်စိတ်ရှုပ်သွားခဲ့ရပါပြီ။ စာကို ဟုတ်တိပတ်တိ မကျက်ချင်တဲ့ စတာလေးကို ဆယ်တန်းအောင် သွားဖို့ ဖိနှိပ်ချုပ်ကိုင်ရတာ သိပ်မလွယ်ကူလှ။ စိတ်လည်းညစ်ရ ဆည်။ သူ့စကားလည်း နားထောင်ချင်စိတ်မရှိသည့် မိန်းကလေး ချီလို့ တည်သာ တကယ်စိတ်ပျက်မိသည်။

အခုလည်းကြည့် ...

စာကျက်ရမှာစိုးပြီး ပေကပ်ရပ်နေတဲ့ စတာလေး တို့ကြည့်ပြီး သူ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ စတာလေး လက်မောင်း တလေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲကိုင်ပြီး စတာလေး အခန်းဆီသို့ လျှောက် လာခဲ့မိတော့သည်။

စတာလေးက သူ ဆွဲကိုင်လာသည့် လက်ကလေး ကို အတင်းရုန်းယူရင်း မကျေမနပ်ဖြင့် သူ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ဝါလာခဲ့သည်။

သူက စတာလေး ကျေနပ်တာ မကျေနပ်တာကို ဘာမှကရမစိုက်တော့ဘဲ အခန်းတံခါးဆွဲဖွင့်ကာ စာကြည့်စားပွဲဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း ... စတာလေးရဲ့ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ ဘာစာအုပ်မှမရှိ။

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ စာအုပ်တွေ၊ မင်း စာကျက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား စတာလေး။”

စတာလေး လုပ်ရပ်ကြီးကို သူ မကျေမချမ်း ဖြစ် သွားကာ စတာလေးကို ခပ်တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး အော် ဟစ်မေးပစ်လိုက်သည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် စတာလေး ကုပ်ပိုးကလေးကို ဆွဲနှိမ် ပြီး ဆွဲလွဲပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်တာ။

ရိုက်ပစ်လိုက်ရင်လည်း သူ့အပြစ် ဖြစ်လာဦးမှာမို့ ဒေါသကို ကျိတ်မျိုချလိုက်ရသည်။

“ကျက်နေတာပဲ၊ အိပ်တော့မလို့ သိမ်းလိုက်ပြီ”

စတာလေးက မကျေနပ်သံကလေးနှင့် ပြန်အော် လိုက်တာမို့ သူ ပိုပြီး ဒေါသထွက်သွားရသည်။

“မအိပ်ရဘူး၊ မင်း ဒီည လုံးဝကိုမအိပ်ရဘူး၊ လေးနာရီ ထိုးတဲ့အထိ စာကျက်ရမယ်၊ စာကျက်ချိန်မှ မရှိတာ၊ အခွေကို ကိုးနာရီအထိ ကြည့်တာ၊ သာမန်ကာလျှံကာ

စာအုပ်ကို ဟိုလှန် ဒီလှန် ဆွဲဖွင့်ပြီး အိပ်ဖို့ ငပျင်းကျဖို့ စိတ်ကူးလို့ မင်း သုံးနှစ်ကျတာ၊ ဒီနှစ် ထပ်ကျလိုကတော့ ကွာ၊ ဟား ... အရက်ကွဲ”

“ကျတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျပစေ၊ ကျကျ၊ ဆယ်တန်းမအောင် လည်း စတာလေးက ခူးနှံ့ပြီး ထမင်းစားလို့ရတယ်၊ ဒီ ဆယ်တန်းကျတာကြီးကိုပဲ ဖိပြီး ဦးတည်တို့ နိမ့်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဒီနှစ် စာမေးပွဲကို ဝင်မဖြေဘူး၊ ကြည့်နေ”

“ဟာ ... စတာလေးနော် ... နင်”

တည်သာ စတာလေးရဲ့ ပေတိပေကပ် စတိုင်လေး ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဒေါသတွေလွှတ် သွားရလေပြီ။

စတာလေး ပခုံးလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီး ဆုပ် ခြိမ်းပစ်လိုက်ပြီး စာကြည့်စားပွဲက ဆီဖာရှည်ကြီးမှာ ဝင် လိုက်ကာ သူ့ပါ စတာလေးနဲ့အတူ ယှဉ်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

အဲဒီလို သူမလေးနှင့် တူယှဉ်တွဲပြီး ထိုင်လိုက်တာကြီး သူမလေးက မနှစ်သက်သလို မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးဖြင့် ...

“ဦးတည်နော် ... စတာလေးကို အဲဒီလို အတင်းအကျပ် မခိုင်းနဲ့”

သူကလည်း လုံးဝအလျှော့မပေးဘဲ သူမ ကိုယ်
ကလေးကို တင်းကျပ်နေအောင် သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ မေတ္တာထားပြီး ပြောနေတာနော် စတာလေး
မင်း အေးအေးဆေးဆေးနေ၊ ငါ့ကို ခံအော်စရာအကြောင်း
လုံးဝမရှိဘူး။”

“ဦးတည် လုပ်တာကရော ပုံစံကျလို့လား။”

စတာလေးက ပြောလည်းပြော၊ စားပွဲပေါ်မျက်
အပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်တော့။

ကြည့်ပါလား၊ ထစ်ခနဲရှိ ဆရာကြီးလုပ်ပြီး သူ
နိမ့်ကွက်ကိုထောက်ပြီး နှိမ်ပြီး။

“တိတ်စမ်း စတာလေး၊ မင်း အချိန်မရှိကြီး အော်ကြီး
ကျယ် ငိုနေတာ၊ ကျက်သရေ မရှိဘူး၊ မင်းကို ငါ
လုပ်မိလို့လဲ၊ ကဲ ... ပြော”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟီး ... ဒက်ဒီရေ၊ စတာလေး
ဘာလွတ်လပ်ပိုင်ခွင့်မှ မရှိအောင် စတာလေးကို ချုပ်
နေကြတယ်၊ စတာလေးကို လာကြည့်စမ်းပါဦး။”

“ဟာကွာ ... အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ အန်တီကြီး နိုးသ
ဦးမယ်၊ စတာလေး ... မင်း တိတ်ဆီရင်ကွာ၊ မင်းပါ
ပြဲကြီးနဲ့ လျှောက်အော်မနေနဲ့၊ အန်တီကြီး နိုးသွားမ

“နိုး ... နိုး ... အဲဒီအန်တီကြီးကိုလည်း မုန်းတာပဲ”

“စတာလေး ... မင်း ပါးစပ် ပိတ်ထားဆိုရင်နော်”

တည်သာ ဘယ်လိုမှ သည်းခံလို့မရအောင် စိတ်ပျက်
ရကာ အော်ဟစ်ငိုရွိုက်နေတဲ့ စတာလေးရဲ့ ပါးစပ်ကလေးကို
နှိပ်ဖက်ဖြင့် အတင်းဖိချုပ်ထားလိုက်သည်။

စတာလေးက သူ ချုပ်ထားတဲ့ လက်တွေကို ဆွဲ
လို့မရလို့ စားပွဲကို ဒေါသတကြီး လက်သီးကူးလေးနဲ့ အဆက်
မပြတ် ထုလိုက် ရိုက်လိုက် လုပ်လိုက်လေသည်။

“ဒုန်း”

“ဝုန်း”

“လုပ်စမ်း၊ ကြိုက်သလောက် ထုစမ်း ပန်စတာလင်း၊ မင်း
ဘာသာ ငိုရုံမကလို့ သေတဲ့အထိငိုစမ်း၊ မင်းကို ငါ ဒီ
တစ်ခါ အလျှော့ပေးမယ်လို့ ထင်သလား။”

“ဦးတည်”

စတာလေး အော်ခေါ်လိုက်တဲ့ အသံကလေးက
သေဘဲ စူးစူးဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။ သူကလည်း စတာလေးကို
အလျှော့မပေးမိသေးဘဲ သူမ ပါးစပ်ကလေးကို ဒီအတိုင်းပဲ

နှိပ်ကိုင်ထားရင်းက သူမလေး မျက်နှာကလေးကို ဝေးကြည့်မိ
သွားသည်။

ရှည်လျားထူထဲသိပ်သည်းတဲ့ မျက်တောင်ရှည်
စင်းကြီးတွေကို တအားဖိခိတ်ပြီး မျက်ရှည်ပေါက်ကြီးတွေ
လိမ့် စီးကျနေတဲ့ မျက်နှာသွယ်သွယ် ချောချောကလေးကို
ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ရင်ခုန်သံလေးတွေ ထူးထူးခြားခြား
မြန်ဆန်လာခဲ့တာကြီးကို သူ ရှက်ရွံ့ရင်ခုန်ခဲ့ရသည်။

နုနုနယ်နယ်ကလေးနဲ့ သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေး
ကိုယ်နဲ့ဆွေးမတော် သားမစပ်ဘဲ သံယောဇဉ်ဖြင့် အတူနေထိုင်
လာခဲ့တာ နှစ်တွေ အတော်ကြီး ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဒီကောင်မလေးက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
လက်ပေါ်မှာ ကြီးခဲ့တဲ့ကလေး။

ငယ်ငယ်တုန်းက သူ အမြဲတမ်း ပွေ့ချိုခဲ့ရသူ
သူမလေး ဂျိုကျဆိုးနွဲ့ခဲ့တိုင်း ပခုံးပေါ်ထမ်း လမ်းလျှောက်
နှစ်သိမ့်ချောမောခဲ့ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်။

အခုတော့ ...

သူမလေး သူ့အရှေ့မှာ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း
ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ရှိုက်ခါ ရှိုက်ခါ ငိုရွိုက်နေတာ
ကို သူ ချောမောနှစ်သိမ့်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်း ထဲ
ပိုက်ကြည့်ရတော့မည်။

သူက ကောင်မလေးကို ကြင်နာသနားစိတ်
ဖြင့် ချောမောနှစ်သိမ့်လိုက်လျှင် ဒီကောင်မလေး သူ့ကိုကြော
မှာမဟုတ်။

သူ့ကိုမကြောက်သလို အန်တီကြီးကိုဆိုရင် သူမက
လည်း အချုပ်ပဲ။ ကြောက်တာမဟုတ်။ အလိုလိုက်ထားတဲ့ အန်တီ
ကြီးကို စတာလေး အမြဲတမ်း အနိုင်ယူတတ်သည်။

အခုလို ဖိနိုင် ချုပ်နိုင်လွန်းလို့ စတာလေး သူ့ကို
ကြောက်လန့်ရုံမိလောတာဖြစ်သည်။

အခုလည်းကြည့် စိတ်ရိုင်းတွေဝင်ပြီး သူ့ကို ဒေါသ
တွေနဲ့ တုံ့ပြန်တာ ရင်ထဲမှာ တန့်နုနု ဖြစ်လှသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

အခုလို ကလေးလေးလို ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေတာ
လေးကို မြင်ရပြန်တော့လည်း ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့
အထိ သနားကြင်နာသွားရပြန်သည်။ စတာလေးကိုကြည့်ပြီး သူ
ချောမော နှစ်သိမ့်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်သွားရကာ ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း
စတာလေးကို အရှုံးပေးလိုက်ရပြန်ပြီဖြစ်သည်။

“စတာလေး ... တိတ်တော့ကွာ၊ အလကား ခေါင်းကိုက်
နေဦးမယ်၊ မင်းက ကိုယ့်ကို ဘာလို့ခံအော်-တုတလဲ၊
ကဲ ... ကဲ ... မင်း စာမကျက်ရင်လည်း နေပါတော့၊ မယ်
မင်းကြီးမရယ်၊ အော်တော့ မငိုလိုက်ပါနဲ့၊ ကဲ ... ကဲ ...
အိပ်ချင်ရင်လည်း အိပ်တော့၊ လေးနာရီထိုးရင် ပြန်ထရ
မယ်၊ ကိုယ် မင်းကို စောင့်ပေးမယ်၊ ကဲ ... အိပ်ချင်အိပ်
တော့”

နှုတ်ခမ်းလေးထော်ပြီး သူ့ကို မကျေမချမ်း မျက်စောင်းခဲရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျနေတဲ့ ကောင်မလေး ပါးပြင်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး ဆွဲဖျစ်ကာ မျက်ရည်လေးတွေကို ချစ်စနိုးနဲ့ ဖွဖွလေး ပွတ်သုတ်ပေးလိုက်မိပြန်သည်။

စတာလေးက သူမ မျက်ရည်လေးတွေကို သူချောချောမော့မော့လေး ပွတ်သုတ်ပေးတာလေးကို မနှစ်သက်သလို ကလေးဖြင့် ခေါင်းလေးကို တအားခါယမ်းပစ်လိုက်ပြီး စုဆောင်းကာ ဆိုဖာရုံညှပ်မှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ...

မျက်ရည်စလေးတွေကို လက်ကလေးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပိတ်သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ကို မျက်ဝန်ကလေး စောင်းပြီး ခဲလိုက်ရင်း ...

“အိပ်မယ်၊ ဦးတည် စောင့်ပေးစရာ မလိုဘူး၊ စတာလေးက မီးမှိတ်အိပ်မှာ”

ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး ပြောပြီး အိပ်ရာခုတင်ဆီသို့ ခြေကလေးဆောင့်ကာ ထထွက်သွားတဲ့ စတာလေးကိုငေးကြည့်ရင်း သူ သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိကာ သူလည်း မနေသာတော့ဘဲ ဆိုဖာရုံညှပ်ကြီးမှာ ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရသည်။

အင်း ...

သူလည်းပဲ အိပ်ချင်လှပြီ။ လေးနာရီလောက် အိပ်ခဲရင်တော့ အိပ်ရေးဝမှာပဲ။

လေးနာရီလောက်ပဲအိပ်ပြီး သူမလေးကိုနှိုးပြီး သူမထွက်ချိန်တိုင်းကို သူ စောင့်ပေးမှ ဖြစ်တော့မည်။

ဒါမှ စတာလေး ဒီနှစ်ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကိုအောင်နိုင်ခြင်းမရှိမှာ။ အကောင်းဆုံး ဝိုင်းကျူရှင်နဲ့ သင်ခဲ့တာတောင် နည်းတိုင်းကြိုးစားအားထုတ်မှု မရှိတော့ မအောင်ဘဲ သုံးနှစ်တိတိ သူ့ခွဲတဲ့ စတာလေးကိုလည်း သူ တော်တော်အမြင်ကတ်မိသည်။

စတာလေးရယ် ... မင်းကို တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ ကာလကြာရင် ငါ့ရဲ့ဇနီးကလေးအဖြစ် မြင်ယောင်ပြီး ငါ တိတ်တခိုး ချစ်နှုတ်ရင်း ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ချစ်မြတ်နိုးနေခဲ့တယ် ဆိုတာကို မင်း ချစ်မိတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သိရက်သားနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာလားကွာ။

တကယ်တော့ သူမလေးနှင့် အနေနီးခဲ့သည့် သံယောဇဉ်ကြီးတွေက ဘယ်အချိန်ကများ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှန်းမသိအောင် ချစ်မြတ်နိုးသွားခဲ့တာကြီးကို ထုတ်ဖော်မပြောဝံ့အောင် ရှက်ရွံ့ရင်နုနုခဲ့ရလေသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူတူ နေလာတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ့ရင်ထဲက အကြင်နာ ချစ်ခြင်းတွေကို ဖွင့်ပြောရမှာ ဆုံးမရဲကြီး ဖြစ်မိသလို မျက်နှာပူကာ ရှက်လည်း ရှက်မိသည်။

ပြီးတော့ ...

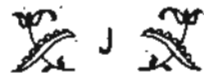
သူ့ရင်ထဲက ဆန်းသစ်နွေးမြဲသည့် အချစ်တော့ထိ သူမလေး လက်မခံရင်လည်း ပိုပြီးအရှက်ကွဲဦးမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနှစ် စတာလေး ဆယ်တန်းအောင် မှ စတာလေးကို လက်ထပ်ရမဲ့ အချိန်မှာ စတာလေးရဲ့ ပညာရေးကို ဂုဏ်ပုဒ်တပ်ရမှာဖြစ်သည်။ ဒီနှစ် မဖြစ်,ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ စတာလေးကို ဆယ်တန်းအောင်အောင် လုပ်ပေးရတော့မှာမို့ သူ့တံတစ်နှစ်လုံးလုံးကြီး ဆယ်တန်းကျောင်းသား လုပ်ပေးရတော့ခဲ့ဘဝကြီးကိုတွေ့ပြီး ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားစေတာသည်။

စတာလေးကတော့ ဘာအပူအပင်မှမရှိ။

သူ့ကို စူပုပ်တင်းမာနေတဲ့ မျက်နှာကလေးနဲ့ ခပ်စောင်စောင်ကလေး ကြည့်ကာ ခြင်ထောင်ချပြီး မီးပိတ်ဖို့ပြင်ဆင်နေတော့သည်။

သူမလေး အိပ်ချင်ပြီဆိုတော့လည်း သူကလည်း အလိုက်သိတတ်စွာဖြင့်ပင် သူမ မျက်နှာလေးကို ခပ်ရိုရိုလေးစိုက်ကြည့်ပြီး သူမအခန်းထဲက လေးလံနေ့ကွေးတဲ့ မြေလှမ်းတွေနှင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။

တစ်နေ့တာလုံး ကုမ္ပဏီမှာ ပင်ပန်းလာခဲ့သမျှကို အိမ်ရောက်တာနဲ့ အပန်းမဖြေရသေးဘဲ သူ တိတ်တဆိတ်ချစ်မြတ်နိုးနေရတဲ့ ချစ်သူလေးအတွက် မမောနိုင် မပန်းနိုင် သူမလေး စာကျက်ချိန်တိုင်းကို အနားကနေ အလုပ်တစ်ခုခုနှင့် မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။

စတာလေးကလည်း သူ့ရဲ့ကြီးကြပ်မှုအောက်မှာ ကလန်ကဆန် မလုပ်တော့ဘဲ စာကို စိတ်ပါလက်ပါ ဖိကျက်ခဲ့တာမို့ သူ့မှာ ပင်ပန်းရကျိုး နပ်ခဲ့သည်။

အရင်နှစ်တွေကလို စတာလေး တစ်ယောက် သူ့ငယ်ချင်းတွေနဲ့ လမ်းမသလားတော့သလို ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အိစီကလီ အသံတွေလည်း မကြားရတော့ဘဲ ဣန္ဒြေကလေး ပိုရလာသဖြင့် သူ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပိတ်ဖြစ်ကာ ရင်ခုန်ခဲ့ရလေသည်။

သူကလည်း စတာလေး ကျွဲရှင်က ပြန်လာတာနဲ့ စတာလေးကို နာရိဝက်ပဲ နားချိန်ပေးပြီး သူမလေး ဒီနေ့သင်လာတဲ့ Chapter တွေကို Check လုပ်ခဲ့တာ။ အခုဆိုရင် စတာလေးသည် သူ့ရဲ့ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ အသားကျကာ မညည်းညူရဲရှာတော့ချေ။

ဒါပေမဲ့ ...

တစ်ခါ တစ်ခါ စိတ်ကောက်ပြီး ခြေထောက်ကလေး ဆောင့်နင်း၊ ထမင်းမစားဘဲ နေပြတတ်တဲ့ အကျင့်ကလေးက တော့ ပျောက်မသွားသေးချေ။

အန်တီကြီးကတော့ စည်းကမ်းတကျ စတာလေးကို သွန်သင်ပေးတဲ့ သူ့ကို သဘောကျ ကျေနပ်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

စတာလေး ကွယ်တာနဲ့ သူ့ကို ချီးကျူးမဆုံးတော့ ချေ။

“မောင်တည်သာရယ်၊ မင်းကြောင့် တူမလေး လိမ္မာလာ တာ။ အန်တီကြီး မင်းကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်မှန်းမသိဘူး။ မင်းလက်ထဲကို တူမလေးကို အပ်ရတာ အန်တီကြီး စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ။ ဒီကောင်မလေး ဆယ်တန်းအောင် ပြီးလို့ ပထမနှစ်တက်ရင် အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်ပါပြီ။ မင်းအန်ကယ် အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ စီမံခဲ့တာတွေကို အန်တီကြီးဖြင့် အံ့ဩမဆုံးဘူးကွယ်”

တည်သာ တစ်ယောက် အန်တီကြီးစကားကြီးကို ကြားတာနဲ့တင် အန်တီကြီး မျက်နှာကြီးကို ရဲရဲမကြည့်ရဲတော့ဘဲ ရှက်မျက်နှာရဲရဲကြီးနှင့် ခပ်မဆိတ် ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။

အန်တီကြီး စကားလမ်းကြောင်းလိုက်တာနဲ့တင် သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိန်းမြဲနွေးထွေးသွားရကာ ရှက်သလိုကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

သူမလေးကတော့ သူ့ဒက်ဒီ စီစဉ်ခဲ့တာတွေကို ဘာတစ်ခုမှ မသိဘဲ သူ့ကို ရိုးသားစွာ ခံကပ်ဆဲပြောဆိုပြီး အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လိုများ သဘောထားသလား မသိ။

ဒီအကြောင်းတွေကို စတာလေး အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်လို့ ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရင် စတာလေးကရော သူ့ကိုလက်ခံပြီး ချစ်မြတ်နိုးနိုင်ပါ့မလား။

ပြီးတော့ ...

စတာလေးမှာ ချစ်သူရည်စား ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ... ဟား ... စတာလေးကို သူ ဘယ်လိုမှ စိတ်ချလို မရဘဲ အနီးကပ် စောင့်ကြည့်နေရမည်။ အခုထိ စတာလေးမှာ ချစ်သူရှိမရှိ သူ သိခွင့်မရသေးချေ။

အမြဲတမ်း ဂျင်ရှော့ကလေးနဲ့ Step ကိုယ်ကျုပ်လက် တိုကလေးတွေ အမြဲဝတ်ပြီး Honda Civic ကားကလေးမောင်းကာ Shopping ထွက်တတ်တဲ့ စတာလေးမှာ ချစ်သူရည်စားမရှိဘူးလို့ ပြောလိုမရ။

သူမလေးမှာ အိမ်ကလေးတွေ ရှိနေတာကိုတော့ သူ သိထားပြီးဖြစ်သည်။

အင်း ...

ငယ်ငယ်လေးကို စောင့်ချစ်နေရတာလည်း မလွယ်တကယ်မလွယ်။

ဒီအတွေးတွေနဲ့တင် သူ့ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ပူပင်သွားရကာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားရပါသည်။

“မောင်တည်သာကရော သမီးလေးအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်ရဲ့လား”

“ဟင် ... ဗျာ ... အန်တီကြီး”

ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် အာရုံမကပ်ဖြစ်ပြီး အန်တီကြီး ပြောတာကို မကြားလိုက်ဘဲ ပြန်မေးလိုက်မိတော့ အန်တီကြီးက သူ့ကို ခပ်ဖြိုးဖြိုးကြည့်ပြီး ...

“မောင်တည်သာ သမီးလေး အပေါ် အာရုံကျရဲ့လားလို့”

“ဟာဗျာ ... အန်တီကြီးကလည်း”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ တကယ်ရှက်သွားရပါသည်။ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ထူပူကျိန်းမြဲသွားရကာ မျက်လွှာကြီးချထားလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ရင်ခုန်သံတွေ ဆူညံသွားသလို အန်တီကြီးကိုလည်း ဘာစကားမှ ပြန်မပြောမိဘဲ ရှက်ဝဲဝဲကြီး ငြိမ်နေလိုက်မိတော့သည်။

ငြိမ်သက်ခြင်းဟာ ဝန်ခံခြင်းပဲပေါ့ အန်တီကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် စတာလေးကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ စပ်က ဖွင့်ပြောစရာ မလိုလောက်အောင်ကို ကျွန်တော်အမူအရာ တွေဟာ ပေါ်လွင်နေတယ်ဆိုတာ အန်တီကြီး အသိပါပဲ။

သူ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့ အန်တီကြီးရှေ့မှာ ကျွန်တော် ဝန်မခံရဘူး၊ ကျွန်တော် သိပ်ရှက်တယ်ဗျာ၊ ပြောမယ်ဆိုရင် ဒီကလေးက ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက လက်ပွန်းတီး နေလာခဲ့တဲ့ကလေး။

ဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော်ပါးစပ်က ချစ်ပါတယ်၊ ဝန်ခံပြောရမှာ၊ ကျွန်တော် လိပ်ပြာမလုံဘူးဗျာ။

“ဟောတော် ... လူပျိုကြီး ရှက်သွားပြီ၊ အင်း ... လူပျိုကြီး ရှက်နေလိုက်တာကွယ်၊ ဒါ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်တည်သာရယ်၊ မောင်တည်သာ အခု အသက်သုံးဆယ့် သုံးပြည့်ပြီပြီနော်၊ နောက်နှစ် သုံးဆယ့်လေးနှစ်၊ သမီးလေးက နောက်နှစ်ကို အသက်နှစ်ဆယ်နော်၊ အင်း ... သင့်တော်ပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီကြီးလေ စတာလေးကို အသက်နှစ်ဆယ် မြန်မြန်ပြည့်ပြီး မောင်တည်သာနဲ့ မြန်မြန်လက်ထပ်ပြီးမှ စိတ်ချနိုင်မှာ”

အန်တီကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း သူ ခဏတွေဝေသွားသည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို စတာလေးကို လောလော့သယ်

ဖွင့်မပြောဖို့ အန်တီကြီးကို အစောကြီးကတည်းက သူ နှုတ်စိတ်ထားခဲ့သည်။ အန်တီကြီးကလည်း နှုတ်လုံစွာဖြင့် သူ့တူမတို့ပြောခဲ့လို့ စတာလေး ဒီအကြောင်းတွေကို ဘာတစ်ခုမှ မသိခဲ့။

စတာလေးသာသိရင် ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲ မသိ။ စတာလေး သူ့ကို ချက်ချင်းကြီးတော့ လက်ခံမှာ မဟုတ်သေးဘူးဆိုတာ သူ စိတ်ထဲမှာ အလိုလို သိနေခဲ့သည်။

ရှင်ထဲမှာလည်း အနာဂတ်ကို လန့်ချင်သလိုလိုနဲ့ စတာလေးကိုလည်း မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်မချ ဖြစ်နေခဲ့မိသည်။

ကြာရင် သူ ရူးများသွားမလား မသိ။

“အန်တီကြီး ... စတာလေး ဒီအကြောင်းတွေကို သိသွားတဲ့ တစ်နေ့ကျ ကျွန်တော့်ကို သူ လက်ခံနိုင်ပါ့မလားဟင်”

သူ့ရှင်ထဲမှာ မခံနိုင်တော့သည့်အခုံး အန်တီကြီးကို ဖွင့်မေးလိုက်မိတော့သည်။

“အင်း ... အန်တီကြီးလည်း အဲဒါပဲ တွေးပြီး စိတ်ပူနေရတာ မောင်တည်သာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ မောင်လေးတို့ အန်တီကြီးတို့ စီစဉ်ထားတာတွေကို မပယ်ရှားနိုင်ပါဘူးကွယ်”

သူ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောမိတော့ဘဲ ကော်စိတ်တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်ပစ်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဝီရီအံဆွဲထဲမှ ကားသော့တွေကို လှမ်းယူ ဆိုက်ပါသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ အံဆွဲထဲက သူ့ကားသော့အတွဲလိုက် ခု မတွေ့တော့တာမို့ သူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်အထိ အံ့ဩသွားမိသည်။

“ဟာ ... အန်တီကြီး၊ ကျွန်တော့်ကားသော့ အံဆွဲထဲမှာ မတွေ့တော့ဘူး”

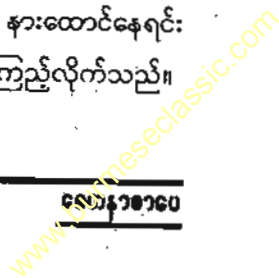
“ဟေ ... သေချာရှာကြည့်စမ်းပါဦး မောင်တည်သာရယ်”

“အသေအချာရှာတာ အန်တီကြီးရဲ့၊ ဟိုကောင်မလေးများ သော့များပြီး ယူသွားသလား မသိဘူး”

“အင်း ... မနက်ကတော့ မင်းကားသော့ထားတဲ့ အံဆွဲထဲကို သူ့ဖွင့်ကြည့်သေးတယ်၊ သူ မယူလောက်ဘူးထင်တယ်၊ သူ့ကားသော့ထားတဲ့ အံဆွဲကိုလည်း ဖွင့်ကြည့်ပါဦး။ မင်း ကားကို သူစီးသွားတော့ သူ့ကားကိုတော့ ထားခဲ့မှာပဲ၊ ဘယ်သွားလို့ ကားကောင်းကောင်းကြီးကို လစ်စီးသွားမှန်းမှ မသိတာ”

• သူက အန်တီကြီး စကားတွေကို နားထောင်နေရင်း သူ့အံဆွဲကို ဆွဲဖွင့်ပြီး သော့တွေကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။

ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရ။

“သူ့အံ့ဆွဲထဲမှာလည်း သူ့ ကားသော့ မတွေ့ဘူး အန်တီကြီး”

“ဟင် ... ဒီကောင်မလေး တစ်ယောက်ကတော့လေ၊ ကားနှစ်စီးစလုံးတော့ သူ မယူလောက်ပါဘူး၊ ဂိုဒေါင်ထဲကို သေချာအောင် သွားကြည့်လိုက်ပါဦး မောင်တည်သာရယ်”

အန်တီကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း သူ အောက်ထပ်ကို ဆင်းခဲ့ပြီး တိုက်ခြေရင်းက ကားဂိုဒေါင်ထဲကို ကားဝင်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမကားရော သူ့ကားပါ နှစ်ကားစလုံး မတွေ့ရဘဲ ဈေးတို ဘာတိုသွားသည့် ဆလွန်းကားဖြူကလေး တစ်စီးကိုပဲ တွေ့လိုက်ရတာမို့ သူ တော်တော် စိတ်ပျက်သွားပါသည်။

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် သူ ခေါင်းကြီးကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်လာခဲ့ရသည်။ ဒါ ဒီကောင်မလေး ကားနှစ်စင်းစလုံးယူပြီး ဘယ်ကို အပျော်ခရီးထွက်သွားပြီလည်း မသိ။

အခုလို လူကြီးတွေမသိအောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်လိုက်သည့် စတာလေးရဲ့ လုပ်ရပ်ကြီးကို သူ ကျေနပ်လို့မရ ခဲ့ချေ။ ဒါဟာ ရိုးသားမှုမရှိတဲ့ လုပ်ရပ်ကြီးပဲ။ စတာလေး အပျော်ခရီးထွက်တယ်ဆိုရင်တော့ ရည်းစားနဲ့သွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒီအတွေးကြီးတွေနဲ့တင် သူ့ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ကျိန်းရှသွားခဲ့ပါသည်။

ရင်ထဲက မကျေနပ်စိတ်တွေဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲကို နှစ်နှစ်ပျက်ပျက်နဲ့ သူ ပြန်ဝင်လာတော့ အန်တီကြီးက လောတကြီး ဆီးမေးလာလေသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ စတာလေးကား တွေ့ရဲ့လား”

“မတွေ့ပါဘူး အန်တီကြီးရယ်၊ သူ့ကားပါ ယူသွားတာ၊ ကားနှစ်စီးစလုံး ယူသွားတယ်ဆိုတော့ ကျူရှင်သွားတာ မဖြစ်လောက်ဘူး၊ အပျော်ခရီး ထွက်တာပဲ နေမယ်၊ ဒီလို အိမ်သားတွေကို မပြောဘဲ ခရီးထွက်တယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“အေး ... သူ အပျော်ခရီးထွက်တယ် ဆိုရင်တော့ အန်တီကြီးလည်း ဆုံးမရမှာပဲ၊ မင်းလည်းဆုံးမ၊ စတာလေးက ငါ့ကိုဆို သိပ်ကြောက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်ကြောက်မလဲ၊ အန်တီကြီးက ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုက်ထားတာကိုး”

“ဟယ် ... ငါ ဘယ်မှာ ဒီလောက်အထိ အလိုလိုက်လို့ လည်းတော်”

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် သူနှင့် အန်တီကြီး တစ်ယောက် ပြန် စကားများပြီးမှ စတာလေးတက်တဲ့ ဝိုင်းကျူရှင်ဆရာဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရလိုက်သည်။

လူကြီးတွေကိုလိမ်ပြီး တစ်နေရာရာကို သွားလို့ထ
တော့ ပြန်လာရင်တော့ မှတ်လောက် သားလောက် ဖြစ်သွားအောင်
ဆုံးမပစ်ရမည်။

အန်တီကြီးကတော့ သူ့တူမကို ကွယ်ရာမှာပဲအပြန်
တင်ရဲသူ ဖြစ်သည်။

“အဲဒါကြောင့်မို့ ဒီကောင်မလေးကိုက မကောင်းပါဘူး
အဲဒီလို အပျော်အပါးမက်လို့ ဆယ်တန်းကို တဘုန်းဘုန်း
ကျနေတာ”

“အဲဒီလို သူ့ကိုကျတယ် ပြောတော့လည်း အန်တီကြီးတူ
က ကြိုက်သေးတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ အခုလည်း ဘယ်ကို
လျှောက်ပြီး ထင်တိုင်းကြံသွားတယ် မသိဘူး၊ ကားနှစ်စီး
စလုံး ယူသွားတာ ကြည့်ပါဦး၊ ညကတော့ ကျွန်တော့်ကို
ဟုတ်ရိုးဟုတ်ဆီနဲ့ ကျူရှင်စာမေးပွဲဖြေရမှာမို့လို့ ကျူရှင်
ကို စောစောသွားရမယ်ဆိုပြီး ခွင့်တောင်းထားတာ။ ကျွန်
တော်ကလည်း သူ့ကို နေ့တိုင်းစောင့်ပေးနေရတော့ အိပ်
ပျော်သွားတယ်၊ သူ ဒါဟုတ်မဟုတ်ကို ဝိုင်းကျူရှင်ဆရာ
ဆီကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မေးလိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... အေး ... ဟိုဘက်က စကားထွက်ကိုလည်း နား
ထောင်ပြီးမှ စကားပြောနော်၊ သမီးလေး သိက္ခာကျစရာ
ဖြစ်အောင်တော့ မပြောနဲ့နော် မောင်တည်သာ”

အန်တီကြီးကလည်း တစ်မျိုး၊ သူ့တူမကို သိခွဲတင်
အရာမရှိ ကြံဖန်တင်နေသေးသည်။

သူက စိတ်မကြည်လင်စွာဖြင့်ပင် ခါးကြားထဲက
Hand Phone ကိုထုတ်ပြီး ဝိုင်းကျူရှင်ဆရာဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်
သည်။

“ဟယ်လို ... (.....)က ကျူရှင်ဆရာ ဦးအောင်ထိန်းရှိန်
လား ခင်ဗျာ၊ ခြောက် ... ကျွန်တော် ပန်စတာလင်းရဲ့အုပ်
ထိန်းသူ နေ့စွမ်းတည်သာပါ ခင်ဗျာ၊ ပန်စတာလင်း ဒီနေ့
ကျူရှင်လာသလားလို့ မေးချင်လို့ပါခင်ဗျာ၊ ခြောက် ...
ဟုတ်ကဲ့၊ နေမကောင်းလို့ ခွင့်တိုင်တယ်၊ ခြောက် ... ဟုတ်
ပါတယ်၊ နေမကောင်းတာပါ၊ ညကဖျားတာ၊ ဒါအခုမနက်
ဆေးခန်းသွားတယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်က ကျူရှင်ကို
များ နေမကောင်းနေတာကြီးနဲ့ တက်ရသလားလို့ စိတ်ပူ
ပြီး လှမ်းမေးတာပါ၊ ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်
ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပဲနော်”

စတာလေးရဲ့ လူလည်ကျပုံကြီးကို သူ ကြိတ်မနိုင်
အရဖြစ်ကာ အဲကိုတင်းတင်းဖိကြိတ်ပြီး ဖုန်းပိတ်ကာ ခါးကြားထဲ
ထည့်လိုက်ပြီး အန်တီကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အလကား ငလိမ်မလေး၊ ကျူရှင်ဆရာကို နေမကောင်း
လို့ဆိုပြီး လိမ်တယ်၊ ဒါ သူတို့တစ်နေရာရာကို ထွက်တာ

နေမယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ လူကြီးတွေကို မလိမ့်တစ်ဖန်
လုပ်ရဲတာ ကျွန်တော် အိုလို့မဆုံးဘူး”

သူက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ပြောလိုက်တော့ အန်တီ
ကြီးက ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြင့် ကတုန်ကယင်သံကြီးနှင့်

“အမယ်လေးနော် ... ကျူရှင်ကိုလည်း လိမ်တယ်ဆို
ထောက်ရင် သမီးလေး ခိုးရာများ လိုက်သွားပြီလား
မောင်တည်သာရယ်၊ လုပ်ပါဦး၊ အန်တီကြီး တူမလေး
ရည်းစားနဲ့များ လိုက်ပြေးသွားပြီလား မသိဘူး၊ မင်းမဟုတ်
တဲ့ တခြားယောက်ျားနဲ့ တူမလေး ရရင် အန်တီကြီး ရန်
ကျိုးပြီးသေမှာ”

“ဟာဗျာ ... အန်တီကြီးကလည်း မဦးမချွတ် မဟုတ်တာ
တွေ လျှောက်မပြောစမ်းနဲ့ဗျာ၊ ခိုးရာလိုက်မဲ့သူက ကာ
နစ်စီးစလုံး ယူသွားမလား၊ ဇိတ်တိတ်ကလေး ခိုးထွက်
မှာပေါ့၊ သူ့မှာ ဘယ်မှာရည်းစားရှိလို့လဲ၊ အန်တီကြီးက
လည်း မစဉ်းမစား လျှောက်ပြောနေ၊ ဒါ ချောင်းသာတို့
ဘာတို့ကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ပွဲစား ထွက်တာပဲနေ
မယ်။ သိပ်လည်တဲ့ ကောင်မလေး”

“အေး ... အေး ... ဟုတ်မယ်၊ မောင်တည်သာ ပြောတာ
ဟုတ်မယ်၊ သူ့ hand phone ကို ဆက်ကြည့်ပါဦး မောင်
တည်သာရယ်”

တူမအတွက် အစိုးရိမ်လွန်ပြီး အန်တီကြီး ကယောင်
ချက်များ ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး သူပါ ယောင်တောင်တောင်
ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ အခုမှပဲ စတာလေးဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ သံတိ
နဲ့လိုက်သည်။

ခါးကြားထဲက hand phone ကလေးကို ကယူာ
အယာ ဆွဲထုတ်ယူပြီး စတာလေးဖုန်းကို ဆက်လိုက်သည်။

စတာလေးဖုန်းကလေးကို နှိပ်ပြီးတာနှင့် သိပ်မကြာ
ဆိုက်ပါ။ စတာလေးရဲ့ အသံကြည်ကြည်ကလေးကို ကြားလိုက်
ချပါသည်။

သူမလေးအသံလေးကို ကြားလိုက်ရတာနဲ့တင် သူ့
ရင်တစ်ခုလုံး ဒိန်းခနဲ ပြေးဆောင်ခုန်မြည်သွားရကာ ဘာပြောရ
ခုန်းမသိအောင် ကယောင်ကတမ်းကြီး ဖြစ်သွားကာ ...

“စတာလေး ... မင်း ... မင်း ...”

“အဟင်း ... ဦးတည်လား”

“အင်း”

သူ စတာလေးကို ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့
ဘဲ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် အင်းချလိုက်မိသည်။

“ဟဲ ဟဲ ... ဦးတည်... ကားကြီးကို စတာလေးတို့ သူငယ်
ချင်းတွေ ချောဆွဲချလာတာ၊ ဦးတည် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“နေ ... နေပါဦး၊ မင်းက အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ချောင်းသာ သွားနေတာ၊ ကားပေါ်မှာလေ ဦးတည်ရဲ့၊ ဟိ ဟိ ... ဦးတည်တို့ အန်တီကြီးတို့ စိတ်ပူနေကြတဲ့ဖို့ ကြီးကို မြင်ယောင်ပြီး ရယ်ချင်လိုက်တာ”

“စတာလေး ... မင်း အခုပြန်လာခဲ့”

“အင်း ... မလာပါဘူး၊ ဦးတည်ကလည်း ချောင်းသာကို နေ့ချင်းပြန်သွားတာပါ၊ ညမအိပ်ပါဘူး၊ ပြန်လာတော့မှ ဆူကွာ”

“ညအိပ်လို့ရော ရမလားကွ၊ မင်း ဒီလို နေချင်တိုင်းနေ ရအောင် မင်းမှာ အုပ်ချုပ်သူ မရှိဘူးလို့ မင်း သတ်မှတ် နေသလားဟင် ပန်စတာလင်း”

“ဦးတည်ကလည်းနော်၊ ပြန်လာတော့မှပွမ်း၊ အဲဒါကြောင့် သူ မိန်းမ၊မရတာ၊ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ပွစိ ပွစိလုပ်တာ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ”

“ဘာကွ၊ မင်း ငါ့ကို မခန့်လေးစား ပြောစရာလား”

“ဟာ ... ဦးတည်ရယ်၊ ဒုက္ခပဲ၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ စတာလေး ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်”

“မပိတ်နဲ့ဦး၊ မင်း လုပ်တာ ပုံစံ လုံးဝမကျဘူး၊ မနေ့က ညက ပြောတော့ ကျူရှင်စာမေးပွဲ ဖြေ ရမှာမို့ စောစော သွားရမှာဆိုပြီး ငါ့ကို လိမ်ပြောတယ်၊ မင်း ကျူရှင်ဆရာ

ဆီကျတော့ နေမကောင်းဘူးလို့ လိမ်ပြီးခွင့်စာတိုင်တယ်၊ မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဦးတည်ရယ်၊ ညကျမှ ဘယ်လောက် ဆူဆူ၊ ခုနစ်နာရီလောက် စတာလေးတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ရောက်မှာ၊ ဘိုင့်ဘိုင့်နော် ဦးတည်၊ စတာလေး ဖုန်း ပိတ်ပြီ”

စတာလေး ဖုန်းပိတ်သွားတာကို သူ မကျေမနပ် ဦး ဖြစ်သွားရကာ ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်မှောင် ဦးကြုတ်မိရင်း အန်တီကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာပြောလဲ မောင်တည်သာ”

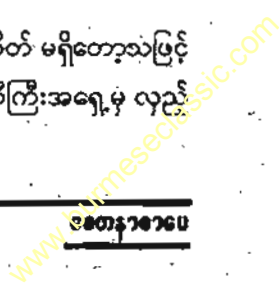
“ညခုနစ်နာရီလောက်မှ ပြန်လာမယ်တဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ ချောင်းသာကို သွားကြတာလေ အန်တီကြီးရဲ့”

“ဪ ... တော်ပါသေးရဲ့၊ အခုမှပဲ အန်တီကြီး ရင်ပူ သက်သာတော့တယ်”

“အန်တီကြီး ... ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီသွားတော့မယ်”

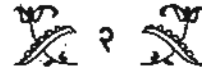
“အေး ... အေး ... အိမ်ကရှိတဲ့ကားပဲ စီးသွားတော့ မောင် တည်သာ”

သူ ဘာစကားမှ ဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိတော့သဖြင့် အန်တီကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ အန်တီကြီးအရှေ့မှ လှည့် သွက်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ စတာလေးရဲ့ လိမ်လည်မှုကြီးကို
မကျေနပ်သေးချေ။ ပြီးတော့ သူမလေး ပြန်လာရင် ဘာနဲ့အပြစ်
ပေးရမလဲ ဆိုတာကိုပဲ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စဉ်းစားနေခဲ့
သည်။

ညခုနစ်နာရီကို ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ စတာလေးစကား
နဲ့တင် သူ့ အလုပ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်မလုပ်နိုင်ဘဲ ရုံးဆင်းချိန်ကို
စိတ်စောနေခဲ့သည်။ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်တာနှင့် ဘယ်ကိုမှမဝင်
တော့ဘဲ အိမ်ကို တန်းပြန်လာခဲ့ကာ ရေတန်းချိုး အဝတ်အစား
လဲပြီး ထမင်းစားကာ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာပဲ စတာလေး ပြန်
အလာကို နာရီတကြည့်ကြည့်နဲ့ စောင့်နေမိသည်။

သူ့ အချိန်အတော်အကြာ စောင့်နေပြီးမှပဲ ခြံကြီး
ထဲကို ကားနှစ်စီး ဝေါခနဲ ဝင်လာတဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
သူ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ဘဲ ခေါင်းကြီး ထောင်မတ် ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

အင်း ... ရှေ့ဆုံးက ဘောင်းဘီရှည်အဖြူကလေးနဲ့
ဆင်းလာတာ သူ့ရဲ့လိမ်မလေး။

ငလိမ်မလေးအနောက်က သူမ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်
ဟန်တူတဲ့ ကောင်မလေးသုံးယောက်နဲ့ ကောင်လေး လေးယောက်။

ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အဖွဲ့ကတော့ ရည်းစားအတွဲတွေ
ဖြစ်ပုံရသည်။ ကောင်လေး လေးယောက်နဲ့ ကောင်မလေး လေး
ယောက်ဆိုတော့ မဟုတ်မှလွဲရော ရည်းစားတွေလိုပဲ သူ တစ်ထစ်
ချ သတ်မှတ်လိုက်မိသည်။

စတာလေးတို့အုပ်စု ကားပေါ်ကနေ ခပ်သွက်သွက်
ကလေးဆင်းပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်လာတာကို ကြည့်နေရင်းမှ သူ
ရင်ထဲက ဒေါသတွေကို ကျိတ်မျိုချထားရကာ လက်သီးနှစ်ဖက်
ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး အဲဒီဖိုကြိတ်ထားလိုက်သည်။

တောက် ... လူလည်ကျလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး
တွေကြသေးတာပေါ့ကွာ။

အင်း ... ဒီပုံအတိုင်းဆို သူမကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
အပြစ်ပေး ဆုံးမမှ မှတ်လောက်သားလောက် နာကျင်သွားမှာ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဧည့်ခန်းထဲကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေ
နှင့်အတူ ပြုံးစိစိ မျက်နှာပေးကလေးနှင့် ဝင်လာတဲ့ စတာလေး
မျက်နှာလေးကို သူ မခံချိမခံသာ ခပ်တည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်
လိုက်ပြီး ဆိုဖာကြီးမှာ မှီထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်
လိုက်သည်။ အဲဒီနောက် သူ ဧည့်ခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်ပြီး စတာ
လေးကို အမိန့်သံဖြင့် အပေါ်ထပ်ကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ပန်းစတာလင်း ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာနဲ့”

စတာလေး မျက်နှာလေးကို ရှုတည်တည်ကြီး စိုက်
ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို အားမနာ ပါးမနာ ချာခနဲ လှည့်
ဆွတ်သွားတဲ့ ဦးတည်ကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ သူမ ခေါင်းကလေးကို လက်ညှိုးကလေးဖြင့် ဖွဖွလေး
ဒီထောက်ပြီး တယမ်းယမ်း ခါယမ်းလိုက်ရင်း သူငယ်ချင်းတွေကို
စိတ်ဖြူဖြူ မျက်နှာလေးနှင့် အားနာစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“သူငယ်ချင်းတို့ရေ ... အားတော့ နာတယ်ကွာ၊ ဦးတည်က
လူပျိုကြီးဆိုတော့ သိပ်ခွကျတာပဲ၊ ဟဲ ဟဲ ... ကိုယ့်ဘက်
က အမှားဖြစ်နေတော့လည်း အဆူခံရဦးမယ်ပေါ့ကွာ”

“လင်း ... အဲဒီလူကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“တူ”

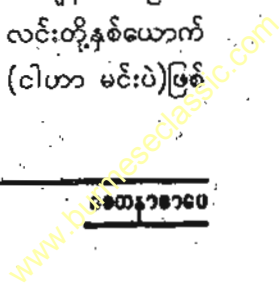
“ဟာ ... ဘာတူလဲ၊ သံရိုက်တဲ့တူလား”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟာကွာ ... ရယ်မနေစမ်းနဲ့ ကောင်းကောင်းဖြေစမ်းကွာ
လင်း”

“အဟင်း ... ဒက်ဒီတူလို့ ပြောတာ၊ သူငယ်ချင်းတို့ရေ
ပျော်လိုလည်း ဝပြီ၊ အဆူခံဖို့လည်း အချိန်ပေးပါဦး”

“အေးပါကွာ၊ တို့ ပြန်ပါတော့မယ်၊ လင်းတို့နှစ်ယောက်
ချောင်းသာ Beach မှာ I am you (ငါဟာ မင်းပဲ)ဖြစ်
သွားပြီနော်”

စတာလေးက ဇွဲအပြောလေးကို အပြုံးလှလှလေးနှင့် ပြုံးပြလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ရှင်ထဲမှာတော့ ဇွဲရဲ့အကြည့်ရွန်းရွန်းကလေးတွေ နွေးထွေးတဲ့အချိန်မှာ စတာလေးက တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းကြီး ရည်းစားမရှိလို့ အပျင်းဖြေဖို့ ဇွဲရဲ့အချစ်တွေကို “ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်” မခံစားမိဘဲ လက်ခံလိုက်တာပဲဖြစ်သည်။

ဒီအကြောင်းတွေကို ဦးတည်နဲ့ အန်တီကြီးသာ သိလိုက်ရင် စတာလေး တွေးရင်းနဲ့တောင် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတပျန်းဖျန်း ထသွားရသည်။

ပြီးတော့ အခုလေးတင်ပဲ မျက်နှာတည် မျက်နှာထားကြီးဖြင့် စတာလေးကို အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့လို့ အမိနဲ့ ပေးပြောလာတဲ့ ဦးတည် မျက်နှာထားကြီးက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဟင်အင်း ... စတာလေး အပေါ်ထပ်ကို တက်လိုက်မသွားရပါဘူး။

အန်တီကြီးကရော အခုချိန်ကြီး ဘယ်ရောက်နေလို့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေတာလဲ။

အန်တီကြီးရှိရင် စတာလေးအတွက် အကာအကွယ် ရသေးသည်။ အန်တီကြီးကလည်း အရေးထဲ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေသလဲ မသိ။

ရှင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စတာလေး အပေါ်ထပ်ကို အထိလာခဲ့ရပြီး မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားဖြင့် ကားသောနှစ် ခုတို့ကိုက ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

အင်း ... ဟိုလူကြီးက စိတ်တိုရင် သူမကို အပြစ် ခြီးကြီးပေးမှာပဲ။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူမကို တစ်နာရီလောက် ချိတ်တတ်ရုံပဲ လက်မြှောက် အပြစ်ပေးခဲ့သည်။

အခုလည်း အဲဒီလိုများ အပြစ်ပေးဦးမလား မသိ။ “ပန်းစတာလင်း မလာသေးဘူးလားဟေ့”

အပေါ်ထပ်ကနေ ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းအော်ခေါ် နှိတ်တဲ့ ဦးတည် အသံကြီးက သူမတစ်ကိုယ်လုံး အသားတွေ ဆတ်ဆတ် တုန်ယင်သွားသည်အထိ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ် နှုတ်ရကာ စတာလေး ဘာမှစဉ်းစားမနေနိုင်တော့ဘဲ အပေါ်ထပ် အပြေးတက်လိုက်ရပါတော့သည်။

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် စတာလေးကို ခပ်ထန်ထန်ကြီး စိုက်ကြည့်ကာ ဆိုဖာရည်ကြီးမှာ ဘာင့်တောင့်မတ်မတ်ကြီး ထိုင်နေတဲ့ ဦးတည်ကို မဝံ့မရဲကလေး ခြိမ်းကြည့်ရင်း စတာလေး ရင်ထဲ အေးခနဲ ကျင်မြဲသွားရသည်။

ဦးတည် မျက်နှာချောချောကြီးမှာ မကျေနပ်စိတ် ကျော့ပြန်နေပြီး နီရဲတင်းမာနေသည်။

သူမက ဦးတည် မျက်နှာချောချောကြီးကို မဝံ့မရဲကလေး လှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးကလေး ဦးတည်ကို တောင်းပန်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဦးတည်”

“မထိုင်နဲ့ ပန်စတာလင်း၊ မင်း ဒီလို စည်းမရှိ ကမ်းမရှိနဲ့ အိမ်မှာရှိတဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေကို မလေးစားတာ ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကို ငါ အပြစ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

စတာလေး ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်သွားရကာ ဦးတည်ရဲ့ မျက်နှာကြီးကို ငေးငေးလေး စိုတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမနှင့် သူဟာ သွေးမတော် သားမစပ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ များ သူ့မှာ ဒီလောက်အထိ သူမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သြဇာကြီးကြီးနဲ့ အုပ်ချုပ်သူဖြစ်ခဲ့တာကိုလည်း စဉ်းစားလို့မရ။

ဦးတည် သူမအပေါ် ချုပ်ကိုင်ကြီးစိုးခဲ့တာတွေကို မသိစိတ်က လက်ခံနေရတာ သူမကိုယ်သူမ မယုံနိုင်အောင် အံ့သြခဲ့ရသည်။

စတာလေးသည် ဦးတည်ရဲ့ ခပ်ထန်ထန် မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းဆို့တက်လာကာ မျက်ရည်ကလေးတွေ ဝိုင်းတက်လာခဲ့သည်။

“စတာလေး ဦးတည်တို့ကို ပြောမသွားမိတာက ...”

“ဟေ့ ... ဘာဆင်ခြေမှ မကြားချင်ဘူး၊ မင်းကို ငယ်ငယ်က လက်မြှောက်မတ်တတ်ရပ်ပြီး အပြစ်ပေးခဲ့ပေမဲ့ အခုတော့ လက်ပိုက်ပြီး မတ်တတ်တစ်နာရီတိတိ ငါ့ရှေ့မှာ ရပ်နေရမယ်၊ အခုကစပြီးရပ်တော့ စတာလေး”

စတာလေး ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်း ဝမ်းနည်းသွားရကာ တအင့်အင့် ငိုရှိုက်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဟေ့ ... ငါ့ရှေ့မှာ လာငိုပြမနေနဲ့၊ ငါ မသနားဘူး”

“ဒါ စတာလေးကို ဦးတည် တမင်အနိုင်ကျင့်တာ”

“အေး ... အနိုင်ကျင့်တာ ထင်ရင်လည်းထင်၊ ဒီအိမ်မှာ ငါ အုပ်ချုပ်နေတာ၊ ငါ့ကိုကျော်ပြီး ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် သွားတာ ငါ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကဲ ... ပန်စတာလင်း လက်ပိုက်တော့၊ ခုနစ်နာရီခွဲပြီ”

“စတာလေး ရေချိုးပြီး ထမင်းစားဦးမယ်၊ တစ်လမ်းလုံး ဘာမှမစားရသေးဘူး”

“မစားရသေးလည်း မစားရဘူးကွာ ပန်စတာလင်း”

စတာလေး ဦးတည်ကို ကြည့်ပြီး အံ့သြတွေဝေသွားသည်။ ဦးတည်ရဲ့ မျက်ဝန်းညိုညိုကြီးတွေက စူးရှတောက်ပြောင်အောင် စတာလေးကိုကြည့်တာ သာမန်ထက် ထူးကဲနေသလိုကြီး ထားရသည်။

ဦးတည် ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြာလက်တောက်ကပ်
တဲ့ အကြည့်ခွန်းခွန်းတွေက ရိုးသားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ရဲ့မျက်လုံးတွေ မဟုတ်ခဲ့။

ဦးတည်ရဲ့ အကြည့်ရဲ့ရဲတွေကို စတာလေး ခပ်တွေ
တွေလေး စိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ကလေးတွေ တသိမ့်သိမ့် ခုန်မြည်
သွားရသလို မျက်နှာလေး တစ်ခုလုံး နွေးခနဲ ပူမြဲသွားရသည်။

ဦးတည်ရဲ့ အကြည့်ကြီးတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့
သလို ခေါင်းကလေးကို အလိုလို ငဲ့ချလိုက်မိပြီး မျက်ရည်ကလေး
တွေနှင့် လက်ကလေးပိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရပါတော့သည်။

အန်တီကြီးကတော့ ကြိုတင်စီမံချက်တွေနှင့် တမင်
ရှောင်ထွက်သွားတာ။ သူမဘက်မှာ တစ်ခါမှ ရပ်တည်မပေးသည့်
အန်တီကြီးကို စတာလေး မုန်းချင်လာရပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးတည် သဘော၊ ဦးတည် ဆန္ဒ၊
ဦးတည်က အခု သူမကို လက်ထပ်ချင်ပါတယ်လို့ တောင်းဆို
ရင်လည်း အန်တီကြီးက ခွင့်ပြုဦးမှာပဲ။

စတာလေး စိတ်ထဲကနေ ဦးတည်ကို မကျေမနပ်
ဖြစ်ကာ လက်စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမဲ့ တကယ်တမ်းတွင်
ဦးတည်ရှေ့မှာ အပြစ်ပေးခံခဲ့ရသည့် ကျောင်းသူလေး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အဲဒါကို စတာလေး တွေးရင်းနှင့် အသည်းယားတာ
ဝမ်းလည်း ဝမ်းနည်းမိသည်။

ဒက်ဒီသာရှိရင် သူမကို ဒီလိုအပြစ်ပေးပြီး ဆူလိုက်
အမိန့်ပေးလိုက် အပြောခံရမှာ မဟုတ်။

အခုတော့ ...
စတာလေး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် တအင့်အင့်
နို့ကိုင်နေရာမှ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်မိပါတော့သည်။

“အင့် ... ဟင့် ဟင့် ... ဟီး ... ဒက်ဒီရေ၊ စတာလေး
အဖြစ်ကို လာကြည့်ပါဦး၊ စတာလေး အဖြစ်ကို လာကြည့်ပါ
ဦး၊ စတာလေးဘဝက အချုပ်ချယ်ခံနေရတဲ့အပြင် စတာ
လေးကို တစ်နေ့မှ မပျော်နိုင်အောင် သူတို့တွေ ဖန်တီးနေ
ကြတာ ... အီး ဟီး ဟီး”

“ဟား ... စတာလေး၊ မင်း တိတ်စမ်း၊ အခု ပါးစပ်ပိတ်
စမ်း၊ ဘာ အခုမှလာပြီး ပလီစီချောက်ချက် လုပ်တာလဲ၊
မင်းအကြောင်း မင်းအသိဆုံး၊ တစ်နေ့လုံး မြူးလာပြီးမှ
အပြစ်ခံယူဖို့ကျ ကြောက်လို့မရဘူးမှတ်”

“စတာလေး ဘယ်မှာမြူးလို့လဲ”
“ဟေ့ ... ထပ်ပြီး စကားရှည်မနေနဲ့၊ ရပ်ဆိုရင် ရပ်တော့
ကွာ”

စတာလေးရှေ့က ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာ စိမ်ပြေနပြေ
အောက်မိုးပြီး မျက်လုံးကြီးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမိုတ်ရင်း ခြေချိတ်ထိုင်
အတဲဲ့ ဦးတည် မျက်နှာချောချောကြီးကို ကြည့်ပြီး စတာလေး

ပိုပြီး မခံချင်ဖြစ်သွားကာ မျက်ရည်တွေ အတောမသတ်ကျလာ ခဲ့တော့သည်။

အင်း ... သူ မျတ်စီမှိတ်ထားတုန်း ဒီအခန်းထဲက ပြေးထွက်ရ ကောင်းမလား။

အခုနေတုန်း အခန်းထဲပြေးဝင်သွားရင်လည်း လွတ် လမ်းမမြင်။

စတာလေး ကြိရာမရ ဖြစ်သွားကာ တစ်ခုခုဉာဏ် ဆင်းမို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ စတာလေး မူးလဲသွားတဲ့ဟန်ဆောင် လိုက်ရင်တော့ ဒီလူကြီး နေသာတော့မှာ မဟုတ်တော့။

အခုမှပဲ စတာလေး အကြိတ်ခတ်ရသွားကာ ဦးတည် နဲ့ အနီးဆုံးဖြစ်အောင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မူးလဲသွား သလိုကလေး ဆိုဖာရုံညကြီးပေါ်ကို ပျော့ညွတ်ကာ ကိုယ်လုံးက လေးကို အလိုက်သင့်ကလေး လှဲချပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဟာ ... စတာလေး။”

တည်သာသည် မျက်လုံးတွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမှိတ် ထားရာမှ စတာလေး အသံကလေးကို မကြားရတော့သဖြင့် မျက်ဝန်းအစုံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်အကြည့် ရုတ်တရက်ကြီး သူ့အရှေ့သို့ ပျော့ညွတ်ကျလာသည့် စတာလေး ကိုယ်လုံးကလေး ကို အံ့ဩတကြီး ပွေ့ဖက်ထိန်းချုပ်လိုက်ရတော့သည်။ သူမလေး

ကိုယ်လုံးကလေးကို သူ ကမန်းကတမ်း ပွေ့ချိုလိုက်တဲ့ တစ်ခဏ အတွင်း ရင်ထဲက ရင်ခုန်သံတွေက ကြောက်ခမန်းလိလိ တဒိန်း ဒိန်း မြည်ဟည်းသွားပါတော့သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒါ သူ ဆူလိုက်လို့ ဝမ်းနည်းပြီး သတိလစ်သွားတဲ့အထိ နူးညံ့နွေးထွေးသည့် စတာလေး ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်လေးကို ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ခပ်တင်းတင်းကြီးပွေ့ ဖက်ထားရင်းက သူ့ရင်ထဲမှာ မောလျသွားသလို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

သူ့ကြောင့် စတာလေး အခုလို ဖြစ်သွားရတာ သူ့ ဇိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်တော့။

စိတ်ထဲမှာ မကောင်းတာ အမှန်ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ... အင်း ... ဒီကောင်မလေး ချက်ချင်းကြီး သတိလစ် သွားတာကြီးကို သူ ယုံကြည်လက်ခံလို့မရ ဖြစ်သွားရသည်။

ပြီးတော့ ဒီကောင်မလေးက ဉာဏ်များတတ်သည်။ သူမလေး ဉာဏ်များတာလား၊ တကယ်လားဆိုတာ

သိရအောင် သူ စတာလေးမျက်နှာလေးကို ငေးခနဲ စိုက်ကြည့် လိုက်မိပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ စင်းကျ ပြီး မျက်ဝန်ကလေးမှိတ်ကာ အသက်ကလေးကို မျှဉ်းမျှဉ်းကလေး ခိုးရှုနေတဲ့ စတာလေး မျက်ဝန်းလှလှလေးတွေကို သူ ဘယ်လို ချစ်မြတ်နိုးသွားမှန်း မသိအောင် ခံစားလိုက်ရကာ တပျက်မက်

မက် ငုံ့နမ်းလိုက်မိသည်အထိ စိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားတော့သည်။

“ဟင် ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒါ ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ဦးတည်”

သူမလေး မျက်ဝန်းလှလှကလေးတွေကို သူ ဖြတ်နိုးစွာ ငုံ့နမ်းလိုက်တော့မှ သူမလေးရဲ့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မျက်ဝန်းတွေက ကြောက်လန့်သလိုကလေး ပွင့်လာတော့သည်။ အဲဒီနောက် သူ့ကို ဒေါသသံ တုန်ယင်ယင်လေးဖြင့် ရန်တွေ့လာသည့် စတာလေးကို ရင်ခုန်နွေးဖျော့ ညှို့ရိုစိုကြီး စိုက်ကြည့်ရင်း သူရယ်ချင်သွားရကာ ခပ်ဟက်ဟက်ကလေး ရယ်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“အဟတ် ... ဟား ဟား ... ဘယ်နယ်လဲ၊ မင်း သတိလစ်တာ သတိရသွားပြီလား၊ ဆက်ပြီး သတိလစ်နေပါဦးလား”

စတာလေး ဦးတည်ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် စိတ်တွေ တအားလှုပ်ရှားသွားကာ မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ထူထူအမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ သူ့မျက်နှာကြီးကိုလည်း လုံးဝလှည့်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်သွားရလေသည်။

ပြီးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကိုလည်း ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်မိသည်။

ဦးတည်ကလည်း သူ ပြုမူလိုက်တဲ့ အပြုအမူကြီးကို စွန့်ခွဲသွားသလို စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေသလားမသိ။ သူမမျက်နှာလေးကို လုံးဝငုံ့မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာကြီးကိုပင်မော့ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ သူမကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲခွာပေးလာခဲ့လေသည်။

စတာလေးကလည်း ဦးတည် ရင်ခွင်ထဲမှ လွတ်မြောက်သွားလျှင် သွားချင်း အခန်းထဲကို စွတ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားနိုင်ကာ အခန်းတံခါးကို လော့ခ်ချပစ်လိုက်သည်။ အဲဒီနောက် နောင်လေးပေါ် တုံးလုံးကလေး လှဲချလိုက်ပြီး အသည်းထဲမှာ အသိမိသိမိ စီးဝင်သွားခဲ့သည့် ခံစားမှု နွေးနွေးလေးကို အသည်းအားကာ ပြန်တွေးရင်းဖြင့် ရှက်ရွံ့ရင်ခုန်သွားရကာ ခေါင်းအုံးကလေးပေါ် မျက်နှာလေး အပ်ချလျက် တအိအိ ငိုရိုက်လိုက်ပါတော့သည်။

အို ...

သူနမ်းလိုက်တဲ့ အငွေအသက်ကြီးက သူမရဲ့အစိမ်းအက်သက် နှလုံးသားနှုတ်ကလေးကို ညှို့ယူသိမ်းပိုက်လိုက်သလိုကြီး ခံစားရသည်။

ဒီလူကြီး သူမကို လစ်ပြီထင်ပြီး အခုလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီး နမ်းရိုက်လိုက်တာဟာ သူမအပေါ် နဂိုကတည်းက နီးသားမှု မရှိခဲ့လို့ပဲ ဆိုတာကို သူမနှလုံးသားက ထိတ်လန့်စွာ အိိုလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အို ... ဦးတည်ရယ်၊ ဒီလောက် အသက်ကွာနေခဲ့တာတောင် ဘာဖြစ်လို့များ စတုလေးအပေါ် မရိုးသားစိတ်ဖြူချင်ရတာလဲဟင်။

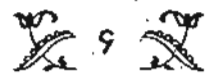
တစ်သက်လုံး အတူနေလာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အထိအတွေ့ ကြမ်းကြမ်းအောက်မှာ သူမ ရင်ခုန်ပျော်ဝင် ယစ်မှုသွားခဲ့မိပြီလား။

အို ... ဟင်အင်း၊ စတုလေး ဦးတည်ကို ဦးလေးတစ်ယောက်လို ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်ခဲ့တာကလွဲပြီး နှလုံးသားထဲက ချစ်ခင်ဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရခဲ့။

ဦးတည်ကတော့ ယောက်ျားပီပီ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို အသုံးချသွားခဲ့သလို သူမကိုများ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုလာဦးမှာလားမသိ။

အခုလို မထင်မှတ်ဘဲ သူမကို မရိုးသားစိတ်တရားဝင်ပေးလာခဲ့တော့မှ သူမအပေါ် ဦးတည် မရိုးသားခဲ့ဘူးဆိုတာကို လက်တွေ့သိမြင် ခံစားလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ရုတ်တရက်ကြီး နမ်းလိုက်တဲ့ အပြုအမူကြမ်းကြီးက သူမနှလုံးသားလေးကို ရှက်ရွံ့ရင်း ရင်ခုန်ခဲ့ရပြီမို့ သူနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင်ကိုပဲ ဝေးဝေးကွင်းရှောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

ညက ထမင်းမစားဖြစ်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှာပဲ မုန့်ဘူးတစ်ဘူးကုန်အောင် စားပစ်ပြီး ရေသောက်ကာ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဦးတည်ကလည်း ညက အဖြစ်အပျက်ကလေးကို မျက်နှာပူကာ ရှက်ရွံ့သွားသည်ထင်သည်။

ညက သူလည်း စတုလေး စာကျက်တာကို လာအောင်ကြည့်မပေးတော့တာမို့ စတုလေး ဒီည တစ်ညလုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး အိပ်ပစ်လိုက်ပြီး နံနက်မိုးလင်းတော့မှ ကပျာကသိ ရေချိုးပစ်လိုက်ကာ ကျူရှင်မှာ စာပြန်ဖို့ အလောတကြီး စာတွေကို ဖတ်လိုက်ပါတော့သည်။

အင်း ...
ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဝင်ကြီး ကျွတ်မှဖြစ်မည်။ မကျွတ်ရင် ဦးတည်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်က လွတ်မည်မဟုတ်။

စတာလေး ဘယ်သူ့အုပ်ချုပ်မှုကိုမှ မလိုချင်တော့
ငြီးငွေ့လှသည်။

စတာလေး ဆယ်တန်းအောင်သွားရင် ဒက်ဒီ
ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးမှာ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ(MD)မဖြစ်
နိုင်တောင် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်လောက်တော့ ဖြစ်ချင်သည်။

ဦးတည်ကတော့ အစစအရာရာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း
ကြီးကို ကျွမ်းကျင်သွားခဲ့ပြီး ငွေအင်အားက နိုင်သွားပြီမို့ ဒက်ဒီ
ကုမ္ပဏီမှာ MD ဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

ဒက်ဒီနဲ့ ပူးပေါင်းတုန်းက ဒက်ဒီလက်အောက်ခံ
ရှယ်ယာဝင် ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီး ဒက်ဒီရဲ့လူထုတစ်ယောက်။

အခုတော့ သူက ဒက်ဒီကုမ္ပဏီကို အုပ်ချုပ်ရသည့်
အပြင် နောက်ထပ်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုကို သူ့ကိုယ်ပိုင် ထူထောင်
သွားနိုင်ခဲ့သလို၊ စင်ကာပူမှာတောင် ကုမ္ပဏီတစ်ခု ထောင်ထား
နိုင်ခဲ့တာမို့ သူ စီးပွားရှာနိုင်ခဲ့တာကြီးကို စတာလေးတို့ အန်တီ
ကြီးတို့ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဦးတည် Brain ပြေးတာကြီးကို အန်တီကြီးက
တဖွဖွ ချီးကျူးတော့ လူကြီးက ဘဝင်လေဟပ်ပြီး မြောက်ကြွကြွ
ဖြစ်နေတာ။ ပြီးတော့ သူ့မှာ ဘာအကြံအစည်တွေများရှိလို့
စတာလေးကို ဒီလောက်ကြီးအထိ သဲကြီးမဲကြီး ချုပ်ချယ်နေတာ
လည်းမသိ။

မဟုတ်မှလွဲရော စတာလေးကို စတာလေး အလို
အတိုင်း လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားလို့ကတော့ စတာလေး အကြောင်း
ဘာဝင်ကောင်းသိသွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မည်။

ဟွန်း ... လူကြီးကိုက ရုပ်ကတံသလို ကြည့်သလို
ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုးရုပ်ကြီး။ အန်တီကြီးရှေ့မှာ ဆက်
တော့ သူမအပေါ် အစ်ကိုယောင်ယောင် ဦးလေးယောင်ယောင်၊
ဦးယံရာမှာကျ သူမလက်ကလေးကို အမြဲတမ်း ငယ်ငယ်ကတည်း
က ဖွဖွကလေး ဆုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ သူ့အကျင့်ကြီးကို အခုမှ သူမ
အနီးတီးစိတ်တွေ ဖြစ်သွားရသည်။

ညက အဖြစ်အပျက်ကြီးကို စတာလေး ပြန်ပြီး
အတွေးရဲလောက်အောင် မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ထူအမ်းရှက်ရွံ့နေ
နေသလို စိတ်တွေထဲမှာလည်း အရမ်းလှုပ်ရှားကာ စာတွေလည်း
ထွက်လို့မရတော့။

“ကျွီ”

“ဟင်”

ကျက်လက်စ စာအုပ်ကလေးကို စတာလေး ကျော
ပိုးအိတ်ကလေးထဲ သိမ်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ “ကျွီ”ခနဲ တံခါးဖွင့်
အသံကြောင့် တံခါးဝကို အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်မိ
တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း ဦးတည် ဖြစ်နေတာမို့ သူမစိတ်ထဲ ကျဉ်း
လှုပ်ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။

ကုမ္ပဏီသွားဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားသည့် Lacoste ရုပ်ကာဖီရောင် ကွက်စိပ်လက်ရှည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဂျင်ကို တွဲဝတ်ထားပြီး ရှင်းသန့်တည်ကြည်သည့် ဦးတည်ရုံ နှာချောချောကြီးကို အခန်းဝမှာ ဘွားခနဲ ရုတ်တရက်ကြီး ချော့လိုက်ရသဖြင့် စတာလေး ကြောက်လန့်ရင်ခုန်သွားရကာ သူ့နှာချောချောကြီးကို သတိလက်လွတ် ငေးခနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ညက အဖြစ်အဖြစ်အပျက်ကြီးကို သတိရသွားပြီး မျက်စိလေး တစ်ခုလုံး နွေးခနဲနီသွားကာ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာကလေးက လှည့်ပစ်လိုက်မိသည်။

“စတာလေး ... မင်း ကျူရှင်သွားရင် ကိုယ့်ဘာသာ ကာမောင်းမသွားရတော့ဘူး၊ ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်၊ ညနေပြန်ရလည်း ကိုယ်ပဲ လာကြိုမယ်”

စတာလေး စိတ်ထဲ ခံပြင်းသွားရသည်။

ကြည့်စမ်း ... စတာလေးကို အိမ်မှာ ချုပ်ချယ်မက ကျူရှင်အထိပါ လွတ်လပ်ခွင့် မပေးတော့၊ ဒီလိုမျိုးကိုတာစတာလေး လုံးဝလက်မခံနိုင်ခဲ့ချေ။

သူ့လုပ်ရပ်တွေကို မုန်းတီးလွန်းလို့ စတာလေး မျက်လုံးကလေး ဒေါသအရောင် လက်ထဲသွားရကာ သူ့ကို မုန်းတီးစွာ ခပ်စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကားမောင်းမှာပေါ့၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကားမောင်းရတာ၊ ဦးတည် လျှောက်ကန့်သတ်စရာမလိုပါဘူး”

“လိုတယ်၊ မင်းကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

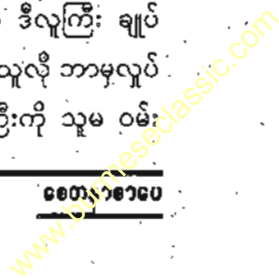
“ဦးတည် ... စတာလေး သိက္ခာကို မချပါနဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ အဝတ်အစားလဲတော့၊ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ နံနက်စာရော စားပြီး ပြီလား၊ မစားရသေးရင်လည်း သွက်သွက်သွားစား၊ သွားရအောင်”

“မသွားဘူး၊ ဦးတည် စတာလေးကို ခြေချုပ်မိအောင် လိုက်ချုပ်ချယ်စရာ မလိုဘူး၊ စတာလေး အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိပြီ၊ ကိုယ့်ဘာသာ မှန်တာ မှားတာ ဝေဖန်နိုင်ပြီ”

“မင်းဘာသာ မှန်တာ မှားတာ ဝေဖန်နိုင်နိုင် မနိုင်နိုင် မင်း ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းပြီးတော့ကို မသွားရတော့ဘူး၊ ဒါ ငါ့အမိန့်ပဲ၊ အန်တီကြီးကလည်း မင်းကို ကားမမောင်းရတော့ဘူးတဲ့၊ ကဲ ... အဝတ်အစားလဲပြီး သွားမယ်”

စတာလေး ရင်ထဲ စူးခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဒေါသလေး ရင်ထဲဆိုတက်သွားရသည်။ စတာလေးကို ဒီလူကြီး ချုပ်ထား လွန်လွန်းသည်။ သူနှင့် သက်ဆိုင်ထားသူလို ဘာမှလုပ်လို့မရအောင် လိုက်ပြီး ချုပ်ချယ်နေခဲ့တာကြီးကို သူမ ဝမ်း

နည်းစွာ ငိုကြွေးလိုက်ချင်ပေမဲ့ သူ့အရှေ့မှာ ငိုဖို့ စိတ်ကူးထဲ
တောင် မထည့်မိခဲ့။

သူ့ရှေ့မှာငိုရင် သူ့ကို အရှုံးပေးရာ ရောက်မည်
မငိုဘူး ... ငါ လုံးဝမငိုဘူး။

စတာလေး စိတ်ကို တင်းထားပြီး အံကလေးကို
မိကြိတ်ပစ်လိုက်ကာ သူမ မျက်နှာကို မူမူမင့်မင့်ကြီး စိုက်ကြည့်
နေသည့် လူကြီးကို မုန်းတီးလွန်းစွာဖြင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းလေးပြန်စိုက်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ... အဝတ်အစားလဲတော့လေ၊ ပြောရတာ နားထောင်
လိုက်တာ”

“မလဲဘူး၊ ကျူရှင်လည်း ဆက်မတက်တော့ဘူး၊ ဒီအိမ်
မှာလည်း မနေချင်တော့ဘူး”

“ဘာကွ”

သူ ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စတာလေး
ကို ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ပြီး စတာလေး ပခုံးနှစ်ဖက်
ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီး လှုပ်ကိုင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ... သူ့ကို မျက်ရည်လေးတွေနှင့် ခပ်စိမ်း
စိမ်း စိုက်ကြည့်လာသည့် စတာလေးရဲ့ မျက်နှာချောချောလေး
ကို ခပ်ထန်ထန်ကြီး စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်ကာ ဒေါသတွေကို
ကြိတ်မှိတ်ချလိုက်ရသည်။

စိတ်ရှိတိုင်း လုပ်ပစ်ရရင် သက်သက်ပြဿနာဖြစ်
မည်။

ငိုစမ်း ... ကြိုက်သလောက် ငိုစမ်း၊ မင်းကို ဒီတစ်ခါ
အလျှော့မပေးတော့ဘူး စတာလေး။

စတာလေး တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ငိုနေတာလေး
ကြည့်ပြီး အသည်းယားကာ စိတ်ထဲကပဲ ကျိတ်ကြိမ်းဝါးလိုက်
စတာလေး ကိုယ်လုံးလေးကို သူ့ဘက်ကို ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်
တာ ...

“အဝတ်အစားလဲ၊ ငါ အပြင်က စောင့်နေမယ်၊ ငါးမိနစ်
အတွင်း ရောက်အောင်လာခဲ့”

“စတာလေးကို အဲဒီလို အမိန့်မပေးနဲ့၊ စတာလေး လုံးဝ
မကြိုက်ဘူး ... အဟင် ... ဟင်”

ဦးတည် အရှေ့မှာ သူမ မရှက်နိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ငို
နေလိုက်ပါတော့သည်။

ပြီးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်နေသည့် ကိုယ်လုံး
လေးကိုလည်း တအားရုန်းထွက်ယူလိုက်ပြီး သူ့ကိုကျောခိုင်း
မှန်တင်ခုံက မိတ်ကပ်ဘူးတွေ၊ ရေမွှေးဘူးတွေ၊ ပေါင်ဒါဘူး
တွေကို နံရံနဲ့ ပစ်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် အမိန့်ပေးနိုင်လွန်းသည့် ဒီလူကြီးကို
ညှည်းတစ်ခုခုနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ချင်တာ။ ဒီလူကြီးကို မုန်းတယ်၊
မုန်းတယ်။

စတာလေး : တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထင်တိုင်း
လျှောက်လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ခလွမ်း”

“ဒုန်း”

“ဂုန်း”

စတာလေး လျှောက်ပြီး လွှင့်ပစ်နေတာကို လုံးဝ
ဂရုမစိုက်ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည့် ထိုလူကြီးနောက်ကျော
ပြင်ကြီးကို တစ်ခုခုနှင့် လှမ်းပစ်ချင်စိတ်တွေကို မနည်းထိန်းချုပ်
ထားရသည်။

အဲဒီနောက် စတာလေးတစ်ယောက် စိတ်မထိန်းနိုင်
တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာ မျက်နှာလေး မှောက်ချကာ ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲစွာ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

ဒီအိမ်က အန်တီကြီးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကလည်း
ဦးတည်သာဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ အမိန့်အောက်ကများ မလွတ်နိုင်လို့
လား။

မဟုတ်မှလွဲရော စတာလေးတို့ရဲ့ စည်းစိမ်တွေကို
များ ဒီလူကြီး အပိုင်စီးသွားပြီလား။ ဒီလောက် ကိုယ့်တူမလေး
တစ်ယောက်လုံးကို ဩဇာအာဏာပြနေတာတောင် ဘာချို့သည်
ခါးသည် စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောတဲ့ အန်တီကြီးကိုလည်း
စိတ်နာသည်။

အန်တီကြီးဖြစ်ပြီး သူမဘက်က ဘာမှကူညီပြီး
ကေးပြောပေးတာမရှိ။ ဒါကြောင့် ဒီလူကြီးက သူမဘဝကို သူ
လက်ခုပ်ထဲကရေလို သဘောထားနေခဲ့တာ။

ဒီအတွေးလေးက ရင်ထဲက ဒေါသတွေကို ဆူပွက်
ခေကာ မျက်လုံးအိမ်ကလေးတွေ အစ်ကျလာတဲ့အထိ စိတ်လွတ်
တိတ်လွတ်ငိုပြီးမှ အင်္ကျီအဝတ်အစား လဲလိုက်ရသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စတာလေးမှာ သူတို့ကို အာခံနိုင်
တဲ့စွမ်းအား မရှိတော့။

သူတို့ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာပဲ သူမက အမြဲတမ်း
ရှင်သန်နေရမည်ဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားလဲပြီးလို့ အခန်းအပြင်ကို စိတ်မကြည်
စွာဖြင့် ထွက်လာတော့ သူမ အခန်းဝမှာ ခါးကြီးနှစ်ဖက်ထောက်
ပြီး အခန်းဝကနေ စောင့်နေတဲ့ ဦးတည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
ငိုချင်သွားရသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူ့ကို ကြောက်ရွံ့နေရတဲ့ မိန်း
ဆလေးအဖြစ် ရှက်လည်းရှက်မိသည်။

“နံနက်စာရော စားပြီးပြီလား”

ဩဇာပေးနိုင်လွန်းသည့် ဒီအသံကြီးကို စတာလေး
သိပ်မုန်းသည်။ ဒီအသံကြီးကို လုံးဝမကြားရအောင် နားနှစ်ဖက်
တီ ခါးခါးသီးသီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“နံနက်စာ စားပြီးပြီလားလို့ မေးနေတယ်လေ”

“မစားဘူး၊ မစားဘူး”

“မစားရင် ငတ်မှာပေါ့ကွ”

“ငတ် ... ငတ်”

စတာလေး ကြီးအော်ပစ်လိုက်သည်။

စတာလေး အော်လိုက်တာကို သူက သဘောကျသွား

ပြီး ရယ်လိုက်သေးသည်။

“အဟွန်း ... ဟွန်း ... အသက်ကဖြင့် ဖင်ဆောင့်နေပြီ၊ အခုထိ ကလေးဆန်တုန်း”

“အသက်ဖင်ဆောင့်တာက ဦးတည်၊ အသက်ဖင်ဆောင့် လို့ မိန်းမတောင် မရတော့ဘူး၊ ဘယ်မိန်းမကမှလဲ ယူမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဟတ် ... ဟား ဟား ... ထင်သေးလို့လား”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး၊ မြင်နေတာ မြင်နေတာ”

“ဟတ် ... ဟား ဟား ဟား ... ဒီမှာ ငါယူရင် နုစုဖူးလှ နေတဲ့ မိန်းမချောလေးတောင် အခုယူ အခုရတယ်မှတ်”

“အိုး ... ရမလား၊ ဦးတည်လို့ သက်ကြားအို ဆံဖြူသွား ကျိုးကို ဘယ်သူမှ မယူတော့ဘူး၊ အခုခေတ် ချားတစ်က လေးတွေက New Moed Small လေးတွေမှ”

“ဟာကွာ ... စတာလေးနော်”

စတာလေး စကားကို သူ့ဘယ်လိုမှ စိတ်ရည်သည်း

မရှိ မရတော့သည်အဆုံး စတာလေး ခေါင်းလေးကိုထုဖို့ လက် ဦးကို ရွယ်လိုက်မိသည်။

သူ လက်ရွယ်လိုက်ချိန်မှာပဲ သူ့ကို ကြောက်အား

နဲ့အားနှင့် ခေါင်းကလေးငဲ့ မျက်လုံးကလေးကို တအားမှိတ်ချ ဦး ကြောက်ရွံ့သွားသည့် စတာလေးကို ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲ

နှုတ်မိမြဲမိကြီး ခံစားလိုက်ရကာ သူ့မလေးခေါင်းပေါ် ရောက် မှာမဲ့ဆဲဆဲ လက်ကလေးလည်း ပြေကျသွားတော့သည်။

အင်း ... အဲဒီလိုလေး ကြောက်ရွံ့တတ်တဲ့ ...

သူ့မလေးကိုလည်း သူ ကျိတ်ပြီး အသည်းယား

နှုတ်မြတ်နိုးသွားရကာ ခေါင်းကလေးကို ခပ်ဖွဖွကလေး နှစ်သိမ့် လိုက်လေး ပွတ်ပေးလိုက်မိတော့သည်။

ဒီအချိန်မှာ အန်တီကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို

နှုတ်မြင်သွားခဲ့သဖြင့် သူ နည်းနည်းရှက်ရွံ့မိသေးသည်။

“ဟယ် ... ဒီနှစ်ယောက် အခုထိ မသွားကြသေးဘူးလား၊

မောင်တည်သာ ... မင်း ကုမ္ပဏီသွားရဦးမယ်လေ၊ စတာ လေးကို ဝင်ပို့ရဦးမှာနဲ့ ကုမ္ပဏီကို တန်းသွားရမှာ မဟုတ်

ဘူး၊ သွားကြတော့လေ၊ သမီးကရော နံနက်စာစားပြီးပြီ

လား၊ မစားရသေးရင် အန်တီကြီး မုန့်ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“ထည့်ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ စတာလေးမှာ လက်ပါသားပဲ”

စတာလေးက ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပြန်ပြောလိုက်တော့ အန်တီကြီးက ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားလေသည်။

“ဟဲ့ ... လူကြီးကို ဒီလို မချေမငံ ပြန်ပြောစရာလား စတာလေးရဲ့၊ ညည်းကို အလိုလိုက်ထားတာ၊ သိပ်ဆိုးမယ် မပြင်နဲ့၊ ဒီထက်ဆိုးလာရင်တော့ ငါ ညည်းကို ယောက်ျားပေးစားပစ်လိုက်မယ်မှတ်”

“အန်တီကြီးတို့ ပေးစားတိုင်း စတာလေးက ယူရမှာလား အန်တီကြီးက ဒီလူနဲ့သဘောတူလို့ လက်ထပ်စေချင်ရင် စတာလေးက ဟိုလူကို လက်ထပ်ပြမယ်”

“ဟင် ... ညည်း ... ညည်း ... ပြောရင်း ဆိုရင်း စကားကို မချေမငံ ပြန်ပြောနေတာ၊ ငါ့ကို သတ်ပစ်လိုက်တော့ စတာလေး”

“အန်တီကြီးတို့ ချုပ်ကိုင်တာ လွန်လွန်းနေပြီပဲ”

“တော်တော့ စတာလေး၊ မင်း စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့နဲ့”

စတာလေး အံကလေးဖိုကြိတ်ပြီး ဦးထုပ်ကို ခင်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ အကြိတူ ဉာဏ်တူသမားနှစ်ယောက်မျက်နှာကြီး အပျက်ကြီး ပျက်နေတာကိုပဲကြည့်။

ဟင်း ... စတာလေးကို အပိုင်တွက်ပြီး ချုပ်ချယ်လိုက်တော့ စတာလေးတို့က ဇွဲအပြင် ရည်းစားတွေ လျှောက်ထားပစ်လိုက်ဦးမည်။

အထူးသဖြင့် သူနဲ့အနီးစပ်ဆုံးလူကိုမှ သူ့ရှေ့မှာ နှိုးပြီး တွဲပြလိုက်ဦးမည်။ သူမကိုများ သူတို့လှော်တိုင်း ရမယ် အောက်မေ့နေတာ။

စတာလေး ...

အန်တီကြီးနှင့် ဦးတည်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘဲ သူတို့အရှေ့မှ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် နင်းထွက်လာကာ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

ဟွန့် ...

အနောက်က Body Guard ကြီးက ကျေးဇူးရှင်အလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ကပ်ပါလာခဲ့ပြီ။

ပြီးတော့ စတာလေးကို ချုပ်ကိုင်တော့မည်။

ဒီထက်တိုးပြီး စတာလေးကို ချုပ်ကိုင်လာလိုက်

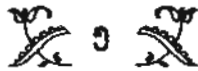
တော့ စတာလေးက သူ့ရဲ့အတွင်းလူနဲ့ကို ချစ်သူဖြစ်ပြလိုက်ဦးမည်။

ဒါ စတာလေးရဲ့ ဆုံး ခြေချက်ပဲ ဖြစ်သည်။

စတာလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ် နာကျင်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် စတာလေး ကျေနပ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

တည်သာ တစ်ယောက်တည်း ရုံးခန်းစားပွဲမှာ
ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်ပြီး စိတ်ထဲမှာ တန့်န့်ဖြစ်ကာ အခဲရခက်ခက်
ကြီး ဖြစ်နေသည်။

မနက်က စတာလေးတို့ ဝိုင်းကျူရှင်ကို ကား
လိုက်ပို့ပေးပြီးကတည်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင်ကျေနပ်မှုမရှိ
စတာလေး လုပ်ရပ်တွေကို သူ လုံးဝမနှစ်သက်
သူမကို သူမတို့တက်ရတဲ့ တိုက်ရှေ့သို့ ကား
လိုက်ပို့လိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ သူမရဲ့ဆတ်စလူးခါတွဲ စရိုက်
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ ရှက်လည်းရှက်၊ ဝမ်းလည်းဝမ်း
နည်းသွားပါသည်။

သူ့ကားကြီး တိုက်ရှေ့သို့ ထိုးရပ်လိုက်တာနဲ့ ကား
တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လျက် သူမ မျက်နှာလေးကို ရွန်းရွန်း

စားစား စိုက်ကြည့်ပြီး အခစား ဝင်ရောက်လာတဲ့ ကောင်လေးဆီ
အပြေးအလွှား လျှောက်သွားကာ သူမလက်ထဲက စာအုပ်ကလေး
တွေကို ကောင်ကလေးလက်ထဲ ထိုးပေးလိုက်ရင်းက ကောင်က
လေးလက်တစ်ဖက်ကို ဟီးလေးခိုတွဲသွားသည့် စတာလေးရဲ့
ခဲတင်းမှုကြီးကို မျက်စိတွေ ပြာဝေမူးခိုက်သွားမတတ် ဒေါသဖြစ်
သွားရကာ ကျူရှင်မှာဆိုတဲ့ အသိစိတ်ဖြင့် စိတ်ကို အနားသတ်
ဆိုက်ရပြီး နှုတ်ခမ်းသားကို တင်းတင်းစေ့ကြိတ်ရင်း ကုမ္ပဏီကို
ထားနဲ့ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဖျပ်ဖျပ်လူး နာကျင်အောင် ဖြစ်သွား
ဇကာ စတာလေးကို တစ်ခုခု လုပ်ပစ်ချင်စိတ်တွေ ကြွတက်နေ
ခဲ့သည်။

နေနင့်ဦးပေါ့ စတာလေးရယ်၊ ညနေကျမှ မင်းနဲ့
ငါ ဘာပြဿနာဖြစ်ဖြစ် တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကို ငါ ဒီ
အတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်လို့ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းလို ဆတ်စလူး
အတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ငါ ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမငြိမ်းမှတ်။

မင်း နောင်တရသွားစေရမယ် စတာလေး။
“ဘော့စ် ... ဒီမှာ အခုတစ်ပတ် စင်ကာပူက တင်သွင်း
လိုက်တဲ့ အလှကုန်စာရင်းတွေ”

ဆိုဖာကြီးကိုမှီပြီး တစ်ယောက်တည်း ဒေါသကျိတ်
ဆွက်နေချိန်မှာပဲ သူ့ရဲ့ Secretary မလေး ရောက်လာပြီး

စာရွက်စာတမ်းတွေကို သူ့ရှေ့က မှန်စားပွဲမှာ တင်ချလိုက်ပါသည်။

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ထားခဲ့”

သူက ပျက်ယွင်းနေတဲ့ မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

အိမ်ရောက်မှပဲ စိတ်ထဲရှိသမျှ အစွမ်းကုန်ပေါက်တဲ့ ရတော့မည်။

အလုပ်ထဲမှာ သူမအကြောင်း တွေးလို့မဖြစ်။ သူမအကြောင်းတွေးရင် စိတ်ထဲမှာ ဒေါသတကြီး ရှူးရှူးဒိုင်းဒိုင်းပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။

သူ စိတ်မထင်တိုင်း ပေါက်ကွဲပြီး မဲရရင်လည်း ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေကို အလိုလို ဟောကံမိဦးမည်။ ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါး စိတ်ဆင်းရဲမှာကို သူ မလိုချင်။

သူ တစ်နှစ်ကမှ တည်ထောင်လိုက်တဲ့ ကုမ္ပဏီကလည်း အောင်မြင်မှု ရခဲ့တာမို့ သူ့မှာ ကုမ္ပဏီနှစ်ခုကို ရုံးထိုင်ရတာ အချိန်ခြားပြီး ထိုင်နေရတာမို့ သူ့မှာ တစ်နေ့လုံးလိုလို နားချိန်မရှိ။

ဒီလို စီးပွားရေးတွေကို ဦးနှောက်ချာလပတ်လည်အောင် လုပ်နေခဲ့ရပေမဲ့ စတာလေးကတော့ သူ့ကို နည်းနည်းမှ နားမလည်။

မနက်က စတာလေးကြည့်တဲ့ မျက်လုံးစိမ်းတွေက သူ့ရင်ထဲမှာ အခုထိ နာသာခံခက်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့သေးသည်။

ပိုပြီးဆိုးတာက မနက်က သူ့ရှေ့မှာ မခန့်လေးစား ဦးကောင်လေးလက်ကို သွားတွဲလိုက်တဲ့ အကဲပိုလွန်းသည့် သူမအရာတွေကို သူ မနည်းသည်းခံပြီး ပြန်ခဲ့ရတာ။

ပြန်သွားရင်တော့ မှတ်လောက် သားလောက် နောင်ကြည်သွားအောင် ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမပစ်ဖို့ သူ့စိတ်ထဲက ငြိတ်ငြိုးတေးလိုက်သည်။

“ဟင်း”

“ဟို ... ဘော့စ်၊ ကျွန်မလုပ်တာ ဘာအဆင်မပြေတာပါလို့လဲဟင်”

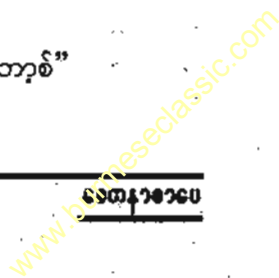
“ဪ ... ဪ ... ဘာမှမပါပါဘူးကွာ”

ရိုစီ ထွက်သွားပြီမှတ်လို့ သတိလက်လွတ် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်မိတာ၊ သူ့အမှား ဖြစ်သွားရသည်။

“ရိုစီ ဘာလုပ်စရာ ရှိသေးလဲ၊ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်လိုက်လေ၊ ကိုယ် စာရင်းတွေကို Check လုပ်ထားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး ဘော့စ်”

“အေး ... အေး”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ရိုစိက သူ့ကိုအကြည့်
ရွန်းရွန်းကလေးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး နွဲ့နွဲ့လေး အခန်းထဲ
လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

အင်း ...

အများတကာ မိန်းကလေးတွေကို ကြည့်လိုက်ရင်
စကားပြော ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး လမ်းကလေး လျှောက်တာ
အစ ညင်ညင်သာသာ နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်းကလေး။

စတာလေးကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။

ကိုယ်ခန္ဓာ သွယ်လျပြီး အချိုးအစားကျကျလှကာ
အရပ်ရှည်ပေမဲ့ သူများလို နွဲ့နွဲ့ကလေးလည်း လမ်းမလျှောက်
တတ်။

စိတ်ဆိုးရင် ပိုတောင်ဆိုးသေးသည်။

ပါကေးကြမ်းခင်းတွေကို တဒုန်းဒုန်းမြည်အောင်
ဖနောင့်ပေါက်နင်းပြီး စကားပြောရင်လည်း အသံဖြိုကြီးနှင့် စိတ်
မထင်ရင် မထင်သလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောတာ။

အဲဒါကို သူ မကြိုက်တာ။

သူများတကာ မိန်းကလေးတွေလို နူးညံ့သည့်စကား
လေးတွေနဲ့ နူးညံ့တဲ့ အပြုံးကလေးတွေဆင်ပြီး ညင်ညင်သာသာ
ကလေးသာ လမ်းလျှောက်တတ်မယ်ဆိုရင် ဘာမှအပြစ်ပြောစရာ
မလိုအောင် စတာလေးက စင်းလုံးချော ချောတာ။

ဟာကွာ ...

တောက် ...

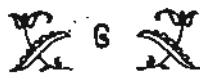
ဒီကောင်မစုတ်ကလေးအကြောင်းပဲ သူ တွေးလိုက်

မိပြန်သည်။

အင်း ... ညနေကျ ကားနဲ့သွားကြိုရင်းနဲ့ သူမလေး
ဆို ဘယ်လိုပြဿနာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားထားလိုက်
ပြီး ကုမ္ပဏီက အလုပ်ကိစ္စထဲမှာပဲ အာရုံစိုက်လိုက်ရပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ညနေ ရုံးဆင်းချိန်မှာ စတာလေးကို သူ သွားကြိုတော့ စတာလေး မရှိတော့။ ကျူရှင် နေ့ဝက်ဖျက်ပြီး ပြန်သွားပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရသဖြင့် သူ ပိုပြီး ဒေါဖောင်းသွားရသည်။

ဒါ ... ဟိုကောင်လေးနဲ့ ပါသွားပြီဆိုတာကို သူ တစ်ထစ်ချ သိလိုက်ရသည်။

“တောက် ... အကြောပြောင်တဲ့ ကောင်မလေး၊ တွေ့မယ်”

အသံထွက်ပြီး ကြိမ်းဝါးလိုက်မိတဲ့အထိ သူ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားရလေသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ အခဲရခက်ခက်ကြီးဖြစ်ကာ မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ထဲတဲ့အထိ အံကို တင်းတင်းမိကြိတ်ပြီး ကျူရှင်တိုက်ရှေ့မှကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းထွက်လာခဲ့မိသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဒေါသကြောင့် အသားတွေ တောင် တုန်လာရသည်။

ခြံထဲကို သူ့ရဲ့ LAND CRUISER ကားကြီး မောင်းခင်ခဲ့ပြီး ကားကို ဝိုဒေါင်ထဲတောင် မသွင်းမိသေးဘဲ တိုက်ပေါ်ဆီကိုရှေ့မှာရပ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ခြေလှမ်းကျဲ့တွေ့နှင့် လှမ်းဝင်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို တန်းတက်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်မှာ အန်တီကြီးနဲ့အတူ သူမကိုပါ တွေ့သိက်ရသဖြင့် ရင်ထဲက ဒေါသတွေကို ကျိတ်မျိုချလိုက်ရပြီး အန်တီကြီးရှေ့မှာ သူမ ရည်းစားထားတဲ့ ကိစ္စကြီးနဲ့ စကားများများ ရှက်ရွံ့အားနာသွားရပါသည်။

ပြီးတော့ ...

ဒီကိစ္စကြီးကို အန်တီကြီးရှေ့မှာ ဖြောဖြီး ပေါက်ကွဲမှာ သူလိုလူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အင်မတန် ရှက်စရာလည်းကောင်း သလို နာကျင်ဖို့လည်း ကောင်းပါသည်။

ညှိခန်းထဲကို သူ ဝင်လာတာ သိသိကြီးနှင့် မသိသိသိယောင်ဆောင်ပြီး ခေါင်းကလေးတောင် တစ်ချက်မော့ကြည့်အောင်မရသည့် စတာလေးကို နားရင်းပြေးအုပ်လိုက်ချင်တာ လက်မပွဲ ယားနေသည်။

“အန်တီကြီး ... ဒီကောင်မလေး ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်တာလဲ”

စတာလေးကို တိုက်ရိုက်စကားမပြောဘဲ အန်တီကြီးထံသို့ မေးလိုက်တော့ စတာလေး ကိုယ်လုံးကလေး ဆန့်ခနဲ

တောင့်မတ်သွားပြီး သူ့ကို မကျေနပ်သည့် မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် ခပ်စောင်စောင်ကလေး မော့ကြည့်လာခဲ့သည်။

သူက စတာလေး မျက်လုံးတွေကို အခဲမကျေစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး အန်တီကြီးဘက် မျက်နှာလှဲလိုက်ရသည်။

ဒီကောင်မလေး မျက်နှာကို ဆက်ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် ရင်ထဲက ဒေါသက တလိုက်လိုက် ဆူဝေလာတော့မည်။

“စောစောကတင် ရောက်တာ၊ နာရီဝက်လောက် ရှိသေးတယ်၊ နေမကောင်းဖြစ်ချင်တာနဲ့ ကျူရှင်တစ်ချိန် ဖျက်တယ်တဲ့”

“အဲဒါ သူ အန်တီကြီးကို ပတ်တာ၊ အိမ်သားတွေကို မလိမ့်တစ်ပတ် လုပ်ရဲတာ၊ ဒီလောက် လူကြီးတွေကို လိမ့်ပတ်ပြောတတ်နေပုံ ရရင်တော့ ...”

သူ့စကားကို စတာလေး ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားပုံ ရလေသည်။

“ဦးတည် စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ”

“ကြည့်ပြောတာပဲကွ၊ မင်းကိုယ်မင်း လည်လှပြီထင်ပြီး ထမင်းစားချိန်တည်းက ကျူရှင်ဖျက်သွားတာ၊ ဒါကို မင်းက ငါတို့ကို ညှာလိုပတ်လို ရမယ်ထင်ပြီး လိမ်နေတာ မဟုတ်လား၊ မင်း နေ့ခင်းက အချိန်တွေကို မင်းကောင်နဲ့ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေလဲ၊ ပြော ... ပြောစမ်း”

အန်တီကြီးရှေ့မှာ သူ မရှက်နိုင်တော့ဘဲ အသားတဆတ်ဆတ် တုန်လာတဲ့အထိ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲရလေသည်။

စတာလေးကို တစ်ခုခုလုပ်ပစ်ချင်စိတ်တွေဖြင့် သူမ နာလေးကို အခဲမကျေစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး လက်သီးနှစ်ဖက် တင်းတင်းဆုပ်ပစ်လိုက်သည်။

အန်တီကြီးကတော့ သူ့တူမလည်တာကို ရင်ဘတ် အံ့သြမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“အမယ်လေး ... စတာလေး၊ ညည်း ... ညည်း လည်လှချည်လား၊ ခုနကမှ ပြန်ရောက်တာ။ ကြည့်စမ်း ... လူကြီးတွေကို အရူးလုပ်နေတာ”

“အန်တီကြီးနော်၊ ပုဂံလူကြီးဘက်ကနေပြီး စတာလေးကို မီးလောင်ရာလေပင့် လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ဘာ ... မီးလောင်ရာလေပင့်လဲ စတာလေးရဲ့ ညည်း”

“အို ... ဘာမှ မကြားချင်ဘူး။ စတာလေးမှာ ကိုယ်ပိုင် free ရှိတယ်၊ စတာလေးဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ မပါဘူး”

“ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ မပါဘူးလို့ ပြောရအောင် မင်းစကားက ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ၊ ပန်စတာလင်း”

သူ့ရင်ထဲက ချုပ်ထိန်းထားသည့် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားရကာ စတာလေး ရှေ့သို့ ဝှန်းခနဲ ရောက်သွားပြီး စတာလေး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ခါးယမ်း မေးလိုက်သည်။

စတာလေးက အံ့ကိုတင်းတင်းဖိကြိတ်ပြီး နာကျင်အခဲရခက်နေသည့် အသံစူးစူးလေးဖြင့် ...

“ဦးတည် ... စတာလေးကို ဘာမှမဲစရာမလိုဘူး၊ စတာလေး စာကျက်နေတာပဲ”

“ဘာစာကျက်နေတာလဲ၊ မင်း အာရုံထဲမှာ ဘာစာမှမဲဘူး၊ မင်းကို မနက်ကတည်းက ငါသည်းခဲခဲ့တာ၊ မင်းအာရုံထဲမှာ ရည်းစားကောင်လေးပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ အရွယ်ရှိတုန်း ရည်းစားထားတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူများလို အရွယ်လွန်ပြီး ဘယ်သူမှမကြိုက်လို့ ငေါင်းစင်းစင်းကြီး အထီးကျန်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရည်းစားဆိုတာ သူ့အရွယ်နဲ့သူ ထားမှရတာ၊ ဆံဖြူညှိုးကျိုးအရွယ် ထားလို့ မရတော့ဘူး”

“ဟာကွာ ... တောက်၊ အန်တီကြီး ... အန်တီကြီးတို့ကို ကျွန်တော် ရိုက်မိတော့မယ်နော်”

သူက စတာလေးကို ကြည့်ပြီး ကြိတ်မခိုင်ခဲမဲပြောလိုက်သည်။ စတာလေးက သူ့စကားကို ဆတ်ဆတ်ခါးခါး သွားပုံဖြင့် တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပက်လာသည်။

“ရိုက်စရာမလိုပါဘူး၊ ဦးတည်က စတာလေးကို ရိုက်ရအောင် ဦးတည်နဲ့ စတာလေးက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အေး ... ဘာမှတော့ မဆိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါရိုက်ပိုင်ခွင့်ရှိလို့ ငါရိုက်တယ်၊ မှတ်ထား”

“ပြန်”

“ပြန်”

“အား”

“ဦးတည် သူများကို နိုင်တိုင်းကျင့်ပြီး ချုပ်ချယ်တဲ့ လူစုတ်ကြီး”

“ဟင် ... မင်း မိုက်ရိုင်းတာ၊ ငါ့ကို လူစုတ်ကြီးလို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ်လား”

ရင်ထဲက ဒေါသတွေ မီးကုန်ယမ်းကုန် ပေါက်ကွဲသွားရလေပြီ။ ဆတ်ခနဲ စတာလေး ကုပ်ပိုးကလေးကို ဆွဲကိုင်ဆွဲခိုမ်ပြီး တပြန်းပြန်း အဆက်မပြတ် ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီး မိုက်ရိုင်းလွန်းတဲ့ စတာလေး ပါးစပ်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ချုပ်ကိုင်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး လုံးလားထွေးလားဖြစ်ရင်း ဒေါသတွေ ထင်တိုင်း ပေါက်ကွဲသွားကြလေတော့သည်။

စတာလေးကလည်း စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ပေါက်ကွဲသွားကာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို တအားကျုံးကိုက်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“လွတ် ... အား ... လွတ်၊ လူစုတ်ကြီး နိုင်တိုင်းကျင့်တာ မုန်းတယ်၊ မာင့် ... သိပ်မုန်းတယ်”

သူက စတာလေး ကိုက်ဆွဲလိုက်တာကို မနည်းဖမ်း ချုပ်ထားလိုက်ရင်းက လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပါးစပ်ကို အတင်းဖိချုပ် ပစ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေးလေး ... ဟဲ့ ... အို ... နှစ်ယောက်စလုံး နပန်းလုံးနေကြတာ မြင်မကောင်းပါဘူး၊ အမယ်လေး ... ဒုက္ခပါပဲ၊ တော်ပါတော့၊ တော်ကြပါတော့။ ငါ နင်တို့နှစ် ယောက်ကို ထိုင်ရိုခိုးရမှာလား၊ စတာလေး ... ညည်းတော် တော့၊ မောင်တည်သာ ဒေါသတွေကိုလျှော့၊ အန်တီတောင်း ပန်ပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော့် အလွန်လား အန်တီကြီးရဲ့၊ သူ လူကြီးရှေ့မှာ ရည်းစားထားပြီး အကြောပြောင်တာကို မြောင်စိန်ပြောရ တာ နည်းနည်းမှ အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းကလေး၊ သိက္ခာပျက် တဲ့ မိန်းကလေး၊ ဒီလောက် စည်းကမ်းနဲ့ ကြပ်မတ်တာ တောင် ပျံလန်ထွက်နေတဲ့ မိန်းကလေး”

“ဦးတည် ... သေချင်းဆိုကြီး ... အိး ... ဟီး ... ဟီး ... လွတ်”

“အမယ်လေး ... ငါ့ သေချင်တယ်၊ မောင်တည်သာ သူ ကို လွတ်ပေးလိုက်ပါတော့၊ တော်ပါတော့၊ နလုံးရောဂါ သည် ငါ့ကို နင်တို့ သေအောင်လုပ်နေကြတာလား”

အန်တီကြီးက သူနဲ့ စတာလေးကြားကို ကိုယ်လုံး အကားကားကြီးဖြင့် ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေခဲ့ပေမဲ့ စတာလေးက စိတ်မလျှော့ဘဲ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို ကုန်းကိုက်ဆွဲဖို့ အပြင်းအထန် ငြိုးစားနေရသလို သူကလည်း စတာလေး ကိုယ်လုံးကလေးကို အစံသားတည်းကပ်အောင် ဖိချုပ်ထားရာမှ လွတ်ပေးဖို့ စိတ်မကူး ခြိတ် သူမကိုယ်လုံးကလေးကို ကိုင်ပေါက်ပစ်ဖို့အထိ ဒေါသတွေ ကြွတက်သွားရသည်။

“မင်းကို ငါ ကိုင်ပေါက်ပစ်ချင်တာ”

“ကျွန်မကလည်း ခင်ဗျားကြီးကို ကိုက်စားပစ်ချင်တာ”

ပြောလည်းပြော စတားလေးက သူ ချုပ်နှောင်ထား ဆဲ ညာဘက်လက်ဖျံကြီးဆီ ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့် မျက်နှာကလေး ဆောက်သွားကာ သူ့လက်ဖျံကြီးကို အားနဲ့ တအားကုန် ကိုက်ဆွဲ ခေလိုက်တော့သည်။

“အား”

“မှတ်ထား”

“မင်း ... မင်း ... ငါ့ကို ကိုက်ဆွဲတယ်”

“ကိုက်ဆွဲတယ်၊ ကိုက်ဆွဲတယ်”

မျက်လုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်းကြီးက ကြောက်စရာကောင်း သောက်အောင် ပြူးထွက်နေသည့် စတာလေးကို ကြည့်ပြီး သူ ဆော်တော်လန်သွားရသည်။

“တော်တော့ စတာလေး၊ ညည်း တော်တော့၊ ငါ ညည်း တို့ကို ရှိခိုးပါတယ်၊ တော်ကြပါတော့”

ပြောပြောဆိုဆို အန်တီကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျွဲ ကျွဲကြီးထိုင်ချကာ သူနှင့် စတာလေးကို ထိုင်ရှိခိုးနေတာမို့ သူ့ အလန်တကြား ဖြစ်သွားကာ စတာလေးကို ပွေ့ချုပ်ထားရာမှ ကြီးရန်းထပ်စပ်လိုက်ပြီး အန်တီကြီးကို ဆွဲထူလိုက်ရပါသည်။

“ဟာ ... ဟာဗျာ အန်တီကြီး၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ငရဲ မပေးပါနဲ့ဗျာ၊ အန်တီကြီး အဲဒီလိုလုပ်တာ ကျွန်တော် စိတ်ထဲ မကောင်းဘူး”

“မင်းတို့ကမှ ငါ့စကားကို နားမထောင်ကြတာ”

အန်တီကြီးက အသံတုန်တုန်ကြီးဖြင့်ပြောပြီး မျက် ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ စတာလေးကတော့ နှုတ်ခမ်းသားလေး ကို ဖိကိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ကို အခဲမကျော့စွာ စိုက်ကြည့် နေသည်။

စတာလေးရဲ့ အကြည့်စိမ်းလေးတွေက သူ့နှလုံး သားကို ဓားချွန်ချွန်နဲ့ ဆွဲထိုးလိုက်သလို စူးကျိန်းနားကျင်သွားရ လေသည်။ စတာလေးနဲ့ သူဟာ ပြန်ပြီးပြေလည်နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင် တော့ချေ။

စတာလေး သူ့ကို အမုန်းကြီး မုန်းသွားခဲ့ပြီဖြစ် သည်။

သူလည်းပဲ စတာလေးနဲ့ အနီးဆုံး အရိပ်တစ်ခုထဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရမယ့် အနေအထားကြီးကို ဘယ်လိုမှစဉ်း စားလို့ မရတော့။

စတာလေးနဲ့ သူ စိတ်ဓာတ်ချင်း တခြားစီ အကန့် ကွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူက စတာလေးမျက်နှာလေးကို ရိုဝေညှိုးဖျော့ဖြင့် မေးကြီး စိုက်ကြည့်နေမိရာမှ အဲကို တင်းတင်းဖိကြိတ်ပစ် ခဲ့တယ်။

သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

သူ့ကို လုံးဝအရေးမထားတဲ့ စတာလေး အိမ်မှာ ညည်း သူ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့။ သူသာ ဆက်နေဦးမယ်ဆို ကို စတာလေးနဲ့ သူဟာ ကမ္ဘာ့အကြီးမားဆုံး ရန်သူကြီးတွေ မှာ သွားဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

ဒီလောက် အသက်အရွယ် အကွာကြီး ကွာနေတာ ကောင် သူ့ကို မလေးမစား ပြန်ပြောရက်သည့် စတာလေးကို ညည်း မကြည့်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးခဲ့မိသည်။

သူက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခေါင်းတညိတ်တညိတ် ဆွေချာပိုင်နိုင်စွာ ချလိုက်ပြီး အန်တီကြီးကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲ စားကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အန်တီကြီး ... ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေလို့မဖြစ်
တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်တိုက်ခန်းမှာပဲ ဖြန့်ဆင်း
နေတော့မယ်”

“မဟုတ်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ မောင်တည်သာရယ်
ငါ့ကို မင်းတို့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေကြတာ၊ ငါ
အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် နှလုံးရောဂါသည် အဘွားကြီး
ဖြစ်နေပြီ၊ ငါ့မှာ ဘာစွမ်းဆောင်မှုမှ မရှိတော့ဘူး၊ မင်း
ပဲ အားကိုးနေရတာ၊ မောင်တည်သာရယ်၊ မင်းက အန်တီ
ကြီးတို့ကို သူစိမ်းလို ပစ်ထားမယ်ဆိုရင် အန်တီကြီး ခံ
ဆင်းရဲပြီးသေမှာ၊ အန်တီကြီးကို မင်း သတ်လိုက်တာ
အတူတူပါပဲ”

“ကျွန်တော် မရှိမှ သူလွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရမှာ
ကျွန်တော် ရှိနေတော့ ကျွန်တော်က အမြင်မတော်
ပြောတာကို သူ လက်မခံဘူး၊ ကိုယ့်ထက် အသက်အရွယ်
ကြီးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရိုသေလေးစားရမှန်း
စား၊ အဲဒီတော့ ရှေ့လျှောက် ဒီပြဿနာနဲ့ပဲ သူနဲ့ကျွန်တော်
ရန်သူဖြစ်သွားမှာ၊ အခုတည်းက ရန်ရှောင်တာ ကောင်
တယ်၊ ကျွန်တော် တိုက်ခန်းမှာပဲ ဆင်းနေတော့
အန်တီကြီး”

စတာလေး ရင်ထဲမှာ ဦးတည် အပြောတွေကို ဝမ်း
ဆူးကြေကွဲသလိုကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒီလူကြီးကို အိမ်ပေါ်
အနေ ဆင်းပြေးရမဲ့ အဆင့်အထိတော့ သူမ မပြောလို။

ဒါပေမဲ့ ...

သူ့ရဲ့ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်မှုတွေက သူမအပေါ် များ
ပြားလွန်းသဖြင့် အရွံ့တိုက်စိတ်ဖြင့် မနက်က ဇွဲနဲ့ ဘုရားတွေ
ဆျောက်ဖူးခဲ့တာ သူမအများ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

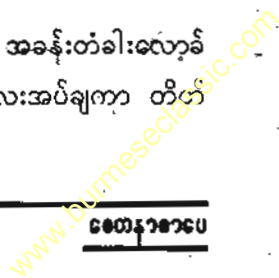
ပြီးတော့ သူ့ကို မရိုသေ မလေးစားလို့မဟုတ်၊
သူ့ရဲ့ဆင်ခြင်မှုမရှိသည့် စကားတွေကြောင့် သူမ အခုလိုပေါက်ကွဲ
သွားတာဖြစ်သည်။

အခုတော့ ...

သူက စတာလေးနဲ့ အန်တီကြီးတို့ကို ပစ်သွားပြီး
အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားမယ်ဆိုတော့ သူမ ဖြေမဆည်နိုင်အောင်
အိမ်နည်းသွားရသည်။

ရင်ထဲက အလိပ်လိုက် ဆိုတက်လာတဲ့ ခမ်းနည်း
ကြေကွဲမှုတွေကို အံ့ကြိတ်ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး သူတို့အရှေ့မှ ချာ
အနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တာနဲ့ သူမ အခန်းတံခါးလော့ခ်
ချပြီး ခေါင်းအုံးကလေးပေါ်မှာ မျက်နှာလေးအပ်ချကာ တိတ်
တိတ်ကလေး ငိုကြွေးလိုက်ပါတော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ အခန်းအပြင်က အန်တီကြီးရဲ့တား
မြစ်သံ တောင်းပန်သံတွေက ဝိုရိုက်နေတဲ့ စတာလေး နှလုံးအိမ်
ထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့ပြီး စတာလေး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်
ကြီးတင် ဝိုကြွေးလိုက်မိပါတော့သည်။

“အဟင့် ... ဟင့်”

“မောင်တည်သာရယ်၊ အန်တီကြီးတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်
ကို ဒီလိုတော့ ပစ်မထားပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊
သား စိတ်ဆိုးရင် ခဏဖြစ်ဖြစ် အပြင်ကို ထွက်သွားပါ
ကွယ်၊ ညကျရင် ပြန်လာခဲ့ပါနော် မောင်တည်သာ”

အန်တီကြီးရဲ့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံကိုသာ အတိုင်း
သား ကြားနေရပြီး သူ့အသံကိုတော့ မကြားရ။

အင်း ... သူ့ အသံတိတ်များ ကြောင့်နေတာများလား။

သူ ဘာဖြစ်လို့များ သူမကို ဒီလောက်ကြီးအထိ
ချုပ်ကိုင်ပြီး အနိုင်ယူချင်ရတယ် ဆိုတာကို သူမ နားမလည်ချင်။

ငယ်ငယ်တုန်းက သူမကို အရမ်း အလိုလိုက်ကာ

အကြိုက်ဆောင်ပြီး အမြဲ ပွေ့ချိတ်တတ်သည့် လူကြီးတစ်ယောက်က
အခု သူမ အရွယ်ကလေးရောက်လာခါမှ သူမကို တင်းကျပ်တဲ့
စည်းစနစ်တွေဖြင့် ချုပ်ကိုင်ခဲ့တာ သဝန်တို့စိတ်ကြောင့်များလား။

ဦးတည် သူမကို မနက်က ဇွဲနဲ့တွဲသွားလိုက်တာထက်
တွေ့မြင်သွားလို့ သဝန်တို့ပြီး ပေါက်ကွဲသွားတာများလား။

ဒါဆို ဦးတည်က သူမကို ချစ်နေခဲ့ပြီပေါ့။

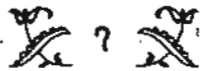
အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ချုပ်ချယ်တာကြီးက တင်း
ချုပ်လွန်းပြီး စည်းဘောင်ကျော်နေခဲ့တာမို့ သူမ သူ့ကို မုန်းတီး
မိနေခဲ့ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူကြီး သူမနှင့် အန်တီကြီးကိုပစ်
ပြီး အိမ်ပေါ်ကနေ အကြာကြီး ဆင်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို
စတာလေး တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားသည်။

ပြီးတော့ သူ ညကျရင် ပြန်လာမှာပဲ ဆိုတာကိုပဲ
အတည်လင့်နေမိသည်။

ဒီမျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ပဲ သူ့ကို တားမြစ်ဖို့ စိတ်မ
ချင်တော့ဘဲ မာန်မာနကလေးနှင့် မျက်ရည်စလေးတွေကို သုတ်ပစ်
ပြီး ခုတင်ကလေးပေါ်မှာပဲ အသာကလေး ငြိမ်နေလိုက်ပါတော့
သည်။

ညကျရင် သူ ပြန်လာမှာပဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်က လေးနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာပဲ တိတ်တိတ်ကလေး လဲလျောင်းနေလိုက် သည်။ အန်တီကြီးကတော့ အပြင်ကနေ သူမကို ဆူပူကြိမ်းမောင်း လိုက်။ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဂနာမငြိမ်နဲ့ ပုတီးစိပ်လိုက်နှင့် ဦးတည် ပြန်လာဖို့အရေး ဘုရားမှာများ ဆုတောင်းနေသလား မသိ။

စတာလေးကတော့ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်သည်။

သိပ်မကြာခင် အချိန်မှာပဲ ဒီလူကြီး အိမ်ကိုပြန်လာ မှာပဲလို့။

အန်တီကြီးကတော့ ညဉ့်နက်လာသည်နှင့် ပိုပြီး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာကာ စတာလေးနှင့် ရန်ဖြစ်ဖို့ တာစုလာပါ တော့သည်။

“စတာလေး တံခါးဖွင့်ဦး”

အန်တီကြီး အသံကြီးက တကယ့်ကို အူလို့က်သည် လို့က တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

စတာလေးက အန်တီကြီး အသံကြီးကို ကြားတာ နဲ့တင် မျက်နှာချောချောကလေး တွန့်လိမ်ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်မိသည်။

ဟွန်း ... သိပ်ပိုလွန်းတယ်၊ တူမအရင်းထက်ပဲ ဟို တာ ဘာမှမတော်တဲ့ သူစိမ်းကို ပိုချစ်ရသေးသည်။

အန်တီကြီးက အဲဒီလို အသည်းပိုလေ သူမကပိုပြီး အမြင်ကတ်လေဖြစ်သည်။

ဟွန်း ... ဒါကြောင့် ဟိုက ရောင့်တက်နေတာ။ စတာလေး နှုတ်ခမ်းလိပ်လိပ်ကလေးတွေ စုထော် သွားသည်အထိ စုထော်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အန်တီကြီးရဲ့၊ ဒီမှာ အခုမှ စာကျက် ပြီးလို့ အိပ်မယ်ကြံတုန်း ရှိသေးတာ”

“အပိုတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့အေး၊ ညည်းလား မောင်တည်သာ မရှိဘဲနဲ့ စာကျက်မှာ၊ စာမကျက်လို့ ပညာတတ်မဖြစ် လည်း ညည်းအကြောင်းပဲ၊ တံခါးဖွင့်ပေးဦး ဒီမှာပြော စရာရှိလို့”

“ဘာပြောမလို့လဲ အန်တီကြီးရဲ့၊ မနက်ကျမှပြော”

“စတာလေး ... ညည်း သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်၊ မောင်တည်သာ အခုချိန်အထိ ပြန်မလာသေးတာကို ညည်း

စိတ်မပူဘူးပေါ့၊ အေးပေါ့လေ၊ ညည်းက မောင်တည်သာ အိမ်မှာမရှိရင် ဒီအဘွားကြီးကို ငါ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး ဆိုပြီး ထင်တိုင်းကြံတော့မှာပေါ့”

“အန်တီကြီးနော် ... ညကြီး အချိန်မတော် စတာလေးကို လာပြီး ရန်စမနေနဲ့၊ သူ့ဘာသာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား တာပဲ၊ စတာလေး နှင်ချတာမှ မဟုတ်တာ၊ စတာလေး နှင်ချတာ မဟုတ်ရင် စတာလေး ဘယ်တော့မှ ပြန်မခေါ် ဘူး၊ သူ့သဘောနဲ့သူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာ၊ သူ့ဘာ သာသူ ပြန်လာလိမ့်မှာပဲ”

စတာလေး စကားဖြတ်ပြီး အန်တီကြီး နောက်ထပ် ပြောလာမဲ့ စကားတွေကို မကြားရအောင် ခေါင်းအုံးလေးပေါ် နားနှစ်ဖက် ဖိအိပ်ပစ်လိုက်သည်။

အင်း ... အပျိုကြီးပီပီ အန်တီကြီးကတော့ အခန်း အပြင်ကနေ ဘာတွေဆူပူနေသည်မသိ။

တကယ်ညစ်ပါ။

ဟင်း ... ဒီလူကြီး တစ်ညမရှိတာနဲ့ပဲ အိပ်လို့မပျော် တော့ပုံပင်။

အခန်းအပြင်မှာ အတန်ကြာတဲ့အထိ ဆူသံပူသံ ကြားလိုက်ရပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် လှည့်ထွက်သွားသည့် အန်တီ ကြီးအသံကို ကြားလိုက်ရတော့မှ စတာလေး နားနှစ်ဖက်ကို

ခေါင်းအုံးကလေးနှင့် ဖိဖွက်ထားရာမှ မျက်နှာကလေးကို ဆတ်ခနဲ အညစ်လိုက်ပြီး လေကိုတစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။

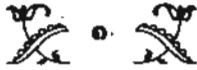
ဟွန်း ... သူ့တူအရင်းကြီး ကျနေတာပဲ။

တူမလေး တစ်ယောက်တည်းကျတော့ ဟိုလူကြီး နေသံနဲ့ နိမ့်တတ်လိုက်တာ၊ ဟိုလူကြီးကလည်း သူမက သူ့ကို ကြောက်မှန်းသိလို့ ဖြစ်ကြောက်နေတာ။ အခုတော့ အတော်လေး အီစလန်ဝေသွားခဲ့လေပြီ။

မှတ်ထား၊ ပန်စတာလင်း အကြောင်း၊ ဧကောင်း၊ ဧကောင်းသိသွားပြီပေါ့။

ဒီလူကြီး အသည်းပြောင်းဆန်သွားတာကြီးကို စိတ် ဆဲက ကျိတ်ကျေနပ်သွားခဲ့မိပေမဲ့ စတာလေး ရင်ထဲမှာ ဘာမှန်း သိတဲ့ ခံစားမှု အသစ်အဆန်းကလေးဖြင့် ဦးတည် သူမအပေါ် ဆဝန်တိုပြီး ပေါက်ကွဲခဲ့သည့် မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်ကြည့် ခင်း ရင်ထဲမှာ အမည်ဖော်လို့မရသည့် ခံစားမှု နွေးရိန်းရိန်းကြီး ဖြင့် ကျေနပ်ကြည်နူး ရင်ခုန်ခဲ့မိတာကိုတော့ ဝန်ခံပါသည်။

ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ နုံးချိုချိုကြီး ဖြစ်နေပြီး မျက်စိတွေ ကျိန်းစပ်စပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ညကအဖြစ်အပျက်တွေကို တွေးမိတိုင်း သူ့ရင်ထဲမှာ တနံ့နံ့ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မနေ့က စတာလေးရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို သူ ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်ပေးလို့ မရနိုင်။

ဒါကြောင့် အန်တီကြီး အတန်တန် တားတဲ့ကြားက သူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူမကတော့ သူ့ အခုလို ဆင်းလာတာကို အရမ်း ကျေနပ်သွားမှာပဲ။ သူ့ ကွယ်ရာမှာ free style နေလို့ရသွားပြီပေါ့။

စိတ်ချပါ စတာလေးရယ်၊ မင်း ငါ့ကို မင်းအိမ်မှာ မနေစေချင်ဘူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ငါရှိတော့ မင်း လွတ်လွတ် လပ်လပ် မနေရလို့ ငါ့ကို ငြိုငြင်နေတာ ငါသိတယ်။

မင်း မနေစေချင်တဲ့ အိမ်ကိုလည်း ငါ ပြန်မလာပါ

ကွာ။

တကယ်တော့ ...

သူ့ရင်ထဲမှာ စတာလေးကို တစ်နေ့မတွေ့ရရင်

မနိုင်လောက်အောင် စွဲလမ်းခဲ့ရပြီမို့ သူ့မှာ စတာလေးရဲ့စကား

လေးတွေကို ကြားယောင်ရင်း အတွေးတွေနှင့် ရူးခဲ့ရသည်။

“ဟား ... စတာလေးရယ်၊ မင်းကို ငါသိပ်ချစ်တဲ့ စိတ်

တွေနဲ့ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှားတစ်ခုခု လုပ်မိတော့မယ်၊

မင်း ... မင်း ... ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်

တွေကို နားမလည်ရတာလဲ ချစ်ရယ်”

သူ တစ်ယောက်တည်း အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ကာ ည

ထိုင်ခဲ့တဲ့ ဆိုဖာရှည်ကြီးမှာပဲ မျက်နှာမသစ်ရသေးဘဲ ငေါင်

အင်းကြီးထိုင်ကာ ခံစားချက်အပြည့် ရင်ဖွင့်နေလိုက်သည်။

အတွေးထဲမှာ စတာလေးရဲ့ ရန်တွေ့သံကလေးကို

အနေရသလိုလိုနှင့် သူ ဖျားနေရသည်။

“တူ ... တူ ... တူ”

ဟော ...

အတွေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကြံရာမရဖြစ်နေ

အချိန်မှာပဲ၊ သူ့ ကျောပိုးအိတ်ထဲက hand phone က မြည်

အသံထွက်တော့ သူ ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်အောင် ပျာယာခတ်သွားကာ

hand phone ကလေးကို ကျာကယာ ဆွဲထုတ်လိုက်သည့် ပြီးတော့ ပေဂျာမှာ ပေါ်နေသည့် နံပါတ်ကလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ စတာလေး ဖုန်းနံပါတ်ကလေး ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့မျက်နှာကြီး ကြည်မွေ့စွာ ပြုံးမြဲမြဲကြီး ဖြစ်သွားရကာ ရင်တွေလည်တဒိန်းဒိန်း ဆောင်ခုန်သွားရပါသည်။

ပြီးတော့ စတာလေးရဲ့ အသံကလေးကို မျက်နှာကလေး မှေးမှိတ်ကာ ဖိမိယူပြီး ရင်ခုန်မြူးဖျံ့စွာ နားထောင်လိုက်မိသည်။

“ဟယ်လို”

“ဦးတည်”

ဟွန်း ... အသံကိုက မုန်းစရာ။ ခွဲသလိုလို၊ ဖုသလိုလိုနှင့် ရင်ခုန်ရတာ မောလိုက်တာကွာ။

ဟူး ...။

“ဦးတည် ... အခု ဘယ်မှာလဲလို့”

စတာလေးရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးသံလေးကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီး ပြုံးယောင်သမ်းသွားပါသည်။

စတာလေးကိုလည်း အပြစ်မမြင်ရက်တော့ဘဲ မေး

က ဖြစ်ခဲ့သည့် ပြဿနာကိုလည်း လုံးလုံးကြီး မေ့လျော့သွားထားသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်နဲ့ သူမစိတ်ကလေး ကလိလိဖြစ်သွားအောင် ခပ်ထန်ထန်ကြီး လှမ်းဟောကပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စ မင်းက ဖုန်းဆက်တာလဲ”

“ဆက်ချင်လို့ ဆက်တာပေါ့၊ ဦးတည် အခုဘယ်မှာလဲ”

“မင်းမေးတိုင်း ငါက ဖြေရအောင် မင်းနဲ့ငါက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဦးတည်နော် ... ကုတ်ဆွဲပစ်လိုက်မှာ”

ဖုန်းကိုင်ထားရင်းကနေ သူ့မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားတာ ပရုံးကြီးနှစ်ဖက် တွန့်ကျံ့သွားရသည်။

အဟား ... တော်တော်လာတဲ့ ဟာမလေး။

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မဟုတ်တာတောင် စွာကျယ်စွာကျယ် လုပ်နိုင်သေးသည်။

“ဦးတည်”

“.....”

“ခေါ်နေတာ မထူးဘူးလားလို့၊ စတာလေးကို စကားပြန်ပြော၊ စကားပြန်မပြောရင် စတာလေးက ငိုပစ်လိုက်မှာနော်”

စတာလေးက ငိုသံတစ်ဝက်ကလေးနှင့် သူ့ကိုခပ်ခွဲခွဲကလေး ဆိုလာပြန်တော့လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ စတာလေးကို သနားကြင်နာသွားသလိုလိုကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမလေးကို မထောက်ခံမိဘဲ အသာကလေး ငြိမ်နေလိုက်မိသည်။

သူမလေး သူ့အပေါ် မနေ့က ဆိုးခဲ့တာတွေက သူ့အတွက် တကယ့်ကို အခံရခက်ခက်ကြီးဖြစ်လျက် နာကျင်စရာကောင်းလှသည်။

ကိုယ် ငယ်ငယ်ကတည်းက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေလာခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးကို ကိုယ်က ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် သူ့နဲ့ ကြောင်မိတဲ့ အချိန်မှာ ကောင်မလေးက သူ့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ တခြားကောင်လေးနဲ့ ရည်းစားထားတဲ့အကြောင်းကို သူ့အရှေ့မှာ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြောင်စိန်ဖွင့်ပြောခဲ့တာကြီးကို သူ့ အသည်းမှာ သည်။

ရင်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်ခဲ့မိသလို သူမကိုလည်း တစ်ခုခု လုပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“ဦးတည် အခု ဘယ်မှာလဲ၊ တိုက်ခန်းမှာလား၊ ညက တိုက်ခန်းကို ပြန်အိပ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာ”

စတာလေးရဲ့စကားတွေက သူ့သိက္ခာကို ထိပါးပုန်ခတ်လိုက်တာမို့ ဒေါသတကြီး ထအော်လိုက်မိပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားကာ ပခုံးကြီးတွန့်ပြီး ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ကြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ညက တိုက်ခန်းမှာ ပြန်မအိပ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဆို ညက ခင်ဗျားကြီး ဘယ်မှာအိပ်လဲ ... ပြော”

“ငါ့ဘာသာ ဘယ်မှာ အိပ်အိပ်ပေါ့ကွ၊ ငါကယောက်ျားပဲ၊ ဆန်းသလား”

“ဦးတည် ... ခင်ဗျားကြီးကို ‘အထူး’ မုန်းတယ်”

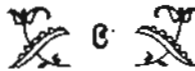
ကောင်းတယ်၊ သင်းကလေး အဲဒီလို နာသာခံခက် ဖြစ်ပေးဦးမှ။

သူ့အတွက်နဲ့ ကောင်မလေး အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ အသွားပုံလေးကို မြင်ယောင်ရင်း သူ့ မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလိုက်မိသလို ခန်းကလေးကို ဖျတ်ခနဲပိတ်ကာ စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်တော့ သည်။

အဟွန်း ... ကောင်မလေး၊ သူ့ကို ဒေါသတကြီး ဆိုက်ကွဲသွားပြန်ပြီ။ ဒါ မင်း ကိုယ့်ကို နာကစတာပေါ့။

ကောင်းတယ်၊ မင်း စိုးရိမ်ရတဲ့အလှည့်လေးလည်း မြီးမှပေါ့။ မင်းလေး ကိုယ့်အပေါ်ကို စိုးရိမ်စိတ်ကလေး ရှိခဲ့တာ သားကို ကြားရတာနဲ့တင် ကိုယ် ကျေနပ်ပါတယ် ကလေးရယ်။ ကိုယ် မင်းကို အဲဒီလောက်အထိ ချစ်ခဲ့တာပါကွ။

စတာလေး hand phone ကလေးကို လည်ပင်းမှာ ချိတ်ဆွဲလိုက်ပြီး ဦးတည် ရုံးခန်းကို လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ ဒီလူကြီး ဘယ်အချိုး ချိုးတယ်ဆိုတာကို အတိအကျ သိ ရတော့မှ စတာလေး စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်နိုင်မှာ ဖြစ်သည်။

စတာလေး ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဆွယ်တာ ခေါင်းစွပ်လေးကို ထပ်ဝတ်လိုက်ပြီး ညကဝတ်ထားတဲ့ ဂျင်းဘောင်း ဘီရှည်နှင့်ပင် ကျူရှင်ကိုသွားသလိုနှင့် ဦးတည် ရုံးခန်းကို ကား နှင့်ထွက်လာခဲ့သည်။

စတာလေး ကုမ္ပဏီကို ရောက်သွားတော့ ဦးတည် မရောက်သေးချေ။

စတာလေးက ရုံးလုပ်သားကလေးကို ဦးတည် ရုံး ခန်းထဲခါးကို အဖွင့်ခိုင်းပြီး သူ့အခန်းထဲမှာ သူ့ အလှာကို ခပ် မင့်မင့်ကလေး ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စတာလေး ရင်ထဲမှာ ဦးတည် နှုတ်ကားကြီးကို အစာမကျေ ဖြစ်နေခဲ့မိသည်။

တာတဲ့ ...

“ငါဘာသာ ဘယ်မှာအိပ်အိပ်ပေါ့ကွ၊ ငါက ယောက်ျားပဲ ဆန်းသလား”

တဲ့ ...။

ဒီစကားကြီး သူ ပြောစရာလား။

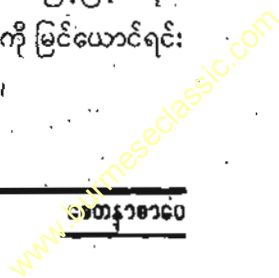
ဒီလူကြီး ရိုးတောင် ရိုးရဲ့လား။

ညက ဒီလူကြီး တိုက်ခန်းကို ပြန်မအိပ်ရင် ဘယ် အိပ်သလဲဆိုသည့် အတွေးကြီးက စတာလေး နှလုံးသားလေး ပူပြင်းလောင်မြိုက်စေခဲ့သည်။

ကျွတ် ... ငါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီခံစားချက်ကြီး ခံစား တာလဲ၊ ငါ ဦးတည်ကိုများ ချစ်နေခဲ့ပြီလား။ အို ... မဟုတ်နိုင် သေး၊ ဦးတည်ကို ငါ ဦးလေးတစ်ယောက်လို အစ်ကိုကြီးတစ် ယောက်လို ချစ်ခင်ယုံကြည်ပြီး စိတ်မချ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။

တစ်ယောက်တည်း အစာမကြေ အတွေးကလေး ဦးတည် ထိုင်သည့် ဆုံလည်ဆိုဖာကြီးမှာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်စီးရင်း ညည်းရဲ့ ရှုတည်တည် မျက်နှာချောချောကြီးကို မြင်ယောင်ရင်း မိနားကလေး ပြုံးယောင်သမ်းသွားပါသည်။

“ကျွီ”

ဟော ... ပြောရင်း ဆိုရင်း ...

ရုံးခန်းမှန်တံခါးကြီး “ကျွဲ” ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားသဖြင့် သူ့ လာပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရပြီး စတာလေး ရင်ခနဲသံလေးတွေ ဆူညံမြန်ဆန်သွားရကာ ဆိုဖာကြီးကို နောက်မှီချလိုက်ရင်း မျှင်လုံးကလေးတွေကို ရှက်အားပိုစွာဖြင့် ခပ်တင်းတင်းကြီး မှိတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အခန်းအပြင်မှ တည်သာသည်လည်း ရုံးခန်းမှန်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်ကြီး လှမ်းဝင်လိုက်သည့် အချိန်မှာပဲ သူထိုင်သည့် ဆုံလည်ဆိုဖာကြီးမှာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်လျက် မျက်ဝန်းကလေးတွေကို တင်းတင်းဖိမှိတ်ထားသည့် စတာလေးကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြဝန်းသာသလိုကြီး ဖြစ်သွားကာ ရင်ဖိုလှုပ်ရှားသွားရပါသည်။

မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးလည်း ကျေနပ်ပီတိဖြင့် မြဲမြဲကြီး ဖြစ်သွားကာ စတာလေးဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် လျှောက်သွားခဲ့ပြီး မူမူမင့်မင့်ကလေးနှင့် သူ့ကို အိုက်တင်ပေးနေသည့် ကောင်မလေး မျက်နှာနုနုချောချောလေးကို နမ်းမွှေးဖမ်းလိုက်ချင်တာ။

ဟား ...

ရင်ခနဲလှုပ်ရှားနေတဲ့ ခံစားချက်ကြီးကို မနည်းထိန်းချုပ်လိုက်ရပြီး သူမ ပခုံးသားကလေးကိုပဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီး ဆုပ်ခေါ်ယမ်းပစ်လိုက်မိသည်။

“အို ... ဦးတည်နော်”

“ထစမ်း ... ထစမ်း၊ မင်း ငါ့ဆိုဖာမှာ လုံးဝထိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

စတာလေး မျက်နှာကလေး ပြုံးစိစိကလေး ဖြစ်သွားရကာ စတာလေးကို အလိုမရှိသလို စူပုပ်ပုပ် မျက်နှာထားကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်လာသည့် ဦးတည် မျက်နှာကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ခပ်မူမူကလေး ခြေဆောင်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဘာလဲ ... ဟမ် ... ဦးတည်နော်၊ စတာလေးကို ဒီလိုပုံစံ လာမဖဲနဲ့၊ ပြော ... ညက ဘယ်မှာအိပ်တာလဲ၊ အဲဒါသိရမှ စတာလေး ကျေနပ်မှာ”

“မင်း ကျေနပ်အောင် ငါက ဖြေရမလား၊ မဖြေဘူးကွာ၊ မင်းကို အရေးစိုက်လို့”

“ဦးတည်နော် ... ပြော ... အခုပြော”

“ဂျီမကျနဲ့၊ ဒါ အိမ်မဟုတ်ဘူးနော်”

“အဲဒါဆို စတာလေး မေးတာ ဖြေပေါ့လို့”

“ဟာကွာ ... မင်းက ဘာမေးတာလဲ၊ ကဲ ... ပြော”

“ညက ဘယ်မှာအိပ်တာလဲ”

သူ့မျက်နှာကြီးကို မကျေမနပ် မျက်လုံးစိမ်းလေးတွေနှင့် ရီဖျော့ဖျော့လေး စိုက်ကြည့်ပြီး ကလေးဆန်ဆန်လေး မေးလာတဲ့ စတာလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်အသည်းယားသွားရကာ သူ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ စတာလေး လက်မောင်းလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့် ခပ်တင်းတင်းကြီး ထွေးဖျစ်လိုက်ရင်းက မျက်နှာကြီးလည်း ပြုံးပျော်ကျေနပ်သွားခဲ့ရသည်။

“ငါ ညက အိပ်တဲ့နေရာအတွက် မင်း စိတ်သောကရောက်နေတယ်ပေါ့”

သူက စတာလေးကို အသည်းယားသလို မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်ပြီး မျက်စနုမေးလိုက်တော့ စတာလေးက ခပ်တည်တည်လေး ဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးအကြည့်လေးတွေကို ခပ်ရှုန်းရှုန်းလေး လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“စိတ်သောကတော့ မရောက်ပါဘူး”

“ဒါဆို စိတ်ပူတာပေါ့”

“အင်း”

“ရော် ... အဲဒီလို စိတ်ပူတတ်ရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ အိပ်မှာနေလို့မရအောင် ဆိုးခဲ့သလဲ၊ ကဲ ... ပြော”

“ဘာဆိုင်လဲ၊ ဦးတည် ဘာသာ ဆင်းသွားတာ၊ ဦးတည်ကို စတာလေး နှင်ချတာမှ မဟုတ်တာ၊ စတာလေး ဝန်ခံတယ်နော်၊ ညက ဦးတည် ပြန်လာမှာပဲဆိုပြီး စတာလေး တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူး၊ ဦးတည်ကို ထိုင်စောင့်နေတာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ညက ကိုယ်ကတော့ အေးဆေးပဲ၊ တိုက်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းငြိမ်လို့၊ အိပ်ပျော်သွားတာ မနက်မိုးလင်းတော့မှ တစ်ရေပဲ”

စတာလေးကို သူ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို “ဖြောင်း” ခနဲရိုက်ပြီး ပြောလိုက်တော့ စတာလေးက မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကာ မျက်ခုံးကလေးနှစ်ဖက် တွန့်ကျံပြီး ဦးခိုက်သွားလေသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး ...။

မလိုတမာ စူပာပုပု မျက်နှာလေးနှင့် အမူပိုပိုကလေး ဆူပြီး မျက်လွှာကြီးချထားတဲ့ စတာလေးကိုကြည့်ပြီး အသည်းထဲယားယား ဖြစ်သွားကာ သူမ မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးကြီးဖြင့် ဖွဖွကလေး ပွတ်သပ်ပေးမလို့ စဉ်းစားပြီးခါမှ မနေ့က နောက်က စတာလေးနှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက် တွဲသွားတဲ့ ဝဲခိုက်ကြီးကို မျက်ဝန်းကြီးထဲမှာ ထင်းခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိပြီး သူ့ရင်ထဲ နှင်ဆို့ဆို့ကြီး ဖြစ်သွားကာ စတာလေးကို မျက်နှာတည်ကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ထ၊ ငါ့နေရာ ငါထိုင်ရဦးမယ်၊ မင်းလည်း သွားတော့၊ ငါ မင်းနဲ့ဆက်ပြီး စကားမပြောချင်တော့ဘူး”

စိတ်ထဲမှာ ချက်ချင်း အလိုမကျ ဖြစ်သွားကာ သူ အတက်ချီကေ့စ်ကို မှန်စားပွဲပေါ် ပြောင်းခနဲမြည်အောင် ဆောင့်ချလိုက်သည်။

စတာလေးက သူ့ကို မျက်နှာကပ်ဝန်းလေးတွေနှင့် ခပ်တည်တည်လေး စိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းသားကလေးကို ဖိကိုက် ထားလေသည်။

စတာလေးရဲ့ ပေတီပေကပ်ရုပ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး သူ စိတ်တွေ ဖတ်ဖတ်မောသွားရသည်။

“ဖယ် ... ဖယ်စမ်း”

သူက လက်ယပ်ပြီး တဖတ်ဖတ်လုပ်ကာ ဖယ်ခိုင်း နေတာတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ပေကပ်ထိုင်နေတာ။ ဟွန်း ... စိတ် ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ဆိုဖာကနေ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ရင်လည်း ရုံးခန်းထဲမှာ သူမက ဒီအတိုင်း အသာတကြည် လက်ခံမှာမဟုတ်။

သူ့ကိုခံပြီး ပြန်ပက်မှာ သေချာသည်။

သူမကို ဒီရုံးခန်းထဲမှာ ဒီအတိုင်းထားပြီး သူ့ဝန် ထမ်းတွေဆီက check လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒီကောင်မလေးနှင့် ဆက်စကားပြောနေရင် ပြဿနာ ဖြစ်မှာ သေချာတာမို့ သူ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

အနောက်မှာ သူမလေး ဘယ်လိုကျန်ခဲ့မယ် ဆိုတာ ကို သူ လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘဲ Computer ခန်းမထဲမှ ဝန်ထမ်း တွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လျှောက်စစ်ဆေးနေလိုက် သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်ပြီး ကြည်လင်မှုမရှိ။ စတာလေး များ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ ဘာတွေ သောင်းကျန်းနေမလဲဆိုသည် အတွေးအာရုံက နောက်ကျိဖိစီးနှိပ်စက်နေသည်။

ပြီးတော့ ...

သိပ်မကြာခင်မှာ ရောက်လာတော့မဲ့ သူ့ရဲ့အတွင်း အဖူးဖူးမလေး ရှိစိကို သူမ ဘာစကားတွေများ လျှောက်ပြောဦး မည်မသိ။

ဒီကောင်မလေး ကုမ္ပဏီကနေ မြန်မြန်ပြန်သွားတာပဲ အောင်းမည်။

ဒီကောင်မလေး ကုမ္ပဏီက အမြန်ပြန်သွားဖို့ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူမကို သူ ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးပြောပြီး ကုမ္ပဏီ က ထွက်သွားအောင် ပြောရပါမလဲဆိုတဲ့ အတွေးတွေနှင့် သူ့ ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ထူပူမှုနောက်လာရသည်။

“ဟား ... ဘာလုပ်ရမလဲ”

မလွယ် ... မလွယ်။ ဒီဟာမလေးကို ထွက်သွား အောင် ဘယ်လိုမှ ပြောဖို့မလွယ်။

“ဘော့စ် ... ဖုန်းမြည်နေတယ်ရှင်”

အတွေးအာရုံထဲမှာ စတာလေး မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီး အီလည်လည်ကြီး ဖြစ်နေသည့် အချိန်မှာပဲ Computer ဝန်ထမ်းကောင်မလေးရဲ့ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် သူ့

ကိုယ်လုံးကြီး ဆတ်ခနဲ တောင့်မတ်သွားသည်အထိ ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“ဟေ ... ဪ ... အေး”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် စိတ်ညစ်နေရတာကြီးကို ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေများ ရိပ်မိသွားရင်ဆိုတဲ့ အတွေးကြီးထဲ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူထူထုံထုံကြီး ခံစားလိုက်ရကာ ခြေလှမ်းကျတော့နှင့် ကောင်မလေးနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာကို သွက်သွက်ကြီး လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ဦးတည်”

“ဟ ... မင်း ဘာကိစ္စ ဖုန်းဆက်တာလဲ၊ ပြန်တော့ကွာ ဒါမှာ စိတ်ရှုပ်ရဲတဲ့ကြားထဲ”

“ဟွန့် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြန်မှာပါ၊ ဒီလောက်လည်း နှင်ထုတ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါမှာ ဦးတည်၊ စတာလေးကို တကယ်ပြတ်နိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ အိမ်ကိုပြန်မလာ တော့နဲ့ပေါ့၊ စတာလေးကတော့ ဦးတည် ပြန်မလာဘူးဆို ရင် အိမ်ကိုလည်း မပြန်တော့ဘူး၊ အန်တီကြီး မျက်ရည် ကျတာကို ဦးတည် ကြည့်ရက်ရင် ပြီးရောလေ၊ ပြီးတော့ စတာလေး အိမ်ပြန်မအိပ်မဲ့ အဖြစ်ကို မြင်ချင်ရင်တော့ စိန်လိုက်လေ”

“ကျွတ် ... ခက်ပြီ၊ မင်း ပြန်တော့ဆိုရင်နော် စတာလေး၊ သက်သက်ကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာတက်ချင်နေတာလား”

“အဟင်း ... ဘာလဲ၊ ဦးတည်က ဘယ်သူသိမှာစိုးလို့ ဒီ လောက်အထိ ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်နေတာလဲ”

“ဟာကွာ၊ သက်သက်ကို ရန်စနေတာ၊ ကျွတ် ... စတာ လေး၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပြဿနာ လုပ်ချင်တာလဲ၊ အေး

အေးဆေးဆေး ပြန်ပါတော့ကွာ။ ကိုယ် သက်သက် အရှက် မရချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဒေါသကိုလည်း မင်း သိတယ်နော်၊

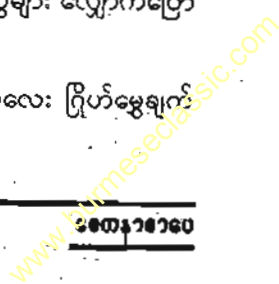
ကိုယ် မင်းနဲ့ဖက်ပြီး ရန်မဖြစ်ချင်လို့ ရှောင်ထွက်သွားတာ ကွ၊ မင်းကို ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း နားလည်”

“နားမလည်နိုင်ပါဘူး၊ ဦးတည် ရှောင်ထွက်သွားတာ စတာလေးကြောင့်မှ မဟုတ်တာ၊ ဦးတည် ရုတ်တက တစ်ယောက်”

စတာလေးရဲ့စကားကြီးကို သူ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ထောင်နေမိသည်။ မဟုတ်မှလွဲရော စတာလေး ရိုစိုကို တွေ့ နားပြီဖြစ်သည်။

ဒီကောင်မလေး ရိုစိုကို ဘာတွေများ လျှောက်ပြော သွားပြီလဲ။

ဟာကွာ ... ကျွတ်၊ ဒီကောင်မလေး ပြိုဟ်မွေ့ချက် မပေါ့။

“စတာလေး ... မင်း ပြန်တော့ဆိုရင်နော်၊ ငါ ထပ်ပြီး မပြောတော့ဘူး”

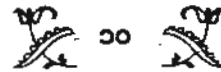
“ကောင်းပြီနော်၊ ပြန်မလာရင် စတာလေး အဆိုးမဆိုနဲ့ သိလား”

ပြောပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းကြီး ဖုန်းပိတ်သွားသည့် စတာလေးကို သူ ဒေါကြီးမောကြီးပြောဖို့ စကားလုံးလည်းမရှိ တော့။

ဖြစ်နိုင်ရင် စတာလေးဆီ ချက်ချင်းထသွားပြီး နားရင်းသာ ဆွဲအုပ်လိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ...

ကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာဖြစ်သွားရင် အားလုံး အကျွန်ုပ် တဝင့် ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ဖြင့် ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်ရတာ ရင်ထဲက ဒေါသတွေကိုပဲ ကြိတ်မှိတ်မျိုချလိုက်ရပါသည်။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကုမ္ပဏီမှာ စိတ်ပါဝင်စားမှုမရှိ ဆာဘတ် မအိမလည်ကြီးဖြစ်လျက် စတာလေးဆီပဲ စိတ်ကရောက် မှုသည်။

သူ့ကို အမျိုးမျိုးခြိမ်းခြောက်ပြီး နဲ့ ဆိုးဆိုးကာ လေးဆန်လွန်းသည့် စတာလေးကိုလည်း သူ အတော်ကလေး ခြိမ်းခြောက်မိသည်။

မနက်က ပုံပြောသွားသည့် စတာလေး စကားလေး ကြောင့် သူ့မှာ တစ်နေ့လုံး အလုပ်ထဲတောင် အာရုံမရောက် ဆာဘတ် ငြီးစိစိကြီးဖြစ်ကာ ရုံးဆင်းချိန် ရောက်တာနှင့် မရက် ဆာဘတ် အိမ်ကိုပဲ တန်းပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ခြံထဲကို သူ့ရဲ့ LAND CRUISER ကြီး ထိုးဝင်လိုက် နဲ့တစ်ပြိုင်နက် အန်တီကြီးက ပေါ်တီကိုရှေ့သို့ အပြေးလွှက်

လာခဲ့ပြီး သူ့ကို အပြုံးချိုချို မျက်နှာကြီးဖြင့် ဆီးကြိုလာခဲ့သည်။

အခုလို သူ ပြန်လာတာကို ဝမ်းသာအားရ ထွက်ကြိုနေသည့် အန်တီကြီးကိုကြည့်ပြီး သူ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချကာ အိမ်ထဲကိုပဲ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။

“မောင်တည်သာ ... မင်း ပြန်လာတာ အန်တီကြီး ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ နောက် စတာလေး မင်းကို ခံမပြောရဲအောင် အန်တီကြီး ဆုံးမမယ်၊ မင်းလည်း ဆုံးမ”

အင်း ...

ဒီထက် ဆုံးမရရင်ဖြင့် သူမကပဲ သူ့ကိုလည်းထိထည့်သွားမှာ သေချာသည်။

သူက အန်တီကြီးကို ဘာစကားမှ ပြန်မပြောမိတော့ဘဲ ခပ်ရှက်ရှက်ကြီး ဖြစ်သွားကာ မျက်နှာကြီးကို လက်ဖဝါးနဲ့ ဖိပွတ်လိုက်ပြီး လေပူကြီးကို “ဟား” ခနဲ ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

မနက်က ကုမ္ပဏီအထိ ပြိုဟ်လာမွေတဲ့ဟာမသေကရော အခုထိ ကျူရှင်က မပြန်သေးဘူးလား။

အင်း ... ဒီကောင်မလေး ပြန်ရောက်လာပြီလားလို့ မေးရမှာလည်း သူ ရှက်နေမိသည်။

ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တာနှင့် သူ့မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေက ဂနာမဖြစ်ဘဲ

အခန်းထဲကို ဝေခနဲ ဝဲခနဲ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ သူမလေး အိပ်အယောင်ကိုတောင် မတွေ့ရသဖြင့် သူ နည်းနည်းစိတ်ပူပူရကာ ဆိုဖာကြီးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး တာနှင့် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ အန်တီကြီးကို မေးလိုက်မိတော့သည်။

“ဟိုကောင်မလေးရော၊ ပြန်မလာသေးဘူးလား အန်တီကြီး”

“ဟေ ... ပြန်လာပါပြီတော်၊ စောစောက မောင်တည်သာကား ခြံထဲဝင်လာတော့ လက်သီးလက်မေခင်းတန်းပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားလေရဲ့”

“ဟော်”

သူ့ရင်ထဲ “လုပ်” ခနဲ နွေးမြဲစွာ ခံစားလိုက်ရပြီး အန်တီကြီး အရှေ့မှာ ထိုင်နေရတာ မျက်နှာပူသလိုကြီး ဖြစ်သွားတော့ သူ အန်တီကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲဝင်ဖို့ ဆိုဖာမှ ခုတ်လိုက်ပါသည်။

“အန်တီကြီး ကျွန်တော်လည်း အနားယူလိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

“အေး ... အေး၊ မောင်တည်သာလည်း ညက စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေချိုး ထမင်းစားပြီး စောစောအိပ်ရာဝင်ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အန်တီကြီးအရှေ့မှ သူ့ မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီး အခု တစ်ညပဲ အိပ်ရသေးတယ်။ ချက်ချင်းကြီး အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်လာ ခဲ့ရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် တွေးမိပြီး ရှက်ဝဲကြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူ အဲဒီလို အသည်းပို အချစ်ပိုလို့လားမသိ။ စတာ လေး ဂျီစတာဖြစ်ပြီး သူ့ကို ဗိုလ်ကျနေခဲ့တာ။

ဆန်းသစ်သည့် အတွေးကလေးတွေဖြင့် အခန်းအိ သို့ ပြုံးမြဲမြဲမျက်နှာကြီးနှင့် လျှောက်လာသည့် အချိန်မှာပဲ ရေခဲနို့ ပြီး ပြန်တက်လာသည့် စတာလေးနှင့် အခန်းဝမှာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကြီး တိုးသွားရလေသည်။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ပြုံးမြဲမြဲ နေသည့် သူ့မျက်နှာကြီး ရှက်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်သွားရတာ မျက်ဝန်းအကြည့်ကြီးတွေကို လှုပ်ခနဲ လွှဲပစ်လိုက်မိပြီးမှ မျက် မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ စတာလေးကို မကျေမချမ်း ကြည့်လိုက်တာ စတာလေးက ခြုံထည်တဘက်ကြီးကို လက်ကလေးနှင့် စုကိုင်းပြီး သူ့ကို “လျှာ” ကလေးထုတ်ကာ ပြောင်ပြလာခဲ့သည်။

“အဟမ်း ... သနားလိုက်တာကွယ်၊ သူများပြောတာနဲ့ တကယ်ယုံတယ် ...

“ဪ ... ဟော် ... သိပြီ၊ သိပြီ၊ အဟင်း ... ဟင် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသွားတာနဲ့ အတော်ပဲ ဆိုသလိုပဲ ကြားဖူးခဲ့တာ၊ အခုတော့ Right ကြုံဖူးသွားပြီကွယ်။ ပြောတိုင်း ယုံယုံ ... အဟင်း”

“စတာလေးနော် ... မင်း ငါ့ကို မခန့်လေးစား လုပ်တာ လား”

သူ ရှက်ရှက်နဲ့ ဖိဟောက်လိုက်တော့ စတာလေးက မျက်နှာလေးတွေမှာ တင်နေတဲ့ ရေစက်ကလေးတွေကို လက်က ဆေးနဲ့ ဖိသုတ်ပြီး မျက်နှာဖိုးသတ်သွားကာ ခေါင်းကလေးငုံ့ငြိမ် သက်သွားလေသည်။

မျက်နှာဝင်းဝင်းကလေးမှာ ရေစက်ကလေးတွေ အသီးလိုက် ခိုတွဲနေတာလေးရယ်၊ မျက်တောင်ရှည်ရှည်စင်းစင်း ကြီးတွေပေါ်မှာ ရေစိုထားတာကြောင့် ထူသိပ်ပြီး အောက်သို့ မျက်တောင်များ စင်းကျနေတာကြီးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ခန့်သံတွေ ခြန်ဆန်သွားရကာ ခေါင်းကလေးငုံ့ ငြိမ်သက်သွားတဲ့ စတာလေး မျက်နှာချောလေးကို စက္ကန့်ကြာကြာကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်မိရင်း အဘာစကားမှ မပြောမိတော့ဘဲ ရင်ထဲက နွေးမြဲလှိုက်ဖိုနေသည့် စိတ်မူးဆန်းကြီးကို မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေ မှေးအိမ်စားရင်း ငြိမ်သက် နေမိတော့သည်။

ဟား ... တကယ်ပါကွာ။

မန်းနုရောင်သမ်းနေတဲ့ မင်းမျက်နှာလှလှလေးက ...

ငါ့အတွက် ကဗျာပဲကွာ။

စတာလေးကတော့ သူ့အကြည့်ရဲရဲတွေအောက်မှာ မျက်နှာကလေး ပန်းသွေးရောင် ပြေးသွားသည်အထိ ရှက်ရှုံ့ သွား နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ပြီးတော့ ...

သူ့ကို မျက်လွှာကလေး သိမ်းမော့ကြည့်လာတော့ သူ့အကြည့်ရဲတွေနှင့် တန်းဆုံသွားပြီး မျက်နှာကလေး ငိုမဲ့မဲ့ကလေး ဖြစ်သွားကာ မျက်နှာကလေးကို ချာခနဲ လွှဲပစ်လိုက်ပြီး သူမအခန်းဆီ လှမ်းဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။

“နေဦး”

စတာလေးကို ဖျတ်ခနဲ လက်ကာပြီး တားလိုက်တော့ စတာလေးက ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်သွားသလိုကလေး မျက်နှာလေး အိုစာသွားလေသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဦးတည် အရှေ့က အရင်သွားတော့လေ”

“နေပါဦး၊ မင်း စောစောက ငါ့ကို ဘာပြောတာလဲ”

“ဘာပြောလို့လဲ၊ ဦးတည်နော် ... စတာလေးကို အဲဒီလို အကျပ်ကိုင်ပြီး မမေးနဲ့”

“ဟွန်း ... ရုပ်ကိုက ကလေးလိုလို ခွေးလိုလိုနဲ့ ရည်းစားထားဖို့ကျ သိတယ်၊ မင်းကို ငါ ကျေနပ်နေတယ်လို့မှာ ထင်နေသလား”

“ဘယ်မှာ ရည်းစားလဲ၊ အဲဒါ Close friend ဦးတည်ထံတမင် အမြင်ကတ်လို့ ပြောတာ၊ ဇွဲက စတာလေး သူ့ထံချင်း၊ လျှောက်ပြီး ဘာမှမသိဘဲနဲ့ စွပ်စွဲနေ”

“ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ရည်းစားမကလို့ ဘာကြီးဖြစ်နေနေမင်းကို ဂရုမစိုက်ဘူး”

အခုမှပဲ သူ့ရင်ထဲက “အပူလုံး”ကြီး “ဂုန်း”ခနဲ ဖြတ်ကျသွားရကာ သူက ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်ဖြင့် စတာလေး ပြောလိုက်သေးသည်။

စတာလေးက သူ့အထာကို သဘောပေါက်တယ်လို့ အိုက်တင်လေးဖြင့် ပခုံးကလေးတွန့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကလေး နှုတ်လိုက်ကာ မျက်စောင်းကလေးထိုးပြီး သူ မခံချင်အောင်ပြောနေသေးသည်။

“ဂရုမစိုက်ရင်လည်း ဘာလို့ စကားပြောနေသေးလဲ၊ အရှေ့က ဖယ်ပါတော့၊ ဒီမှာ အအေးပတ်ပြီး သေတော့မယ်”

ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး ပြောလာသည့် စတာလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ထူထုံသွားသည်အထိ ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဟား ... သေတော့မှာပဲ၊ ငါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အဖြစ်သည်းရတာလဲ။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကြီးနှင့် ဒီလောက် အထိ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ မလိုတော့။

အခုတော့ ...

ဟား ... ကလေးရယ်၊ ငါတော့ မင်းကို ချစ်ရလွန်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိတော့ပါဘူးကွာ။

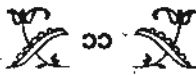
ရင်ထဲမှာ ရှက်ရွံ့ရင်ခုန်သွားရသလို စတာလေးရဲ့ ညစ်ညစ်ညူးညူး ငြူစူပုံလေးကို အသည်းတယားယားဖြင့် မချင့် မရဲကြီး မျက်စိချို စိုက်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်မိသလို ကြီး ဖြစ်သွားရကာ ပြီးစစ မျက်နှာကြီးဖြင့် သူမလေးအရှေ့မှ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ဟွန်း ... ကောင်မလေးကတော့ သူ့ကို ဘယ်လို ထင်မလဲ မသိ။

နှာဘူးကြီးလို့များ သတ်မှတ်မလား။

ကျွတ် ... ငါ့နယ်ကွာ၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင်း ဘာဖြစ်လို့ အရာရာ ထိန်းချုပ်မှု ကင်းမဲ့သွားမှန်းမသိ။

မင်းလေးကို ငါ အဲဒီလောက်အထိ ချစ်ခဲ့တာပဲ စတာလေးရယ်။ ငါ့ရဲ့အချစ်တွေကို မင်းရဲ့နလုံးသားနုနုလေးက ပည့်ယူစားသုံးလိုက်ရမ်းပါ။ ကလေးရယ်။

သူ အိမ်ကနေ တစ်ညတာလေး ဆင်းသွားပြီးက တည်းက စတာလေးတစ်ယောက် နဂိုလို သူ့အပေါ် ဂျစ်မကျတော့ဘဲ လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို ဣန္ဒြေလေး ရသွားသလို သူ့စကားကိုလည်း အလေးထား လိုက်နာ နာခံခဲ့တာမို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြည်နူးခဲ့ရသည်။

သူမလေး အခုလို လိမ္မာလာတာလေးကိုကြည့်ပြီး အန်တီကြီးကလည်း ကျေနပ်မဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

စတာလေး ကွယ်တာနှင့် စတာလေး ဆယ်တန်း အောင်ပြီးလို့ သီတင်းကျွတ်ရင် လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်ကို သူနှင့် တိုင်ပင်လာခဲ့သည်။

“မောင်တည်သာ ... စတာလေးတော့ ဒီနှစ် ဆယ်တန်း အောင်လောက်မယ်လို့အန်တီကြီး ထင်တာပဲ၊ သီတင်းကျွတ်

ရင်တော့ သမီးကို ဒီအကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောရတော့မှာပဲ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို သမီးလေး မင်းကို ငြင်းမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အန်တီကြီး ယုံတယ်။ မင်းဘက်ကလည်း သူ့ကို အရိပ်အမြွက်လောက်ကလေး ရိပ်မိအောင် ပြောထားပေါ့။ မောင်တည်သာရယ် ... မင်းကလည်း သိပ်ပြီး ရှိုးတုံးပြနေနဲ့ပေါ့။”

အန်တီကြီး စကားကြီးက သူ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိအောင် စပ်ပျင်းပျင်းကြီး ဖြစ်သွားရတာ ...

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းကြီးဖြင့် ဆံပင်တွေကို ကုတ်စွလိုက်ရင်း ...

“ဟွန်း ... အန်တီကြီးကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားပြီး တွန်းအားပေးနေတဲ့ကြားက သူ့ကိုဖွင့်ပြောရမှာ တော်တော်ခက်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုသဘောထားမှန်းလဲ မသိသေးဘူး။ ကျွန်တော်ရှေ့ရေးကိုတွေးပြီး ရင်ထဲမှာ ပူတယ် အန်တီကြီးရယ်။ သူ့သာ ကျွန်တော့်ကို လက်မခံရင် ...”

ဒီအတွေးကို တွေးမိတာနှင့်တင် သူ့ရင်ထဲမှာ နုံးတွေ ပျော့ကျသွားခဲ့သည်။

အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ အန်တီကြီးရယ်။

စတာလေး မျက်လုံးကလေးတွေက သူ့ကို ရိုးသားကြွစင်ခဲ့တာလည်း သူ့နှလုံးသားက သိရှိခဲ့သည်။

တစ်ခါ တစ်ခါ ညဘက်မှာ စာကျက်ရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ စတာလေး ပါးပြင်နေလေးကို ခိုးပြီးနမ်းမွေးခဲ့တုန်း သူမကလေး လန့်နိုးပြီး သူ့ ချစ်နေတာတွေကို ရိပ်မိသွားခဲ့ရင် သည်း သူ့မှာ ဖွင့်ပြောစရာ မလိုတော့အောင် ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို သူမလေး ခံစားသိရှိသွားမှာဖြစ်သည်။

အခုတော့ သူ့မှာ စာသင်ရင်းနဲ့ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် အိပ်ပျော်သွားတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ လက်ကလေးကို ဖွဖွ အလေးဆုပ်ကိုင်ပြီး ပါးပြင်ကလေးကို မထိတထိကလေး ငဲ့နမ်းစင်း ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ကာ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်အိပ်ခဲ့ရတဲ့ ညခါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်ရင်းဖြင့် သူ့ရင်ထဲက တအံ့နွေးနွေးချစ်ခဲ့ရသည့် အချစ်တွေကို စတာလေး မရိပ်မိခဲ့တာပဲလား။ ဒါမှတော့ နွေးထွေးတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းက အချစ်တွေကို မသိချင်ယောင်များ ဆောင်ခဲ့တာလားမသိ။

စတာလေးကို သူ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို ဖွင့်ပြောချင်ဆိုတာက သူ့အနေအထားကြီးနှင့် တော်တော်ခက်ပါသည်။

စတာလေးက သူ့ကို ဆွေမျိုးသားချင်း ဦးလေးအစစ်ယောက်လို အားကိုးတွယ်တာခဲ့တာ သူ့ အသိဆုံး။

အန်တီကြီး ပြောလာတော့မှ သူလည်း ရင်ထဲမှာ နှမ်းလျှလျကြီး ဖြစ်သွားကာ မျက်နှာချောချောကြီးလည်း အလို့ငှာ ဖြစ်သွားကာ လက်ရှိ အသက်သုံးဆယ့်သုံးဆိုတာကြီးကို ပေါ်လွင် သွားစေခဲ့သည်။

“မင်း ချစ်နေတာကို စတာလေးရော ရိပ်မိရဲ့လား မောင် တည်သာ”

အန်တီကြီး စကားကြီးကို သူ ရှက်ဝဲဝဲကြီး ပြုံးလိုက် မိကာ ခေါင်းကြီးကို ငုံ့ချလိုက်မိသည်။

“အဟွန်း ... ရိပ်မိချင်လည်း ရိပ်မိမယ်၊ ရိပ်မိပြီး မသိချင် ယောင် ဆောင်ချင်လည်း ဆောင်နေမှာပေါ့ အန်တီကြီး ရယ်”

“ဪ ... ဒါနဲ့ မောင်တည်သာ၊ သမီးလေးနဲ့ မင်း အရင်တစ်ခါပြောတဲ့ ကောင်လေးကရော တကယ့်ရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ကြသေးလား”

သူ့မျက်နှာကြီး ခဏတည်သွားပြီးမှ စိတ်ကိုလျှော့ ချလိုက်ရပါသည်။

“သူ ပြောတာတော့ သူငယ်ချင်းလို့ ပြောတာပဲ၊ ပြောတာ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စကားက ယုံလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး အန်တီကြီးရဲ့၊ ဒီကောင်မလေးက လိမ်စဉ်များတယ်”

“မင်းကလည်း အသေအချာ ကြပ်မတ်ထားပေါ့ မောင်တည် သာရယ်၊ ဒီအရွယ်က ကိုယ်ပုံစံချသလို ဖြစ်တာပဲ၊ ကိုယ့် ဘက်ကတော့ နောက်ဆုတ်အရုံးပေးဖို့တော့ မင်း မစဉ်းစား နဲ့နော်၊ အန်တီကြီး ပြောထားမယ်၊ စတာလေးနဲ့ အဲဒီ ကောင်လေးနဲ့ ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်ခဲ့လည်း မင်းဘက်က ဘာမှလျှော့ပေးစရာ မလိုဘူးနော်”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်တာပဲ အန်တီကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် လည်း နားလည်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို သူ စာမေးပွဲ ဖြေပြီးရင်တော့ ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို စာမေးပွဲမပြီးခင် အကြမ်းကိုင်လို့ မရဘူး၊ တကယ် လို့ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ သူသာ ရည်းစားဆိုရင် ခိုးရာလိုက် ပြေးသွားတော့ ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ၊ အဲဒါမှ ကျွန်တော်တို့ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာ၊ သူ့ကို အချို့သတ်ရမယ် အန်တီကြီးရဲ့”

“အေး ... အေး ... မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ အန်တီ ကြီးလည်း သမီးလေး စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ အရိပ်အမြွက်ဖွင့် ပြောတာပေါ့”

အင်း ...

အန်တီကြီး သူ့တူမချောလေးကို စိတ်ပူခဲ့သလို သူကလည်း သူမလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရယူဖို့ မျှော်လင့်ရင်ဖြင့် စတာ

လေး နှလုံးသားလေးကို အကဲခတ်ခဲ့တာ၊ အခြေအနေက သူ့ဘက်ကို မဲသာခဲ့ပြီမို့ သူ့မှာ စိတ်အေးအေး ထားနိုင်ခဲ့ပြီးရင် အစောပြေကာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့် တဖြည်းဖြည်း စတာလေး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေခဲ့ရက်ကို ရောက်လာခဲ့ပြီး စတာလေး တစ်ယောက် သူထင်ထားတာထက် စာမေးပွဲကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြေနိုင်သွားခဲ့တာမို့ သူမလေး ဝမ်းသာကြည်နူးနေတာလေးကို ကြည့်ပြီး သူ ပီတိဖြင့် ပြုံးပျော်ကျေနပ်သွားခဲ့ရလေသည်။

“ဦးတည် ... စတာလေး ဒီနေ့အောင်မှာ သေချာသွားပြီ။ စတာလေး စာမေးပွဲကို ဘာသာစုံ ဖြေနိုင်တယ်၊ စတာလေးကို ဘာဆုချမှတ်လဲ ပြော”

ညှော်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်ဝင်ချင်း သူ့ကို မျက်ဝန်းကြည်ကြည်ကလေးတွေနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံးကလေးကြည့်ပြီး ပတ်ချွန်နပ်ရွဲပြောလာခဲ့တဲ့ စတာလေးကို သူ ရင်ခုန်မြတ်နိုးစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်လို့မရအောင် လွတ်ထွက်သွားခဲ့ရတော့သည်။

ချွေးကလေးတွေ စိုတက်နေတဲ့ စတာလေးရဲ့နှင်းဆီဖူးဖူးနှုတ်ခမ်းလေးအပေါ်ကို ပြုံးမြဲမြဲကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ချွေးကလေးတွေကို ကြင်နာစွာ လက်ဖဝါးကြီးဖြင့် ခပ်ဖွဖွကလေး တို့

သတ်ပေးရင်းက စတာလေး ခေါင်းကလေးကို ချစ်စနိုးနှင့် ဖိအုပ်နိုင်လိုက်သည်။

“ဟင်”

စတာလေး ရုတ်တရက်ကြီး သူ ချွေးသုတ်ပေးလိုက်တာကြီးကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေး ဖြစ်သွားကာ မျက်နှာအမ်းအမ်းလေးနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လာလေသည်။

“ချွေးတွေတောင် ပြန်လို့ပါလား၊ ဒီနှစ်တော့ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီဆိုတော့ ပျော်နေတယ်ပေါ့”

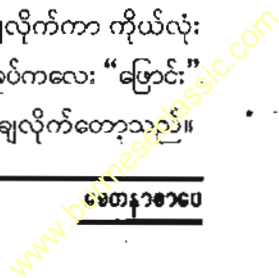
“အိုး ... ပျော်တာပေါ့”

“အဟွန်း ဟွန်း ... ပျော်ပါဗျာ၊ ပိုပြီးပျော်ဖို့ ကောင်းမှာက ယောက်ျားယူရင် အမြီးတပ်လို့ ရသွားတာပေါ့”

“အဲမယ် ... စတာလေးက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ၊ ဘာကိစ္စ ယောက်ျားယူရမှာလဲ၊ မယူနိုင်ပါဘူး”

“ဖူးစာပါရင်တော့ မင်းဘာသာ ငယ်ငယ်ကြီးကြီး ပြေးမလွတ်ပါဘူးကွာ”

သူက စတာလေး မျက်လုံးကလေးကို မေးအိပြီး နိတ်ကြည့်လိုက်တော့ စတာလေး မျက်လုံးကလေးတွေ ခပ်တည်တည်လေး ဖြစ်သွားပြီးမှ ခေါင်းကလေး ငုံ့ချလိုက်ကာ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေး တသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် လက်ခုပ်ကလေး “ပြောင်း” ခုနဲတီးရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်လေး ရယ်ချလိုက်တော့သည်။

သူက စတာလေး အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်နေတာ လေးကို ချစ်လို့မဝဖြစ်ကာ ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စတာလေး မျက်နှာကလေးအနားသို့ တိုးကပ်လိုက်ရင်း မျက်နှာ ချင်း ပူးယက်သလိုကြီး လုပ်လိုက်ပြီး သူမ ဆံပင်ကလေးတွေကို နွေးထွေးစွာ သပ်တင်ပေးလိုက်မိသည်။

“ဟင်”

စတာလေးက သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် အံ့ဩသလိုကလေး မော့ကြည့်လာတော့ သူက ဘာမှမဟုတ်သလို အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“အဟား ... ဟား ... ဟား”

“အမယ်တော် ... ဒီနှစ်ယောက် ဘာတွေပြောပြီး သဘော ကျနေတာလဲ မသိဘူး၊ တကတဲတော်၊ စတာလေးကလည်း ဒီနှစ်ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီးကို ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ်ဖြေ နိုင်သွားပြီဆိုတော့ ရယ်နိုင်မောနိုင်သွားပြီပေါ့”

“အဟင်း ဟင်း ... အရမ်းရယ်ရတာပဲ သိလား အန်တီ ကြီးရဲ့၊ ဒီမှာလေ ဦးတည် စတာလေးကို ဘာတွေလျှောက် ပြောနေမှန်း မသိဘူး”

“ငါ ဘာပြောလို့လဲကွ”

အန်တီကြီးရှေ့မှာ ဒီကောင်မလေး ဟိုစကားကြီးကို ပြောမှာ အစိုးရိမ်လွန်ပြီး လှမ်းဟန်လိုက်ပေမဲ့ စတာလေးက သူ့ ကို မျက်စောင်းကလေးခဲပြီး ခပ်ရှဲ့ရှဲ့လေး စိုက်ကြည့်လာလေသည်။

“စတာလေး ဆယ်တန်းအောင်လို့ ယောက်ျားယူရင် နောက် က အမြီးတပ်လို့ ရပြီဆိုတာ ဘာစကားကြီးလဲ၊ ဟွန့် ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဗလောင်းဗလဲ လုပ်ဦးမလို့လား၊ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်၊ စတာလေးကို ဖူးစာပါရင် ငယ်ငယ်ကြီး ကြီး ပြေးမလွတ်ပါဘူးတဲ့၊ အဟင်း ဟင်း ... ရယ်စရာပဲ၊ စတာလေးတို့က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ယောက်ျားယူဖို့က တော့ Sorry ပါရှင်၊ နဂိုကတည်းက လက်မထပ်ချင်သေး လို့ (I am you) မခံစားရသေးတာပေါ့။ စတာလေးက ယူရင်လည်း နုရွနေတဲ့ တီး(န်)အေချ် သူဌေးသား အချော စားလေးမှ ယူမှာ၊ စိတ်ကြိုက်မြန်မာပဲ”

စတာလေး စကားကြီးက သူ့ကို တည်တည်ကြီး အောင်ပြောလိုက်တာမို့ သူ့မှာ ဘာစကား ပြန်ပြောရမှန်းမသိ အောင် စွဲအကြီး ဖြစ်သွားကာ ပြီးစိစိ မျက်နှာပေးနှင့် သူ့ကို ထိတထိကလေး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ စတာလေး မျက်နှာလေးကို ခပ်ရိုရိုကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုမှ ခံစားနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာကြီးကို ချာခနဲ လွှဲပစ်လိုက်မိသည်။

အန်တီကြီးအရှေ့မှာ အခုလို အပြောခံလိုက်ရသဖြင့် ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်း ဝမ်းနည်းသွားရကာ ဘာစကားမှမပြော နိုင်လောက်အောင် ဆို့နှင်ကြေကွဲသွားပါသည်။

အန်တီကြီးကလည်း သူ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲသွား
တာကြီးကို ရိပ်မိစွာဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ သူ့မျက်နှာကြီးကို ငေးကြည့်
နေလေသည်။

ဖြစ်ရလေ ... အခုမှပဲ သူက အသနားခံ လူတစ်
ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ဒါ သူ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကို ပါးရည်နှပ်ရည်
နဲ့ပြန်ပြီး လက်စားချေလိုက်တာပဲဖြစ်သည်။

အသက်ကြီးတဲ့ လူကြီးကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့
အကြောင်းကို အန်တီကြီးရော သူပါ တစ်ပါတည်း သိသွားအောင်
ပညာသားဖြင့် သူမ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြော
လိုက်တဲ့ စကားလေးကို သူ တော်တော်နာကြည်းသွားခဲ့မိသည်။

သူ့မှာတော့ သူ့မဘဝလေး ဒီထက်ဖြောင့်ဖြူးသွား
အောင် မေတ္တာထားပြီး ချစ်လိုက်ရတာ။

သူမကတော့ ...။ ဟင်း ...။

ပြောရက်လိုက်တာ စတာလေးရယ်၊ မင်း ငါ့အပေါ်
ဒီလောက်အထိ ပြောရက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ထင်မထားခဲ့ဘူး။
မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်အကြင်နာတွေကို ရင်မခုန်ခဲ့ရတာလဲဟင်း။

သူ ဒီလောက်အထိ အသည်းနှလုံးထဲက အူလိုက်
သည်းတုန်ချစ်နေခဲ့တာတောင် ငြိုငြင်နိုင်လွန်းသည့် စတာလေးရဲ့
စကားသံလေးတွေကို ကြေကွဲတိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်းကြီးငုံ့ ခံစား

သည် အချိန်မှာပဲ အန်တီကြီးရဲ့ မကျေနပ်သံကြီးကို ကြား
မိနေရပါသည်။

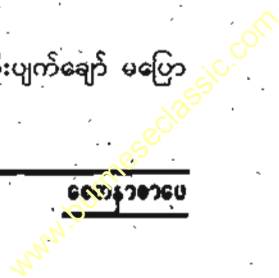
“ဒီမှာ စတာလေးရဲ့ ညည်းအသက်ကလေးက ငယ်ငယ်
လေးနဲ့ လူတွင်ကျယ်မလုပ်နဲ့၊ ညည်း စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာ
လည်း လုပ်လို့မရဘူး၊ သမီးမှာ မိဘတွေကလည်းရှိတော့
တာ မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီကြီးနဲ့ မောင်တည်သာတို့ကပဲ
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အုပ်ချုပ်လာတာ၊ ညည်း စိတ်
ကြိုက်ထက် ကျုပ်တို့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ဖို့ လိုတာပဲ၊ လောက
မှာ အိမ်ထောင်ပြု မှားသွားပြီဆိုရင် ပြင်လို့မရဘူး စတာ
လေး။”

“အန်တီကြီးက အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ဒါတွေလည်း နားလည်
တာပဲလား။”

“နားလည်တာပေါ့အေး၊ ကျုပ်က အပျိုကြီးဖြစ်တာ အသုံး
မကျလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေကို အသုံးမချချင်လို့
မယူဘဲ အပျိုကြီးလုပ်တာ။”

“ဟိ ... ဟိ၊ ဒါဆို စတာလေးလည်း ယောက်ျားတွေကို
အသုံးမချချင်ဘူး၊ အပျိုကြီး တစ်ကိုယ်တည်းပဲ လုပ်တော့
မယ်။”

“မိစတာလေးနော်၊ စကားကို ပျက်တီးပျက်ချော် မပြော
စမ်းနဲ့။”

အန်တီကြီး ထအော်လိုက်တော့မှ စတာလေး တစ်
ယောက် မျက်နှာပိုးသတ်သွားပြီး သူ့မျက်နှာကြီးကို အဖြိုးမပြယ်
သေးတဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေနှင့် မော့ကြည့်ကာ ...

“ဦးတည်လည်း လူပျိုကြီး ဖြစ်ပြီနော်၊ သက်တူရွယ်တူ
ကြီး မဟုတ်တောင် ဦးတည်ထက် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်
ငယ်မဲ့ ဟိုအတွင်းရေးမှူးမလေး ရှိ ဆိုလား၊ သူလေးထ
ချစ်စရာလေးနော်၊ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ပါလား၊ ဦးတည်
နဲ့ဆို နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြ၊ အိုခေ ... ဆေးပဲ”

“စတာလေး ... မင်း တော်တော့နော်၊ ငါ အန်တီကြီးတွေ
မှာမို့လို့ ဒီလောက် သည်းခံနေတာ၊ တော်ပြီကွာ၊ မင်းတို့
တစ်နှစ်လုံးလုံး သင်လာရတဲ့ ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်တွေ မင်း
စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်တယ်ဆိုတာနဲ့တင် ကျေနပ်သွားပြီ၊ မင်း
ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်လို့ အောင်ရင်တော့ မင်း
ငါ အထိုက်တန်ဆုံး Present ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်
ဒါကလည်း မင်း ငါ့စကားကို နားထောင်ပြီး ငါ့နိတ်ကြိုက်
လိမ္မာမှပေးမှာ”

“ဟင် ... ဦးတည်က ဘာ present ပေးမှာမို့လို့ ကြီးကျယ်
နေရတာလဲ”

“ဒါကတော့ အောင်စာရင်းထွက်မှ ကြည့်ပေါ့”

“အိုခေ ... စတာလေး အကြိုက်ဆုံး present ဖြစ်ရင်တော့
စတာလေး ဦးတည်ကို ဆုတောင်းပေးလိုက်မယ်၊ ဦးတည်
မိန်းမချောချောလေး ရပါစေလို့”

“ကောင်းပါပြီကွာ၊ မင်းပေးတဲ့ဆု ပြည့်မှာပါ”

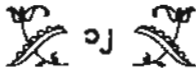
အန်တီကြီးရှေ့မှာ ...

သူ ဒီစကားကြီးကို မျက်စိစုံလုံးမှိတ်ပြီး ပြောလိုက်
ပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ လိပ်ပြာမလှသလိုလို ရှက်နွေးနွေးကြီး ခံစား
နေရသည်။

အင်း ... ဒီစကားကြီးက ဘယ်လောက်အထိ တာ
သွေးတယ်ဆိုတာကို စတာလေးက မသိဘဲ မိန်းမိန်းကလေး ပြုံးနေ
ပေမဲ့ အန်တီကြီးကတော့ မျက်နှာကြီးတစ်ဖက်လှည့်ပြီး တူမ
ချာလေးအစား ရှက်နေသည် ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်
အန်တီကြီးတူမ အပြောတွေကို မခံနိုင်လွန်းလို့ပါဗျာ။

ရက်တွေ လတွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးလာခဲ့ပြီး စတာလေး အောင်စာရင်းထွက်တဲ့အချိန်ကို ရောက်လာခဲ့ရလေပြီ။ စတာလေး တစ်ယောက် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီး အောင်မြင်သွား ပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကြည့်နူးပီတီဖြင့် ပြုံးမော်သွား တဲ့ မျက်နှာလှလှ အသည်းလေးကို သူ မြတ်နိုးစွာစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံကြီးတွေကို ထိန်းရင်း သိမ်းရင်းဖြင့် မျိုချလိုက်ရကာ သူမလေးကို အထိုက်တန်ဆုံး Present ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

အင်း ... သူမလေးက ဒါကို စိတ်မဝင်စားဘဲ အန်တီကြီးကို သူငယ်ချင်းတွေကြားက ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက် လိုက်သလို သူ့လက်မောင်းကြီးကို ဟီးလေးခိုတွဲ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင်သည့် သူလေးကို ဘယ်လို ချစ်မြတ်နိုးမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“အန်တီကြီး ... ဦးတည် ... စတာလေး အောင်သွားပြီ နော်၊ စတာလေးကို ဘာဆိုချမှားလဲ၊ ဦးတည် Promise အတိုင်း အဖိုးအတန်ဆုံး Present နော်”

“အေးပါကွာ၊ မင်းတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်မှာပျော်ပျော် ပါးပါး တစ်ခုခုလုပ်စားကြပါလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဂိမ်းကစား ကြရင် ကစားကြပါလား”

သူက စတာလေးကို အပြင်ထွက်မသွားဖို့ လှမ်း ဖိတ်ပင်လိုက်ပေမဲ့ စတာလေးရဲ့ Close friend ဆိုတဲ့ ကောင်လေး က သူ့ကို မကြည့်လင်တဲ့ အကြည့်တွေနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ စတာ လေးကို ခပ်တည်တည် မျက်ဝန်းတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး အကြာ ကြီး ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ...

“လင်း ... တို့တွေ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြမယ်၊ တို့ လေးယောက် စလုံးအောင်ကြတဲ့ အောင်မြင်ပွဲကိုတော့ ရုပ်ရှင်လေးတော့ ကြည့်သင့်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လင်း၊ ငါတို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ်၊ အန်တီ ကြီးနဲ့ ဦးက လင်းကို မီးတို့နဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခွင့်ပြုလိုက် ပါနော်”

စတာလေးတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲက ခပ်သွက်သွက် အောင်မလေးက သူ့ကို “ဦး” လို့ တပ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူ့စိတ်

ထဲ မခံချိမခံသာကြီး ဖြစ်သွားကာ မျက်နှာကြီး အလိုလိုဆိုနေ သွားရသည်။

ခွဲဆိုတဲ့ ကောင်လေးကတော့ တစ်ချိန်လုံး သူ့မျက်နှာ ကို အကဲခတ်နေတာမို့ သူ ပိုပြီး စနိုးစနောင့် ညှစ်သွားရတာ မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် သူ့ခွင့်ပြုချက်ကို ငုံ့လင့်နေတဲ့ စတာလေး ကိုလည်း ခပ်တည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဦးတည် ... စတာလေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်သွား ကြည့်ချင်တယ်၊ စတာလေးကို မနဲ့ဖိုးပေး၊ ပြီးတော့ စတာလေး Shopping ထွက်ဦးမှာနော်၊ ပိုက်ဆံများများ ပေးရမယ်”

လက်ဝါးကလေးဖြန့်ပြီး ပတ်ချွဲနပ်ချွဲ ပိုက်ဆံတောင် လာသည့် စတာလေးကို သူ မကြည်ကြည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“တစ်နေ့လုံး မထွက်ရဘူးနော်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး မှာကပ် ထွက်ပြီး ပြန်လာနဲ့၊ တစ်နေ့လုံးတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးလက်ဆောင် လိုချင်တယ်ဆိုတာ တော့ တစ်နေ့လုံး အချိန်မကုန်စေနဲ့ပေါ့”

“ဟာ... ဦးတည်ကလည်း present ပေးမှာတောင် အကူ ကိုင်တယ်”

“တန်ဖိုးရှိတာ မယူချင်ရင်လည်း နေလေ”

“လင်း ... လုပ်ကွာ၊ Shopping ထွက်ဦးမှာနဲ့”

သူနှင့် စတာလေး အခြေအတင် စကားပြောနေကြ တာကို ကောင်လေးက နားကြားပြင်း ကတ်သလိုနှင့် စကားဖြတ် ပြောလိုက်သဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ အင်တင်တင်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

အင်း ... ဒီကောင်လေးနဲ့ စတာလေးက ရိုးသားတဲ့ သူငယ်ချင်းတော့ မဖြစ်နိုင်။

ကောင်လေးက စတာလေးကို သက်ဆိုင်သူလို အမိန့်ပေး ဦးဆောင်နေပုံထောက်တော့ စတာလေး သူ့ကို သက် သက်ညာလိုက်ပြီ ဆိုတာကို သူ သိရှိလိုက်ရပြီး စတာလေးနှင့် ကောင်လေးမျက်နှာလေးကို ခပ်တည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်မိသည်။

ဒီအခါ ဒေါသစိတ်ကို အနားသတ်ပြီး သူတို့အရှေ့မှ ကျော နှစ်ဖက်ဖက်ကာ အံဆွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရင်း အံဆွဲထဲမှ တစ်သိန်း နှစ် သုံးအုပ်ကို စတာလေးရှေ့ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

“ဟင် ... သုံးသိန်းတည်းရယ်၊ စတာလေးက သူငယ်ချင်း တွေကို Present ကောင်းကောင်းလေး ဝယ်ပေးချင်တာ၊ ဒီပိုက်ဆံလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် လောက်မှာလဲ”

“ပိုက်ဆံပေးတိုင်း ငုံးပေါလအော သုံးလို့ဖြစ်မလားကွ၊ ထိုက်သင့်သလောက်ပဲ သုံးပေါ့၊ သုံးသိန်းဆိုတာ နည်းတဲ့ ပိုက်ဆံမှ မဟုတ်တာ၊ တော်ပြီ ... ထပ်မပြောတော့နဲ့”

ကောင်လေးကို ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိတာနဲ့ သူ စတာလေး
ဖိပြောလိုက်ပြီး ချာခနဲ အခန်းထဲက လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အနောက်မှာ စတာလေး ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့
ခဲမယ်ဆိုတာကို သူ မစဉ်းစားချင်တော့။

အန်တီကြီးကတော့ သူ ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ်
လက်ခံကျေနပ်နေသူပို သူနှင့် စတာလေးတို့ စကားပိုင်းထဲ
တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပါဘဲ အသာပင် ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

အဲဒီအတွက် အပြန်ကျ ဘာပြဿနာရှာဦးမည်လဲ
မသိ။

စတာလေး ရင်ထဲမှာတော့ ဘာမှ လူမှုရေးမှ
လည်သည့် ဦးတည်လုပ်ရပ်ကြီးကို ရှက်လည်းရှက် ခံလည်းခံ
သွားရကာ သူ ပစ်ချပေးလာခဲ့သည့် ပိုက်ဆံသုံးအုပ်ကိုကြည့်
နှုတ်ခမ်းသားကလေးကို မကျေမနပ်ဖိကိုက်ကာ အန်တီကြီး
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်း ... အလကား အန်တီကြီး။

သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာပို ဘာစကားမှ မပြောတော့
ဘဲ ကျိတ်မျိုချကာ ပိုက်ဆံသုံးသိန်းကိုပဲ ကျောပိုးအိတ်ထဲ ဆောင်
ကြီးအောင်ကြီး ထည့်လိုက်ပြီး ကားသော့ကလေးကို ဆတ်ဆတ်
ကောက်ယူကာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဟွန်း... ဟို အလကားလူကြီးကလည်း အမြဲတမ်း
သူမကို ဖိနှိပ်ဖို့ ကြည့်နေတာ။

ဘာတစ်ခုမှ လွတ်လပ်ခွင့်မပေးခဲ့။

အမြဲတမ်း အဖိနှိပ်ခံဘဝကြီးကို နာကြည်းမိကာ
အစ်လမ်းလုံး ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လိုက်လာခဲ့တာကို ဇွဲက စကား
နာထိုးလာခဲ့သေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ လင်းရဲ့၊ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား၊
မင်း ‘ဦးလေး’ ဆိုတဲ့ လူကြီးက ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး
နော်၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး စွတ်ဘဝင်မြင့်နေတာ၊
ပြီးတော့ မင်းကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်ကြီးက (ဘိုးတော်ကြွေ)
ကြည့်ကြီး၊ တကယ် ဦးလေးတော်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ဟာကွာ၊ ဇွဲကလည်း၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊
ဒီမှာ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နေ့ကို စိတ်မချမ်းသာရဘဲ စိတ်
ဆင်းရဲရတယ်၊ ဘာမှမပြောတော့နဲ့ကွာ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊
Shopping ထွက်မယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကို တုတ်ယောက်
တစ်ပြန် present ဖလှယ်မယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“အင်းပါကွာ၊ သဘောတော်အတိုင်းပါပဲ၊ သူ့ဦးလေး
ဦးကပ်စီးကြီးကိုထိလို့ နာသွားပြီ”

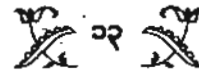
သူ့ “ဦးလေး” ဆိုတဲ့ စကားကြီးကို စတာလေး
နားထဲမှာ ရှက်သလိုလိုကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

တကယ်တော့ ဦးတည်နဲ့ သူမဟာ ဘယ်လိုမှမတော်
ဘူးဆိုတာကို အတွင်းကျကျ သိထားတဲ့သူတွေပဲ သိထားတာမို့
အပြင်မှာတော့ စတာလေးဟာ ဦးလေးရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ
ပြားပြားဝပ် ကြောက်ရတဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ် နာမည်ကြီးခဲ့ရတဲ့
ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်းဝမ်းနည်းသွားရတ
သည်။

ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ်တောင် သူ ပေးသလောက်ပဲ
သုံးခဲ့ရတဲ့ ဘဝကြီးကိုလည်း စိတ်နာမိသည်။

သူမမှာတော့ လေးနှစ်မြောက်အောင်သည့် ဆယ်
တန်းအောင်မြင်ပွဲအတွက် ဖျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုလေးတွေ မရှိခဲ့ဘဲ
သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတာတောင် စိတ်လက်မပါဖြစ်
ကာ သူမအပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ဖိနှိပ်အုပ်ချုပ်ပြီး အကြောကြီးနှင့်
ဆက်ဆံသည့် ဦးတည်ရဲ့ အပြုအမူတိုင်းကိုပဲ အခဲမကျေဖြစ်နေ
ခဲ့မိသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် စတုလေး ရင်ထဲက မကျေ
နပ်မှုတွေ ပေါက်ကွဲသွားပါတော့သည်။

စတာလေး ဝင်လာတာကို ပြုံးစိစိ မျက်နှာပေးနှင့်
ကြည့်နေသည့် ဦးတည် ရှေ့တည့်တည့်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး
ဆျောက်သွားလိုက်ပြီး တားသောတွဲကို ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးပစ်
ချလိုက်ကာ ဖြိုတုတ် မျက်နှာကြီးဖြင့် သူမကို စိုက်ကြည့်နေသည့်
ဦးတည် မျက်နှာကြီးကို အခဲမကျေစွာ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ စတာလေး။”

ဟွန်း ... ကြည့်၊ ချက်ချင်း လူကြီးက အိုက်တင်
ဖမ်းပြီး ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားကြီးနှင့် စတာလေးကို ဆီး
ဆောက်လိုက်တာမို့ ဒီတစ်ခါတော့ စတာလေး ခေါင်းငုံ့ငြိမ်မေ
နိုင်တော့ဘဲ ဦးတည်ကို ပြန်အော်လိုက်မိတော့သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဦးတည် သိပ်ရိုင်းတာပဲ၊ စတာလေး သူငယ်ချင်းတွေကို ဂရုမစိုက်တာ စတာလေး လုံး မကျေနပ်ဘူး”

“ဟ ... ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ မင်းဟာ အရူးကျနေတာပဲ အပြစ်မရှိ အပြစ်လာလုပ်နေတာ ဘာသဘောလဲ”

“ဟင်း ... သူ့ကိုယ်သူ အိမ်မှာ ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သူဆိုပြီး သူများကို ပိုက်ဆံတောင်းသုံးခွင့် မပေးရအောင် စတာလေးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေး မဟုတ်ဘူး”

“သိပါတယ်၊ မင်း မငယ်တော့ဘူး၊ လင်ယူလို့ရတဲ့အရွယ် ရောက်ပြီဆိုတာ သိတယ်”

“ဦးတည် ... စကားကို ဆင်ခြင်ပြော”

“ဟ ... ငါ့ကို ခံမအော်နဲ့နော် မင်း”

“ခံမအော်စေချင်ရင် လူကြီးသူကြီးလို ပြောပါလား၊ စကားပြောဖို့ ချောင်းနေတာ”

“ဟ ... ဒုက္ခပဲ။ ပတ်ပြီကွာ”

သူ့ကိုယ်သူ အသက်ကြီးကာမှ ကိုရိုးယားမင်းအစ တိုင်ဖမ်းပြီး ကိုယ့်နဖူးကိုယ် “ဖတ်” ခနဲ ရိုက်ပြောရင်း ခေါင်မော့ကာ လေကို “ဟား” ခနဲထုတ်ပြီး သူမကို မျက်ဝန်းကလေး တစ်ချက် မှေးကြည့်လာသည့် ဦးတည်ကို စတာလေး ဘယ်လို မနှစ်မြို့ချင်အောင် အော့ကြောလန်သွားရသည်။

“အဲဒီလို စကားကို ဆင်ခြင်မပြောလို့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာ စတာလေး ကွဲတာပဲ”

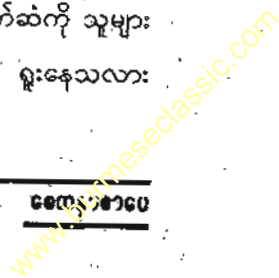
“ဘာကွဲတာလဲ”

“ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးသမီးက ပိုက်ဆံလေး မတောက် တစ်ခေါက်ကိုင်ပြီး နောက်လျှို့နေရတာကိုပြောတာ၊ ရှင်း ပြီလား၊ ကြီးအကြီးရဲ့”

“နေပါဦး၊ မင်းက ပိုက်ဆံသုံးသိန်းကို မတောက်တစ် ခေါက်လို့ ပြောရအောင် ပိုက်ဆံရှာရတာ လွယ်ကူတယ်လို့ များ အောက်မေ့နေသလား”

“လွယ်တယ် ... လွယ်တယ်၊ လွယ်လို့ကို သူငယ်ချင်းသုံး ယောက်ကို စာမေးပွဲအောင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သူတို့ကို ဟန်းချိန်းတစ်ကျပ်ခွဲသား ဆုချလိုက်တယ်၊ ဦးတည်နဲ့သိတဲ့ ရွှေဆိုင်မှာ စတာလေး ရွှေတစ်ကျပ်ခွဲသား အကြွေးလုပ်လာ တယ်၊ ပိုက်ဆံသုံးသိန်းကတော့ Shopping ထွက်တာ ကုန်သွားပြီ”

“ဟာ ... မင်း ... မင်း ... ကြည့်စမ်း၊ ပိုက်ဆံကို သူများ အလကား ပေးသုံးလိုက်ရအောင်၊ မင်း ရူးနေသလား စတာလေး”

“မရူးဘူး၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာလိုကို တစ်နေ့တည်းနဲ့ ဆဲသိန်းကျော် ဆယ့်တစ်သိန်းကုန်အောင် သုံးပစ်တာ၊ ပိုက်ဆံအခုမှပဲ အောလောဖောလော သုံးရတော့တာပဲ၊ စတာလေးပျော်တယ်”

“အေး ... ပျော် ... ပျော် မင်းတော့ကွာ၊ အေး ... စင်အတွက် ဘာမှ မပေးတော့ဘူး”

စတာလေး အရူးကျပ်ကြီးကို သူ ယုံလို့မရအောင် အံ့ဩသွားမိကာ ဒေါသတွေ စိမ့်တက်လာရသည်။

အန်တီကြီးကတော့ သူ့တူမကို ဘာမှမပြောဘဲ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ပြန် ချနေတာကို အသာလေး ပြုံးကြည့်ရင်း ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်နေပုံရသည်။

“မပေးနေပေါ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချာလည်းမတောင်း၊ လည်းမတောင်း၊ သူများလုပ်စားကို ထိုင်စားနေရတယ်ဆိုတော့ သူများပေးသရွေ့ ပိုက်ဆံကို ချွေတာသုံးနေရတာ စတာလေး ဆယ်တန်းအောင်သွားပြီဆိုတော့ ကုမ္ပဏီနေ့ကောင်းကောင်းမှာ ထိုင်မှာပဲ”

စတာလေး စကားကြီးကို သူ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားရကာ စတာလေးကို ဒေါသမျက်လုံးတွေနှင့် စူးမနဲ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... မင်းက မင်းပိုင်ကုမ္ပဏီကို ငါ ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်နေတာ မကြိုက်ဘူးတဲ့လား၊ ဟုတ်လား စတာလေး၊ မင်းစကားက ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ လွန်သွားပြီဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား”

ရင်ထဲက ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းချုပ်လို့မရ ဖြစ်သွားတာ သူ ထိုင်နေရာမှ “ဝုန်း” ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး စတာလေး ပခုံးအောက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ခါယမ်းလိုက်တော့သည်။

ပြောတာကြည့်ဦး ...

သူ့ကို တမင်ဖဲ့ပြောလိုက်တာ။

ဒါကို သူ သည်းခံလိုက်မယ်ဆိုရင် ရှေ့လျှောက်စတာလေး သူ့အပေါ် ရောင့်တက် အနိုင်ယူသွားတော့မည်ဖြစ်သည်။

“အို ... မောင်တည်သာရယ်၊ သမီးလေးက ဒီသဘောမျိုး ပြောတာ မဗျတ်ပါဘူး၊ သူ စကားမပြောတတ်လို့ပါ၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံအရမ်းချမ်းသာပြီး သားပေးတဲ့ပိုက်ဆံကို တောင် နည်းတယ် ထင်နေတာ၊ သူ့ငယ်သေးလို့ စီးပွားရေးကို မသိတတ်သေးလို့ ဒီစကားပြောတာ။ အထွေအထူး စိတ်မဆိုးစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ ကလေး ဆယ်တန်းအောင်တာ ပျော်လို့တောင် မဝသေးဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီ”

အန်တီကြီးက သူ ဒေါကြီးမောကြီး ပေါက်ကွဲတာကို မြင်တော့မှ ဝင်ဖျန်ဖြေဖော် ရလာတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီကြီးရဲ့၊ အလကားဗျာ ပိုက်ဆံကို ထင်တိုင်းသုံးရအောင် ပိုက်ဆံရှာတဲ့လူကို ဘာများအောက် မေ့နေလဲ မသိဘူး၊ သူများအတွက်နဲ့များ ဆယ်တစ်သိန်းလောက် အကုန်ခံရတယ်လို့ကွာ၊ ကျွတ် ... ငါ တကယ် စိတ်ပျက်တယ်”

“ကဲပါ ... မောင်တည်သာရယ်၊ ပြောမနေပါတော့နဲ့၊ သမီးကလည်း ဒီတစ်ခါပဲ ဒါမျိုးအလုပ်ကို လုပ်မိတာ ဖြစ်ပစေနော်၊ နောက် အဲဒီလိုမျိုး ကိုယ့်ပစ္စည်းကို အလွယ် ငါ့ ကယ် သူများပေးချင် ကမ်းချင်စိတ် မမွေးနဲ့၊ အန်တီကြီးလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ကဲ ... မောင်တည်သာ၊ သားက သမီးကိုပေးမဲ့ လက်ဆောင်လေး ပြုလိုက်ဦး၊ ကလေးလေး စိတ်ချမ်းသာသွားအောင်”

စတာလေးက အန်တီကြီးပြောတဲ့ လက်ဆောင်ကလေးကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားပုံလေးဖြင့် မျက်ဝန်းလေးတွေ အရည်လက်စိုသွားရကာ သူ့ကို မျက်နှာဝန်းကလေးချိုပြီး ငဲ့သလို မငဲ့သလိုကလေးကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကလေးကို ရွဲပြုလိုက်သေးသည်။

သူက စတာလေးရဲ့ ရွဲတဲ့တဲ့ အမူအရာကလေးကို အရမ်း အသည်းခိုက်မတတ် ကြွေကျသွားရကာ သူမ မျက်နှာ

ကို အချစ်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေသည် မျက်ဝန်းကြီးဖြင့် ထန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိပြီးမှ ...

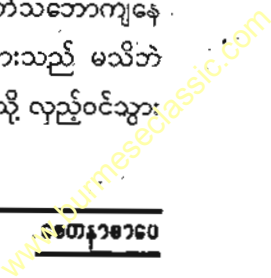
အန်တီကြီးအရှေ့မှာ အားနာမျက်နှာပူသွားရကာ မလေ့ မျက်လုံးကြီးဖြင့် အန်တီကြီးကို လှုပ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက် ရှက်ဝဲစဲကြီး ခေါင်းငုံ့ပြီးလိုက်မိတော့သည်။

“အဟွန်း”

ရှက်ဝဲစဲကြီး ပြုံးလိုက်မိပြီးမှ စတာလေး မျက်နှာလေး အကဲခတ်သလိုကလေး ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို တဖျပ်ဖျပ် နေသည့် မျက်နှာဝန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည် စိုက်ကြည့်လာတဲ့ စတာလေးကို သူ စချင်နောက်ချင်စိတ် ဖြစ်သွားရသည်။

အင်း ... တစ်ခဏအတွင်းပေါ်လာတဲ့ အကြံကလေးနဲ့ သူ့ကို ချစ်မိသည့် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ချစ်လိုက်မိရင် မသတ်မှတ်မိတော့ဘဲ စတာလေးကို ကလေးတစ်ယောက် စတိုင်မျိုး ဝိုက်ဖမ်းပြီး လက်စွပ်ကလေးကို တိုင်ဝတ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

အန်တီကြီးက ရှက်ဝဲစဲကြီး ကျိတ်သဘောကျနေ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဘာကိုသဘောပေါက်သွားသည် မသိဘဲ မြောင်းပြချက်ကလေးနှင့် သူမကြီး အခန်းဆီသို့ လှည့်ဝင်သွား တော့သည်။

“သမီးလေးအတွက် အန်တီကြီးလည်း ဆုချရသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

“အန်တီကြီးနော် ... ဒေါ်ကပ်စီးကြီးလုပ်ပြီးတော့ အသေးအမွှား တန်ဖိုးမရှိတာပေးဖို့ စိတ်မကူးနဲ့နော် လေးက ဦးကပ်စီးတို့ ဒေါ်ကပ်စီးတို့ကို သိပ်မုန်းတာ”

“အေးပါတော် ... ညည်းလေး စိတ်ကြိုက် တန်ဖိုးအဆုံး လက်ဆောင်ကို အန်တီကြီးကပေးမှာပါတော်”

ညွှန်ခန်းထဲမှ အန်တီကြီး လှုပ်စိ လှုပ်စိ ထွက်လာတာကို သူ ရယ်ဟဟကြီး ကြည့်မိရင်း ကိုယ့်လိုပဲပြာ ကိုယ်ဖြစ်သွားကာ ပခုံးကြီးတွန့်ပြီး ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

“အဟွန်း ... ဟွန်း”

“အိုး ... ဘာရယ်တာလဲ၊ present ပေးတော့လေ၊ သူများက သိချင်လို့ စောင့်နေရတာ ရင်တွေတောင်ထိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ရင်ခန့်နေတယ်ပေါ့၊ မုန်း ... ကိုယ်စမ်းကြစမ်းမယ်”

“ဟာ ... ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မလုပ်နဲ့”

“ကိုယ် ဘာလုပ်သေးလို့လဲ၊ ဟား ... ဒုက္ခပဲ”

ကြောက်အားလန့်အား မျက်နှာလေးဖြင့် တယ်မ်းယမ်း ငြင်းဆန်လိုက်သည့် စတာလေးကို ကြည့်ပြီး

အသည်းယားသွားရကာ သူမလေး ပါးပြင်နုနုဖောင်းဖောင်းကို ချစ်သည်းတုန်စွာ ဆွဲဖျစ်လိုက်တော့သည်။

ဟား ... ချစ်တယ် ကလေးရယ်။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်ကွာ၊ မျိုသိပ်ရတာတွေများလို့ ကြာရင် ကိုယ် ရူးရူးသွားမလားပဲ။

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘယ်လိုမှ မမျိုသိပ်နိုင်သည့်အဆုံး မျက်ဝန်းညှိုကြီးတွေဖြင့် သူမလေးမျက်နှာလေးကို

အိအိကြီးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ စတာလေးက မျက်လွှာကလေး သွားကာ ခပ်ရှန်းရှန်းလေး မျက်နှာလေးကို လွှဲသွားခဲ့လေသည်။

စတာလေးခမျာ သူ့အကြည့်အိအိတွေကို အရှက်ရှက်သွားပြီး ငိုချတော့မယ့်မျက်နှာလေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းသားလေး

ခပ်ဖွဖွလေးဖိကိုက်ထားတာလေးကိုကြည့်ပြီး သနားကြင်နာသွားတာ သူမလေးလက်ဖဝါးလေးကို ထွေးဖျစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ချော

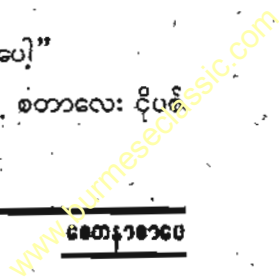
နှစ်သိမ့်လိုက်ရပါသည်။

“ဟေ့ ... ညီမ ဘာဖြစ်လို့ငြိမ်သွားပြန်ပြီလဲ၊ ဘာလက်ဆောင်ပေးမှာလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေတယ်ပေါ့”

“ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး”

“ဟွန်း ဟွန်း ... ကြောက်သွားတယ်ပေါ့”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အင့် ဟင့် ဟင့် ... စတာလေး ငိုပန်လိုက်မှာနော်”

စတာလေးက သူ့လက်ထဲက လက်ဖဝါးကလေးကို အတင်းရုန်းယူပြီး ရှက်ရမ်းရမ်းပါတော့သည်။

“အား ... ဟေ့ ... တော်ပြီနော်၊ ထပ်မံငိုတော့နဲ့၊ မင်း အတွက် တန်ဖိုးကြီးကြီး Present မရဘဲ ဖြစ်သွားမယ်”

“အဲဒါပဲ ခြိမ်းခြောက်နေတာ မယူဘူး၊ မယူဘူး၊ ခင်ဗျာ ကြီးပစ္စည်းကို မယူတော့ဘူး”

“ဘာ ... ဘာ ... ကိုယ့်ပစ္စည်း”

“ဘာလဲ မသိဘူး သွား ... သွား”

စတာလေး မျက်နှာလေး ရဲ့ပတောင်းခတ် နီရဲရဲ ပုံလေးကို သူ စိမ်ပြေနပြေစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံနွေးနွေးတွေကို ခပ်မျှောမျှောလေး ငြိမ်ပြီးအသက်ဝင်ခံစားနေလိုက်သည်။

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ သွားမယ်”

“ဟာ ... ဟေ့ ... သက်သက်ချစ်လိုစတာကိုကွာ၊ ကလေးလေးက မင်းလေး ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတာကြီးကို ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါကွ”

စတာလေး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးလေး ထရပ်တော့မင်း လုပ်လိုက်တာကို သူက အားနဲ့ ဖမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် သူမကိုယ် လိုက်လေး ယိုင်နဲ့ကာ သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်မိရက်သား ဖြစ်သွားရတော့သည်။

သူက အဲဒါကြီးကိုပဲ သဘောကျသွားရကာ မိန့်မိန့် ရင်ခုန်သံကြမ်းကြမ်းကို အသိတရားလေးဖြင့် ဆင်ခြင်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဖယ် ... ဖယ်”

“ရတယ် ထိုင်၊ မင်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ့်ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေကျ၊ ထိုင် ထိုင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း မထိုင်ဘူး ဘာဖြစ်နေမှန်းကိုမသိဘူး၊ ငယ်မှုပြန်နေတယ်”

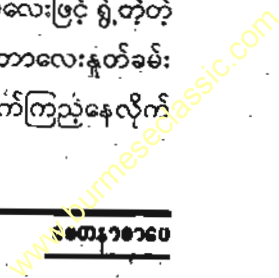
စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် စတာလေး အသံတုန်တုန်လေး သူ အသည်းခိုက်မတတ် ချစ်မြတ်နိုးသွားရသည်။

“အင်း ... ဒါပေါ့ ငယ်ငယ်လေးကို အသည်းအသန်ချစ်နေမိတော့လည်း ငယ်မှုပြန်ရတာပေါ့”

“ဟင်”

“ကဲ ကဲ ... စိတ်တွေ တအားလှုပ်ရှားမနေနဲ့ မျက်စိမှိတ်ကလေး၊ ကိုယ် မင်းရဲ့အောင်မြင်မှုအတွက် Present ပေးတော့မယ်”

သူ့ကို မကျေမချမ်းမျက်စောင်းကလေးဖြင့် ရွဲတဲ့တဲ့ ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကလေးစုသွားသည့် စတာလေးနှုတ်ခမ်းစိတ်ကလေးကို သူ ရင်ခုန်အသည်းယားစွာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အင်း ... သူမလေး သူ ချစ်နေခဲ့တာတွေကို သိကြီးနှင့် ဘာမှ မသိသလိုလေးနှင့် မသိဟန်ဆောင်နိုင်လွန်းသော Power ပြန်တော့ကို အသည်းယားလွန်းလို့ ဆွဲလွှဲပွေ့စက် အနမ်းမိုးတွေ ရွာသွန်းလိုက်ချင်ပါသည်။

တကယ်ပါ။

အဲဒီလောက်အထိ ရင်ခုန်ရူးနမ်းသွားတာ။

“ဟင် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ မျက်စိမှိတ်ထား၊ ညောင်းတောင်လာပြီ၊ ဘာမှလဲ မပေးသေးဘူး။”

“ဪ ... ဪ ... အေး ... ပေးမှာပေါ့ကွ”

စတာလေးရဲ့ မူနွဲ့နွဲ့အသံကလေးကို ကြားလျှင် သူ့အသိစိတ်တွေက နားလုံးသားထဲကို နွေးရှိုန်းရှိုန်းကြီး ဝင်ရောက်သွားရကာ မျက်ဝန်းလှလှလေးတွေ မှေးမှိတ်ထားတဲ့ စတာလေးမှာ နားလေးကို သတိလက်လွတ် တပ်မက်မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်ပေး ဖြစ်သွားတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ခပ်တင်းတင်းကြီး ကျိတ်တင်းပစ်လို တော့သည်။

ပီးတော့ စတာလေးရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်သန်းကြီး သွယ်သွယ်လေးကို သူ့ရဲ့ အဖိုးအတန်ဆုံး သိန်းနှစ်ရာစိန်လက်ကလေးကို လက်ထပ်အကြို စေ့စပ်လက်စွပ်ကလေးအဖြစ် ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

ကြွကြွရွရွကလေးမွှေးညှင်းစိမ်းလေးတွေနှင့် နုဖပ်သည့် လက်ကလေးကို စတာလေး မရိပ်မိအောင် ခပ်ခွာခွာထား အသည်းစူးအောင် နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီးမှ စတာလေးမျက်နှာကို ဝင့်မော့ပစ်လိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းကလေး မျက်လုံးကလေးကို နှိုးခိုင်းလိုက်ပါတော့သည်။

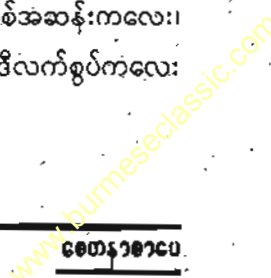
“ကဲ ... ဖြည်းဖြည်းချင်း မျက်လုံးကလေးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့”

အခုမှပဲ စတာလေး အသက်ဝဝရှူနိုင်သွားပြီး မျက်နှာလေးကို အနောက်ကို ခပ်ယိုယိုကလေးဆုတ်ရင်း မျက်နှာကလေးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်သည်။

အဲဒီခဏအတွင်း ပလက်တီနမ်အသည်းခွံကလေးအပေါ်မှာ တစ်လုံးစိန်တောက်တောက်ကလေး ဖြူပြထားသည့် စိန်လက်စွပ်လှလှလေးကို မြင်လိုက်တော့ အံ့သြဝမ်းသာလွန်းလို့ အကျယ်ကြီးထအော်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဟာ ... ကြည့်စမ်း ... စိန်လက်စွပ်ကလေး၊ ပလက်တီနမ်နဲ့ လုပ်ထားတာ၊ လှလိုက်တာလေး အခွဲလေးက အသည်းပုံကလေးဆိုတော့ ပိုပြီးလှတယ်၊ အသစ်အဆန်းကလေး၊ ဦးတည်ကြီး အရမ်းတော်တယ်ကွာ၊ ဒီလက်စွပ်ကလေး ဘယ်လောက်ပေးရသလဲဟင်”

“နှစ်ရာ”

သူက မျက်စိချိုပြီး စတာလေးကို ချစ်ပြီး လှုပ်ခနဲပြီးပြလိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... ပိုက်ဆံနှစ်ရာတည်းရယ်၊ စိန်အစစ်မဟုတ်ဘူး ဟေ့”

“ထပ်သရီး အရှူးမလေးရဲ့ နဲ့လှချည်လား၊ သိန်းနှစ်ရာ စိန်က အရည်ကောင်းလွန်းလို့ တစ်လုံးတည်းနဲ့ တန်ဖိုး အရမ်းကြီးသွားတာကွ”

သူ ပြောနေတာတွေကို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေးကလယ်လယ်နှင့် နားထောင်နေသည့် စတာလေးကိုကြည့်၍ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီး ခံစားလိုက်ရမှန်းမသိအောင် စိတ်ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်သွားရကာ ကိုယ်သင်းရနံ့လေး ဖွေးမြနေသည့် စတာလေးကိုယ်လုံးအိအိကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဝှေ့ဖက်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

တကယ်ပါ ကလေးရယ် ...

ကိုယ် မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်။

ကိုယ် သိပ်ချစ်လွန်းလို့ မင်းကို အကြာကြီးပွေ့ထားပါရစေ။

မင်းရင်ခွင်နွေးနွေးလေးကို ကိုယ့်ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးမှာ တအားပွေ့ဖက်ထားချင်တယ်။ ချစ်လေးရယ်။

သူ အချစ်ရူး ရူးသွားရပါပြီ။

စတာလေးရဲ့ အထိအတွေ့အာရုံကြားမှာ ဘယ်လိုမှ ရုန်းမထွက်ချင်လောက်အောင် ချစ်ဆိပ်တွေ တရစ်ရစ်တက်သွားခဲ့ရလေပြီ။

“ဟင်အင်း ... ဟင်းအင်း ... ရှင်ကြီး သိန်းနှစ်ရာတန် စိန်လက်စွပ်ကိုပေးပြီး နိုင်တိုင်းကျင့်တာ အကျင့်ယုတ်တဲ့ လူကြီး၊ ရှင်စိန်ကို လွှင့်ပစ် ...”

“အာ ... ဒီရန်တွေ ကောင်းတဲ့ နှုတ်သီးလေးတော့လား”

“အား ... ရှင်ကြီး ... ရှင်ကြီး”

ရန်တွေ နိုင်လွန်းသည့် သူမလေးခမျာ သူ့ရဲ့အနမ်း မူးမူးတွေကြားမှာ ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် ငြိမ်သက်မောလျာသွားတော့သည်။

ပြီးတော့ ဘာစကားမှမဆိုနိုင်တော့သလို သူ့အနမ်း တွေကိုလည်း ရှောင်တိမ်းငြင်းဆန်နိုင်သည့်အင်အား မရှိတော့ဘဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝိုသံအိအိကလေးနှင့် သူ့ကို အရှုံးပေးလိုက်ရတော့သည်။

သူကတော့ တစ်သက်လုံးမျိုသိပ်ခဲ့ရသည့် အချစ်တွေကို မနားတမ်းဖွင့်ချလိုက်မိပြီး အချစ်ဆိတ်တွေ တရစ်ရစ်တက်စွာဖြင့် သူမလေးမျှော်နားလေးဆီမှ မျက်နှာကြီးကို မခွာမိတော့ဘဲ အချစ်မူး မူးသွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

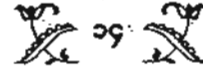

ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ကလေးရယ်။

ကိုယ် မင်းရဲ့ခွင့်ပြုချက်ကလေးကိုမယူဘဲ မင်းဆီ

စွတ်အတင်းချစ်လိုက်မိပြီကွာ။

ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် ချစ်လေး။

“ဟင်”

သူ ရုံးသွားပြီထင်ပြီး အောက်ထပ်ညှော်ခန်းကို ဆင်း
လာမိပြီးခါမှ သူမကို ညှော်ခန်းဆိုဖာရည်ကြီးကနေ မင့်မင့်ကြီး
စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလေသည့် ဦးတည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
သူမရင်ကလေးတွေ တဖျပ်ဖျပ်ခါလူး ရင်ခွန်သွားရကာ ညှော်ခန်းဆီ
သို့သွားမယ့် ခြေလှမ်းတွေကို အပေါ်ထပ်လှေကားဆီသို့ ပြန်ဦး
တည်လိုက်တော့သည်။

ဟွန် ... ဒီချက်နှာကြီးကို လုံးဝ မမြင်ချင်။ ၊

မမြင်ချင်လို့ကို သူ ရုံးသွားပြီးချိန်ကို ဆင်းလာပြီး
နံနက်စာစားမလို့လာခဲ့ကာမှ တည့်တည့်တိုးခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

ဒါ ဒီလူကြီး ကုမ္ပဏီကို တမင်မသွားသေးဘဲ
လူလည်ကျပြီး သူမကို စောင့်နေတာ။

“စတာလေး လာလေ၊ ကိုယ် မင်းကို ပြောစရာရှိနေတာကို မိမိကိုမသွားသေးဘဲစောင့်နေတာ”

အနောက်ကနေ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် ဦးတည်အသံကြီးက သူမ လှမ်းလက်စခွဲလှမ်းလေးတွေကို ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်အထိ ဩဇာကြီးကာ လှမ်းမိုးထားနိုင်ခဲ့သည်။

သူမ အဲဒါကိုပဲ မကျေမနပ်တာ။

ဟွန်း ... သူများအိမ်လည်း တက်နေသေးတယ် ဩဇာအာဇာပြနေလွန်းတာ မျက်မှန်းကျိုးလိုက်တာ။

ပြီးတော့ မနေ့က သူ့အပြုအမူရိုင်းတွေကို သူမတဘယ်လိုမျက်နှာထားမျိုးနှင့် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလဲ။

“ဟေ့ ... ပြောနေတာ မကြားဘူးလားကွ”

စတာလေး နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ မိခင်ကွေးကွေးသွားပြီး ခြေထောက်ကလေးကို ဆောင့်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ဟာ ... ဆွဲအခေါ်ခံချင်လို့လား၊ လာဆို လာလေ”

ဟွန်း ... မုန်းလိုက်တာ။

ဒီလို အမိန့်ပေးချုပ်ကိုင်ပြီး အကွက်ကျကျကို သူမဘဝလေးကို သူ့ဘဝကြီးထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တော့ စတာလေးကတော့ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်ခံနေလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဒီတစ်ခါတော့ စတာလေး အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသွားရအောင် ပညာပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ...

အခုချိန်မှာတော့ ဦးတည် ဆိုဖာကြီးအရှေ့မှာ ဆောင့်ဆောင့်အောင်လေးဝင်ထိုင်ပြီး အရုံးပေးလိုက်ရသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သွားရလေသည်။

“ကော်ဖီသောက် မုန့်စား”

သူမ မျက်နှာလေးကို ရှုတည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး အမိန့်ပေးလာသည့် လူကြီးမျက်နှာကို ကုတ်ဆွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဟွန်း ... အခုကျတော့ လူကြီးလူကောင်းအရေခြုံထားလို့။

တည်ငြိမ်သည့်အကြည့်တွေနှင့် စတာလေးကို ခပ်တည်တည်ကြီးစိုက်ကြည့်နေသည့် လူကြီးကို စတာလေး အခဲမကြေမှာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မုန့်စားလေ”

သူပြောလိုက်တာကို မကျေမနပ် စုပုပ်ပုပ်မျက်နှာပေးဖြင့် သူ ထိုးပေးလာသည့် လင်ဗန်းထဲက ကိတ်မုန့်တစ်လုံးထို စိတ်မပါသလိုကြီး ပိတ်ကိုက်စားလိုက်တော့ မုန့်ဖတ်ကလေးဆွဲ နှုတ်ခမ်းကလေးမှာ ပေကျသွားတာလေးကို သူ အသည်းအားစွာစိုက်ကြည့်ရင်း ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ စတာ

လေးအရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်ကြီးလျှောက်သွားလိုက်ပြီး သူမလေး ပါးစပ်ကလေးမှာ ပေကျုံးနေသည့် မုန့်ဖတ်ကလေးတွေကို လက်စ ဝါးကြီးဖြင့် ဖိသုတ်ပေးလိုက်မိလေသည်။

စတာလေးက လျင်မြန်လွန်းသည့် သူ့အပြုအမူကြီး ကို ဘာမှမပြောသာတော့ဘဲ မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ကြောက်လန့် သလိုကလေး မော့ကြည့်ကာ အနောက်ကို မျက်နှာလေး ခပ်ယိုယို လေးဆုတ်လိုက်လေသည်။

“ကြည့် ... ကလေးမဟုတ်ဘာမဟုတ်နဲ့ စားတာ ပါးစပ် မှာပေလိုက်တာ၊ အေးအေးဆေးဆေးစားစမ်းပါ၊ ကျားလိုက် သလို ဘာလို့စားရတာလဲ၊ ကော်ဖီလည်းသောက်ဦး”

တက်ယံဆရာကြီးအိုက်တင်နဲ့ ဟွန်း ... အခုကျ တော့ လူကြီးလူကောင်း။

ကျွတ် ... စိတ်ထဲက မခံချင်တိုင်း ပြန်ပြောရင် လည်း သူမပဲ နာတာ။

မပြောဘူး။ ဘာစကားမှမပြောဘူး။

သူ့ဘာသာရူးပြီး တစ်ယောက်တည်းပြောနေစမ်း

ပါစေ။

“ဟောဗျာ ... ဘာလဲ မကျေနပ်ဘူးလား၊ မနေ့က ဘီစွကို ညည်း မကျေနပ်ဘူးပေါ့”

ပြောစမ်း ကြိုက်သလောက်ပြောစမ်း။

စတာလေးကိုက နားမရှိဘူးဘဲ သတ်မှတ်လိုက်တော့ မယ်။

“ဟာကွာ ... ငါပြောတာ အရေးမစိုက်ဘူးပေါ့၊ ဟင်း ... အလေးမထားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

သူက စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် စတာလေး ပခုံးလေး ကို ခပ်တင်းတင်းကြီး လှုပ်ခါလိုက်တော့ မျက်ရည်လေးတွေက မိမ့်ခနဲ အိုင်ကျလာတော့သည်။

တောက် ... ပြောလိုက်ရင် ငိုဖို့ပဲတတ်တယ်။

“ပြောလေကွာ ပြောလိုက်ရင် ငိုဖို့ပဲတတ်တယ်”

“မကျေနပ်ဘူး၊ မကျေနပ်ဘူး”

“အဟွန်း ... မကျေနပ်ရင် ကိုယ့်ကို ပြန်နမ်း”

“သေလိုက်၊ ကားတိုက်ပြီးသေလိုက်”

နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးအိအိကလေးကို စုချွန်ပြီး မကျေနပ် မျက်စောင်းတခဲခဲဖြင့် သူ့ကို ပြောလာတော့ သူ့ ဘယ်လိုအသည်း ယားသွားမှန်းမသိဖြစ်သွားကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မရှက်နိုင်တော့ဘဲ သူမ ပခုံးသားလေးကို ဆွဲဖက်ကာ ရင်ချင်းအပ်ချလိုက်ပြီး စတာ လေးမျက်နှာလေးကို သူ့မျက်နှာကြီးနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်အောင် ဆွဲ လှည့်ရင်း အချစ်မျက်ဝန်းအိအိကြီးဖြင့် ပြုံးစိစိကြီး စိုက်ကြည့် လိုက်တော့သည်။

သူမလေးက သူ့အကြည့်နွေးအိအိတွေကို မနှစ်မြို့
သလိုကလေး မျက်လုံးကလေးမှိတ်ပြီး ခေါင်းကလေးတယမ်းယမ်း
ဖြင့် ငြင်းဆန်နေတာမို့ ကဲကဲဆတ်ဆတ်အမူပိုလွန်းနေသူလေးကို သူ
ချစ်အသည်းယားသွားရကာ “စတာလေးကို ကိုယ် သိပ်ချစ်နေ
တာ” လို့ ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းအသံကြီးဖြင့် လှိုက်လှဲနွေးဖျော့ ပြော
မလိုပါးစပ်ကြီးအဟ စတာလေးလည်ပင်းကလေးက HandPhone
ကလေးက တူတူတူနဲ့ မြည်လာပါတော့သည်။

အခုမှ စတာလေးက ပိုပြီး ဆတ်စလူးခါသွားကာ
သူမလည်ပင်းမှ မြည်လာသည့်ဖုန်းကလေးကို ဆွဲယူရင်း သူ့ရင်ခွင်
ထဲမှ တအားရန်းထွက်လိုက်တော့ သူလည်း မနေသာတော့ဘဲ
သူမကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ထားရာမှ မဖြေချင်ဖြေချင်နှင့်
ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

“တူ ... တူ ... တူ”

အင်း ... ဖုန်းစုတ်ကလေးကလည်း မြည်နေလိုက်
တာ။

စတာလေးက Hand Phone ကလေးကို ယူကြည့်
လိုက်ပြီး မျက်နှာကလေး အလိုမကျသလိုကလေး မဲကျသွားလေ
သည်။

ပြီးတော့ ဖုန်းကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ စက်ပိတ်ပစ်လိုက်
သည်။

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ စက်ပိတ်ပစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဘယ်သူဆက်လို့ ဖုန်းပိတ်ပစ်တာလဲ”

“ဟာ ... ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်”

“စကားကို ချေချေငင်ပြောနော် စတာလေး”

သူ ဟောက်သလိုဟိန်းသလို အသံကြီးလုပ်လိုက်
တာမှ စတာလေး ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

“စတာလေးကို လိုက်နေတဲ့ ကောင်လေးဆက်တာ”

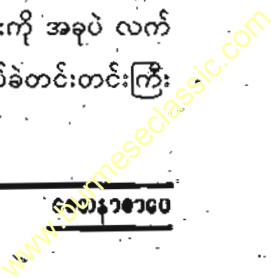
“အေး ... အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

စတာလေး စကားတွေကို သူ ယုံကြည်လို့မရအောင်
စိတ်ထဲမှာ သံသယစိတ်ဖြင့် လေးလံသွားရလေသည်။

အင်း ...

မင်း ငါ့ကိုပတ်လို့ကတော့ မင်း ချာလည် လည်သွား
ဆယ်မှတ်။

စိတ်ထဲက ကြိမ်းဝါးရင်း စတာလေးမျက်နှာလေးကို
သံသယစိတ်ဖြင့် ခပ်ငေးငေးကြီးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ရင်ထဲမှာ
သဝန်တိုစိတ်တွေ ကြီးစိုးသွားရကာ စတာလေးကို အခုပဲ လက်
ဆုပ်လိုက်ချင်တဲ့စိတ်တွေဖြင့် ရင်ထဲမှာ လိပ်ခဲတင်းတင်းကြီး
ဖြစ်သွားရသည်။

ပြီးတော့ စတာလေး မျက်လုံးလေးတွေကို သူ စင်တည်တည်ကြီးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ စတာလေးရဲ့ မလုံမလဲမျှင်လုံးလေးတွေက သူ့နှလုံးသားထဲကို မီးစနဲ့ထိုးလိုက်သလို ပူလောင်လောင်ကြီးခံစားလိုက်ရသည်။

မဟုတ်မှလွဲရော စတာလေး ကောင်လေးရဲ့ဖုန်းပဲခဲတာကို သူ အတပ်သိလိုက်ရပြီ။ ဒီကောင်လေးနဲ့ စတာလေးပတ်သက်မှုရှိမရှိကို ဖွင့်မေးလိုက်ပါတော့သည်။

“အင်း ... အခုခေတ် ကောင်တွေက ဘာကောင်တွေမှန်မသိ၊ မိဘပိုက်ဆံကို ထိုင်ဖြုန်း၊ ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်တွဲ၊ အိစကလီရိုက်၊ စတာလေးတို့အုပ်စုထဲက ကောင်လေးကလည်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကလေးပဲ၊ မျက်နှာသွယ်သွယ် အရပ်ရှည်ရှည်ကောင်လေးလေး၊ အဲဒီကောင်လေးမင်းကိုကြည့်တဲ့အကြည့်တွေက မရိုးသားဘူး၊ အဲဒီကောင်လေးကို ကိုယ် လုံးဝကြည့်မရဘူး၊ မင်းနဲ့ အဲဒီကောင်လေးက သူငယ်ချင်းလား၊ ရည်စားလား၊ ကိုယ် အတိအကျချင်တယ် စတာလေး။”

“သူငယ်ချင်း”
“ကောင်းကောင်းဖြေ”
“ဖြေတာပဲ၊ သူငယ်ချင်းလို့ပြောနေတာပဲ”
“အေး ... ပြီးရော”

သူ့ကို မူမှမင့်မင့်လေးဖြင့် စောင်းတခဲခဲပြောနေသည့် စတာလေး မျက်နှာလေးကို ကြည့်ကတည်းက သူ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းမှ ယုံကြည်ချက်မရှိခဲ့။

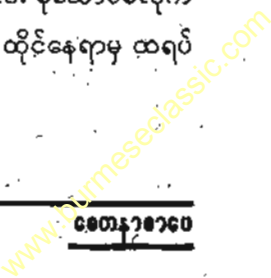
အခုလို သူမက သူ့ရှေ့မှာ ဖုန်းမပြောချင်လို့ ဖုန်းကော်ကိုပိတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုကတည်းက သူ စတာလေးရဲ့ဇာတ်ရှုပ်ကြီးကို ရင်ထဲမှာ အိလည်လည်ကြီးနှင့် ငြိမ်ခံလိုက်ရလေသည်။

ဒီကောင်လေးဆက်တယ်ဆိုရင်တော့ သိပ်မကြာတဲ့ အချိန်မှာ တခြားဖုန်းကို ပြောင်းဆက်မှာပဲလို့ သူ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ဧည့်ခန်းထဲကို ခပ်သွက်သွက်ဝင်လာတဲ့ ထမင်းချက်ဒေါ်ကြီးက စတာလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“သမီး စတာလေး အောက်ထပ်မှာ သမီးသူငယ်ချင်း ဇွဲဖုန်းဆက်တယ်၊ သွားပြောလိုက်ပါဦးကွယ်”
“ဟင်”

သူ့ကို မလုံမလဲ မျက်လုံးဝိုင်းကလေးတွေနှင့် မော့ကြည့်လာတဲ့ စတာလေးမျက်လုံးတွေကို မထိတထိ စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ စတာလေးက ခေါင်းကလေးငုံ့ မျက်နှာလေးလွှဲပစ်လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းကလေးကို မသိမသာကလေး စုထော်ပစ်လိုက်ပြီး ခြေထောက်ကလေးဆောင့်ကာ ဆိုဖာမှာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“စတာလေး သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... အေး ... ကိုယ်လည်း ကုမ္ပဏီမသွားခင် စာရင်းတွေ စစ်စရာရှိတာ စစ်လိုက်ဦးမယ်”

တမင်သက်သက်ကို စတာလေးကို သူ့မှာ အလုပ်ရှိတယ်ဆိုပြီး အကြောင်းပြကာ လိုက်ချောင်းဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့မှာ စာရင်းစစ်စရာရှိတယ်လို့ပြောလိုက်မှ စတာလေးက သူ့ကောင်လေးနဲ့သူ စိတ်ချလက်ချ ဖုန်းစကားပြောတော့မှာဖြစ်သည်။

စတာလေးကတော့ သူ့ကို ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ခပ်တွေတွေ ဖျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း အံ့ကိုဖို့ကြိတ်ပစ်လိုက်ကာ စတာလေးအနောက်မှ တိတ်တိတ်ကလေးလိုက်လာခဲ့တော့သည်။

ဟွန်း ... မင်း လည်တယ် ဆိုတာလောက်ကတော့ ငါက မှောက်အိပ်လိုက်ဦးမယ်။

ကြည့်ပါဦး။

သူ့ကောင်ဆီကဆိုလို့ မြေလှမ်းတွေ သွက်နေလိုက်တာ။

စတာလေးတစ်ယောက် ...

ဧည့်ခန်းထဲကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်းဝင်ပြီး ဖုန်းကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်တာကို သူက နံရံအကွယ်ကနေ ခပ်မှေးမှေးစိုက်ကြည့်ရင်း စတာလေး သူ့ကို မမြင်သဘောအောင် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထိုင်ချပစ်လိုက်ကာ စတာလေးအသံကလေးကို နားစွင့်ထားလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... ဇွဲ”

အင်း ... ညပါတော့မယ်။

ခရာပါတော့မယ်။

တောက် ... သောက်မြင်ကတ်လိုက်တာကွာ။

ဧည့်ခန်းအဝင်ဘက်ကို မျက်နှာကလေးမူပြီး မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ သူ့ကို လိုက်ရှာနေတာကို သူ အသည်းယားစွာ မျက်လုံးကြီးမှေးအိကြည့်လိုက်သည်။

“နင်ကလည်းဟာ”

ကျွတ် ... အသံကိုက ပတ်ချွန်ပုံချွဲ ပြောတာ သူတော်တော်ခံပြင်းပါသည်။

သူ့ကိုပဲ ဒီလို ပတ်ချွန်ပုံချွဲ ပြောတာပဲလို့ သူယုံကြည်ထားတာ။

အခုတော့ ... တောက်။

“မနေ့ကမှ တွေ့ထားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်ရတာလဲ၊ ဒီမှာ ဟိုလူကြီးနဲ့ စကားပြောနေတာ၊ သူက ကောင်လေးတွေနဲ့ အရောဝင်တာ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ... အဲဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဇွဲနော် ... နင်လျှောက်ပြီးပြဿနာမလုပ်နဲ့၊ ငါ ဦးတည်ကို အနိတ်ကြီး

ထက်ကြောက်ရတာလည်း နင်တို့အသိ၊ဟာ ... ဘာဆိုလဲ
သူက ငါ့ဦးလေးပါဆိုနေမှ၊ ဟာ ... နင်နဲ့ငါ ချစ်နေတာကို
ဘာလို့ လူကြီးတွေကို ဖွင့်ပြောရမှာလဲ၊ ဇွဲနော် ငါစိတ်ဆိုး
မှာ၊ ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မဖြစ် ...”

“ဟာ ... ဦးတည်”

စတာလေးအရှေ့မှာ သူ မတ်မတ်ကြီးရပ်ပြီး စတာ
လေးရဲ့ ဖုန်းခွက်ကလေးကို ဖမ်းယူလိုက်တဲ့အချိန်မှာ စတာလေးရဲ့
အံ့ဩထိတ်လန့်သွားတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကို သူ နာကျင်စွာ
စိုက်ကြည့်ပြီး အံ့ကို တင်းတင်းဖိကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် စတာလေးပါးပြင်ကို သူ့လက်ဝါးကြီး
ဖြင့် ဖြန်းခနဲ ပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်တာ။

စတာလေး သူ့ကို လက်တစ်လုံးခြားပြီး လိမ်လည်
ရက်တာ သူ အတော်ကလေး အခဲရခက်သည်။

အခုလောလောဆယ်တော့ ရင်ထဲက ကြိတ်မနိုင်ခဲ
မရဖြစ်နေတဲ့ ဒေါသတွေကို ခပ်ကျိတ်ကျိတ် တင်းပစ်လိုက်ပြီး
စတာလေး ပြောနေတဲ့ဖုန်းခွက်ကလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူကာ
နားထောင်လိုက်တော့ စတာလေးက သူ့လက်ထဲကဖုန်းခွက်ကလေး
ကို အတင်းပြန်ယူလိုက်သဖြင့် သူက စတာလေးလက်ကလေးကို
တအားဖျစ်ဆုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်လေသည်။

“အား”

စတာလေးက သူ့လက်ထဲက လက်ကလေးကို နာ
ကျင်စွာရုန်းယူရင်း မျက်ရည်တွေစီးကျလာခဲ့သည်။

“အဟင့် ... ဟင့် ... ဦးတည်”

“မင်း စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့နဲ့၊ ငါ ဒီကောင်နဲ့
အပြတ်ပြောရမယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မဖြစ်ဘူး ဦးတည်၊ သူ့ကို
ဘာမှ မပြောပါနဲ့၊ စတာလေး မှားတာ၊ စတာလေးကိုပဲ
ပြော၊ စတာလေးကို ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ်၊ စတာလေး ကျေ
နပ်ပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ် ဦးတည်ရယ်၊ သူ့ကိုတော့
ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ ပြဿနာတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ပါနော်”

စတာလေးက သူ့လက်မောင်းကြီးကို ဖက်တွယ်ပြီး
ဘယ်လောက်တောင်းပန် တောင်းပန် သူကတော့ လုံးဝအလျှော့
မပေးနိုင်။

ရင်ထဲမှာ ချစ်တဲ့သူကလေးကို သူ့များဦးသွားမှာ
အရမ်းစိုးရိမ်စွာဖြင့် အသည်းတကျစ်ကျစ် နာသံခဲခက်ဖြစ်ကာ
ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ခေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။

ကောင်လေးက သူ့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိနေရင်
ကောင်လေးမျက်နှာကို ခိုးခွပ် ထိုးပြီးပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ဟာ ... အတော်ပဲကွ၊ ဒီလူကို ငါ အပြတ်ချဲ့ချင်နေတာ။ ဒီလူက မင်းနဲ့ ဘာမှမတော်ဘဲ သူတော်ကောင်းလောက် ဆောင်နေတာ၊ ကြောင်သူတော်ကြွက်သူခိုး၊ ဘော်ခိုး တော်ကြာ သူတစ်သက်လုံး တသသဂုတ်ထားတဲ့ အိုးထဲက ကြွက်ဖလောင်းကလေးကို ခိုးပြီး တုတ်တော့မှာကွ သိလားလင်း”

တစ်ဖက်မှ ...

သူ အမုန်းဆုံးကောင်လေးရဲ့ စကားတွေက သူ့ကို ပက်ပက်စက်စက်ကြီး တိုက်ခိုက်လာခဲ့ပြီမို့ သူကလည်း အစွမ်းကုန်ပြန်တိုက်မို့ မျက်နှာကြီးကို အစွမ်းကုန်ပင့်မောချလိုက်သည်။ အဲဒီနောက် ဖုန်းကလေးကို ခပ်တင်းတင်းကြီးဆုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်ပြီး ဒီကောင်လေးနဲ့လုံးသားထဲကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ‘ထွင်း’ဝင်သွားမယ့်စကားတွေကို တစ်လုံးချင်း ရွေးပြောချလိုက်တော့သည်။

“ဒီမှာ ဟိတ်ကောင် ... မင်း အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး တောင်ပြောမြောက်ပြော လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်းနဲ့ စတာလေး ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မင်း စတာလေးကို အပိုင်လက်ထပ်ခွင့်မရပါဘူးကွာ ... ဟင်း ဟင်း”

ကောင်လေး နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဖိန်ဖိန်တုန်ကျသွားအောင် သူ ကလိသလို ရိသလိုကြီးပြောကာ ဩဇာအရှိန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာဗျ ... ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတယ်”

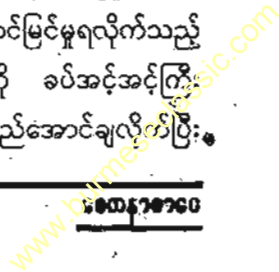
“ဗမာစကားပြောလိုက်တာ နားမလည်ဘူးလား ကောင်လေး၊ ဒီမှာ ကောင်လေး မသိရင်မှတ်ထားလိုက်ဦး၊ မင်း ရည်းစား စတာလေးကို အပိုင်လက်ထပ်ခွင့်ရမှာက ငါပါကွ၊ နေ့စွမ်းတည်သာဆိုတဲ့ ကောင်ကို ဘယ်သူမှ ကျော်လို့မရဘူး၊ ညော်သွားမယ်၊ ငါတို့အသိုင်းအဝိုင်း ငါတို့မိသားစု အားလုံးထဲမှာ စတာလေးဟာ ငါ့ဖနီးလောင်းဆိုတာ အားလုံးသိပြီးသားကွ၊ ဝါသနာပါရင် မင်း မှတ်ထားလိုက်၊ ငါနဲ့ စတာလေး နောက်တစ်ပတ်ကြာရင် လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဟင်”
“အို”

ဟင်အင်း ... မယုံဘူး။ ဒီစကားတွေ မဟုတ်ဘူး။

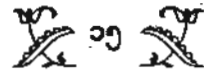
ကြားလိုက်ရသည့် စကားတွေက စတာလေးအတွက် အသည်းကြေပျက်မတတ် မူးမူးနောက်နောက်ကြီး ဖြစ်သွားကာ အဲဒါ မယုံကြည်နိုင်လွန်းသည့် မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့် ဦးတည်မျက်နှာကြီးကို စွန့်အကြောင်းငေး ကြည့်နေလိုက်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဦးတည်က အောင်မြင်မှုရလိုက်သည့် မျက်နှာကြီးဖြင့် စတာလေးမျက်နှာလေးကို ခပ်အင်အင်ကြီး ကြည့်ကာ ဖုန်းခွက်ကြီးကို ခွပ်ခနဲမြည်အောင်ချလိုက်ပြီး။

စတာလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည့်အချိန်မှာတော့ စတာလေး
ရင်ထဲက ကြေကွဲမှုခံစားချက်ကြီးက ဘယ်အရာနဲ့မှ အစားထိုးလို့
မရအောင် မှောင်မည်းပိတ်ကျ ဆို့နှင့်ထိခိုက်သွားရကာ စတာလေး
သည် ဦးတည်ရဲ့ မျက်နှာကြီးကို အံ့ဩနာကျင်ခါးသီးစွာ နှိတ်
ကြည့်နေရင်းမှ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ နေရာမှာတစ်
ခွေခနဲ လဲကျသွားရပါတော့သည်။

စတာလေး သတိရရချင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်
မျက်နှာတွေက စတာလေး အမုန်းဆုံးမျက်နှာတွေ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဒီမျက်နှာတွေကို သူမ မမြင်ချင်။

မုန်းတီးစက်ဆုပ်သည်။

တစ်သက်လုံး သူ့တော်ကောင်းယောင်ဆောင်ပြီး
သူမ အလိုဆန္ဒတွေကို မဖြစ်မနေလိုက်လျောပေးနေခဲ့သည့် ဒီလူ
ကြီးရဲ့အကြံအစည်တွေကို ရွံရှာစက်ဆုပ်သွားရသည်။ အခုလို
သူမလက်ကလေးကို ကြင်နာသလို ဖွဖွကလေးဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့
ဦးတည်သာရဲ့ လုပ်ရပ်ကြီးကို ရွံရှာမုန်းတီးစွာဖြင့် စတာလေး
ခုတင်ကြီးပေါ်ကနေ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်ပစ်လိုက်ပြီး ဦးတည်သာရဲ့
အရှက်မရှိတဲ့မျက်နှာကြီးကို ခပ်စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်းက
ရင်ထဲကမျိုသိပ်ခဲ့ရသည့် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားပါတော့သည်။

“အရှက်မရှိတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကျွန်မရှေ့မှာ ရပ်မနေတော့နဲ့ ဦးတည်သာ၊ ရှင် ... ကျွန်မအိမ်ပေါ်ကို ဘာကြောင့်ရောက် လာရတယ်ဆိုတဲ့အဖြေကို ကောင်းကောင်းနားလည်သွားပြီး ရှင်က ကျွန်မတို့ရဲ့ပစ္စည်းကိုပါမက လူကိုပါ အပိုင်သိမ်း ပိုက်ဖို့ ချောင်းနေခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ရှင်လောက် စီးနဲ့တဲ့ လူက ကျွန်မကို သိန်းနှစ်ရာတန် စိန်လက်စွပ်ကို ရက်ရက် ရောရောပေးနိုင်တာပေါ့။ ဒီပစ္စည်းက ရှင်ပဲ ပြန်ပိုင်ရမယ်ဆို တဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရှင် အကြံကြီးကြီးပေးခဲ့တဲ့ ရှင်ပစ္စည်း ကို ကျွန်မ လုံးဝ တန်ဖိုးမထားဘူး ...

မုန်းတယ် ...

ရှင်ကို သိပ်မုန်းတယ် ...

ရှင် ကျွန်မအိမ်ပေါ်ကထွက်သွား၊ အခုထွက်သွား ...

သေချင်ဆိုး နာဘူးကောင်ကြီး၊ ရှင်လက်စွပ်ထဲ

လုံးဝမယူဘူး၊ မုန်းတယ်၊ ဒီလက်စွပ်ပေးပြီး လူကို ဖြေ ယောင်းတာ ... က”

“ဒေါက်”

စတာလေးက ဒေါ်ကြီးမောကြီး လက်စွပ်ကလေးထဲ ဆွဲဖြုတ်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို လှမ်းပစ်ပေါက်လိုက်တော့ စိန် လက်စွပ်ကလေးခမျာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးပေါ်မှ ကဆုန်ပေါက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ရလေသည်။

ပစ်စလက်ခတ်ကြီး ကျသွားသည် စိန်လက်စွပ်က လေးကို စိတ်မကောင်းသည့်မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း အရမ်းသွေးဆူပေါက်ကွဲနေသည့် စတာလေး မျက်နှာရဲ့ရဲလေးကို သူ ရင်နာစွာ ခဏလေးငေးကြည့်ပြီး ဘာစကားမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ခုံစုံပစ်ကြီး ခေါင်းကြီးငုံ တိတ်ဆိတ်ကြေကွဲသွားခဲ့သည်။

အဲဒီလို သူ ခေါင်းကြီးငုံပြီး တိတ်ဆိတ်ကြေကွဲနေ ဘာကြီးကို စတာလေးက ပိုပြီး အခဲခက်သွားသည်ထင်သည်။

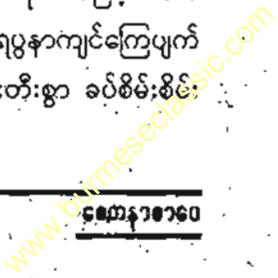
သူ့အရှေ့သို့ အပြေးရောက်လာပြီး သူ့ကို လက်ညှိုး ခေါက်ခေါက်ထိုးကာ ရန်တွေ့လာပါတော့သည်။

“အဟင်း ဟင်း ... ဦးနေစွမ်းတည်သာ ရှင်ဘက်က ပိုင်ပြီ

ဆိုပြီး တွက်ထားတဲ့ပစ္စည်းကလေး ကျကွဲသွားလို့ ရှင် ယူ ကျူးမရကြေကွဲပြီး ဘာစကားမှ မပြောနိုင်လောက်အောင်ကို စွန့်အသွားပြီလား”

“စတာလေး ညည်း ... ညည်းစကားတွေ သိပ်အစွန့်ရောက် နေပြီ၊ ညည်း တော်တော့”

အန်တီကြီးက သရဲမရဲစီး ပြောနေသည့် စတာလေး အရှေ့ကနေ ကွယ်ရပ်ပြီး အကာအကွယ်ပေးလိုက်သဖြင့် စတာ လေးရင်ထဲ ဖုံးတစ်လုံးပေါက်ပွဲသွားသလို ဗရဟ္မနာကျင်ကြေပျက် သွားရကာ အန်တီကြီး မျက်နှာကြီးကို မုန်းတီးစွာ ခပ်စိမ်းစိမ်း ထိကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ...

အန်တီကြီးကို ခါးခါးတူးတူးကို မုန်းတီးသွားရပါသည်။

ဒီလူကြီးဘက်က အမြဲတမ်းဘက်လိုက်အားပေးနေခဲ့သည့် အန်တီကြီးကိုလည်း ဒီလူကြီးကို မုန်းတီးနှာကြည်းခဲ့သလို မုန်းတီးနှာကြည်းမိသည်။

“အန်တီကြီးက ဦးနေစွမ်းတည်သာကို ဘာမျက်နှာနဲ့ ဒီလောက်ကာကွယ်ပေးရတာလဲ၊ ဘာလဲ သူမရှိဘူးဆိုရင် စတာလေးတို့ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ နိမ့်ကျသွားမယ်လို့သတ်မှတ်ပြီး သူ့ကို ကျေးဇူးရှင်ကြီးသတ်မှတ်နေတာလား၊ အဲဒီလို သင်္ဃာတို့လို အခုတော့ စတာလေးတို့ပစ္စည်းတွေကို အပိုင်စီးထားခဲ့သလို စတာလေးကိုပါ အပိုင်စီးဖို့ ကြံနေတာတွေက ဒါ ချိုင်သလိုကြီးဖြစ်နေပြီ၊ သူ့နေရာမှာသာဆိုရင် စတာလေး ရှက်လွန်းလို့ လဲသေပစ်လိုက်ပြီ”

စတာလေး ပြောရင်းနှင့် ဘယ်လိုမှ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့တာမို့ မျက်ရည်တွေစီးကျလာခဲ့သည်။

သူက စတာလေးရဲ့စကားတွေကို အခုမှ ဆတ်ဆတ်ခါနာတတ်သွားပုံဖြင့် မျက်ဝန်းကြီးတွေ ညှိုးဖျုတ်နံ့ယင်သွားကာ စတာလေးကိုကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေက စတာလေးထံကိုယ်လုံးကို ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်သွားသလို နက်ရှိုင်းခဲ့တာ

စတာလေးကလည်း သူ့အကြည့်တွေကို အတုပြီး ခမ်းစိမ်းစိမ်းပြန်ခိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးမစိုက်သည့်မျက်နှာထားနှင့် တင်းခံထားခဲ့သည်။

ဟင်း ဟင်း ... ဒီတစ်ခါတော့ စတာလေးတို့ကတော့ မြွေပွေးပဲ။

လာမထိနဲ့ ထိလိုက်တော့ ပြန်တွက်ပြီးသားပဲ။ တစ်သက်လုံး သူ့ကိုကြောက်ပြီး ခေါင်းငုံ့လာရသည့် မိန်းမဘဝကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှာကြည်းမိကာ ဦးခေါင်းလေးကို သက်မဝက်တောင် ငုံ့၍မထားဘဲ အဝင့်ကြွားဆုံး မော့တင်းထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း မထိတရီမျက်လုံးတွေနှင့် မျှေးခနဲ စင်းကြည့်လိုက်သည်။ အဲဒါကို သူက အတော်ကလေးအခံရခက်သွားပုံဖြင့် စတာလေး ပန်းလေးကို ခပ်တင်းတင်းကြီး ဆွဲခါယမ်းပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ချင်းအပ်သွားအောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲလှည့်လိုက်သဖြင့် သူမက ခါးသီးစွာ သူ့လက်ကြီးကို ဗဟိုထုတ်လိုက်ရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ စတာလေးကို ရုန်းထွက်ခွင့်မပေးဘဲ ခပ်တင်းတင်းကြီး ဆွဲဖက်ထားရာကနေ စတာလေးမျက်နှာအနားသို့ နမ်းတော့မတတ် သူ့မျက်နှာကြီး ပွေ့အပ်ထိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ မင်း စကားပြောတာ သိပ်မရင့်သီးနဲ့ စတာလေး၊ မင်း ငါတို့ကိစ္စကို ဘာမှနားမလည်ဘဲနဲ့ လျှောက်စွပ်စွဲ စရာမလိုဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ စီစဉ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုရာ မင်း သိရဲလား။”

“သေသွားတဲ့လူကို ဆွဲထည့်မလို့မဟုတ်လား၊ ရှင်အကြံတွေ ကို ကျွန်မ မသိဘူးအောက်မေ့နေသလား။”

“မင်း ... မင်း ... စတာလေး ... မင်းနော် ... မင်း ငါ့ကို ရှင်တွေ ကျွန်မတွေနဲ့ပြောရအောင် မင်းကို ငါ တစ်ခုခုလုပ်မိ တော့မယ်”

“အား ... ဟား ဟား ... ဦးနေစွမ်းတည်သာ၊ ဦးနေစွမ်းတည် သာ ... ရှင်က အခုထိ ရှင်ကိုယ်ရှင် အထင်ကြီးပြီး ကျွန်မ ကို ကြွက်ကလေးထင်ပြီး မြိမ်းခြောက်တုန်းပါလား၊ ရှင်ကို ကျွန်မ လုံးဝ အရေးမစိုက်လို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ရှင်က ကျွန်မ စိတ်ဆိုးနေတယ်များအောက်မေ့နေတယ် လား။”

ရက်စက်လွန်းသည့် စတာလေး စကားတွေက သူ့

ရှင်ကို ကျွက်ကျွက်ညှပ်နေရပါပြီ။

“ဒီမှာ ဦးနေစွမ်းတည်သာ ... ရှင် ကျွန်မကိုလက်ထပ်ရဖို့ နောင်ဆယ်သက်ကုသွားတောင် လုံးဝ စိတ်ကူးမယဉ်တော့ နဲ့၊ သာမန်ရိုးရိုးသားသား ကျွန်မရဲ့အချစ်ကိုတောင်းမယ်

ဆိုရင်တောင် ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားလေးက နူးနူးညံ့ညံ့ကလေး ပါ။ ရှင်ကို ပြန်ပြီး သနားရင်သနားဦးမယ်၊ အခုလို အမိန့်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့စကားကတော့ ရှင် ခေါင်းဖြူ စွယ် ကျိုးသာဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမယ် ကျွန်မကို လက်ထပ်ရဖို့က တော့ ဆောရီးပါပဲရှင်”

ခေါင်းကလေးမော့ပြီး သူ့ကို ထိမထင်မျက်နှာထား လေးနှင့် “တဟားဟား” လှောင်ရယ် ရယ်ပြီး အရေးမစိုက်ဘဲ ပြောနေခဲ့တာကို သူ ရင်နာမဆုံး ဖြစ်သွားရကာ စတာလေးကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းဒေါသဖြင့် မူးနောက် ပြာဝေသွားပါတော့သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ...

သူ့ရင်ထဲက ခံစားကြေကွဲခဲ့ရတာတွေကို မျိုသိပ် ထိန်းချုပ်လို့မရတော့ဘဲ စတာလေးကိုယ်လုံးလေးကို အန်တီကြီး ချေမှာ မရှောင်နိုင်မိတော့ဘဲ လွတ်ထွက်မည့်အလား ခပ်တင်းတင်း ကြီးဆွဲဖက်ပစ်လိုက်ပြီး ငိုသံပါကြီးဖြင့် ရင်ပွင့်မတတ်အော်ပြော လိုက်မိပါရတာသည်။

“စတာလေး ... မင်း ... မင်း ငါ့စေတနာ ငါ့မေတ္တာ တွေကို မစော်ကားနဲ့၊ ငါ မင်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘယ်လောက်အလိုလိုက်ပြီးချစ်ခဲ့ရတာ မင်းအသိဆုံး၊ တစ် သက်လုံး ငါ ပွေ့ချိုပြီး ကုပ်ပေါ်တင်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးက

အခုတော့ ဒီစကားတွေပြောထွက်ရက်တာ ငါ ရင်နာတယ်။
ရင်နာတယ်ကွ သိလား။”

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ဘာမှ မမြင်ရတော့သလို အဖု
သောကတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားပြီး စတာလေးကိုယ်လုံးလေးကို တအား
ကြီးဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ခါယမ်းကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားမှာ
ကို အစိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် အရူးအမူး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပါတော့
သည်။

အန်တီကြီးကိုလည်း သူ သတိမရတော့။

မျက်စိထဲမှာ မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးသည်
အမှောင်ထုကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်ထားခဲ့သည့် မျှော်လင့်ချက်တွေ ရည်ရွယ်
ချက်တွေကို သူ ဘယ်တော့မှ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုမပေးနိုင်ခဲ့ချေ။

စတာလေးကို သူ အမိအရကို လက်ထပ်ရမည့်။

“အား ... သေပါပြီ”

“သေပါပြီ၊ အား ... ဒီလူကြီး စတာလေးကို သတ်နေပြီ၊
စတာလေး အသက်ရှူလို့မရတော့ဘူး၊ အန်တီကြီးရေ
ကယ်ပါဦး၊ စတာလေးကို ကယ်ပါဦး၊ ဒီလူကြီး စတာလေး
ကို မရမှန်းသိလို့ သတ်ဖို့ကြံတာ ... အိး ဟီး ဟီး”

“အမယ်လေး ... မောင်တည်သာ၊ ငါ ... ငါ ဒုက္ခရောက်
တော့မယ်၊ သမီးလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့၊ အမယ်

လေး ... ငါ့မှာနှလုံးရောဂါရှိတာကို မင်းတို့ .. မင်းတို့
မေ့နေကြပြီလား မောင်တည်သာရဲ့”

အန်တီကြီးက ပြောရင်းနှင့် ရင်ဘတ်ကြီးကို
ဘုန်းဘုန်းထုပြီး ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးလိုက်သဖြင့် သူ အန်တီကြီး
ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်သွားရကာ စတာလေးကိုယ်လုံးလေးကို ခပ်
ဆင်းတင်းကြီး သိုင်းဖက်ထားရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းဖြေလွှတ်ပေး
ပေးကာရင်း အန်တီကြီးကို သတိလက်လွတ် အကူအညီတောင်း
ပေးနိုင်မိပါတော့သည်။

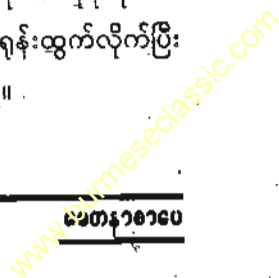
“ဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော် လုံးဝ လက်လွတ်ဆုံးရှုံး
မခံနိုင်ဘူး အန်တီကြီးရယ်၊ သူထင်သလို ကျွန်တော်
မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာကို အန်တီကြီး သူ့ကို နားလည်အောင်
ရှင်းပေးပါနော်”

အို ... ဒီပါးစပ်ပေါက်ကြီးက ...

အခုထိ မပိတ်နိုင်သေးဘဲ နိုင်လိုမင်းထင် ထွက်လာ
နိုင်သေးတာ။

စတာလေး ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို မုန်းသွားမှန်းမသိ
အောင် မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွားကာ သူ့ကို တစ်ခုခုလုပ်ပစ်
ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ တအားရုန်းထွက်လိုက်ပြီး
နီတင်ခုံဆီသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးသွားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ...

မှန်တင်ခုံပေါ်မှာတင်ထားသည့် အန်တီကြီး မနေ့မှ
မှဝယ်ပေးထားသည့် အသစ်စက်စက် တစ်တောင်လောက်ရှိသည့်
သနပ်ခါးတုံးကြီးကို ဆွဲယူပြီး ဦးတည်ရဲ့ခေါင်းကြီးကို လက်နှစ်
တည့်တည့်ရိုက်ချပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ကဲ ... အဲဒါ ကျွန်မကို လုံးဝ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးစေခဲ့
ဦး၊ ကျွန်မကို အမိန့်ပေးချုပ်ချယ်ပြီး အပိုင်စီးဖို့ကြံ

“အား” ခနဲအော်လိုက်တဲ့ ဦးတည်သာရဲ့ အသံနဲ့
ကြီးနဲ့အတူ ဦးတည်သာ ခေါင်းပေါ်မှ သွေးတွေ ရှစ်ခဲစီးကျလာတာ
ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့တစ်ခဏအတွင်း သူမ တဒဂ် ငေးကြောင်သူ
သည့်အချိန်မှာပဲ အန်တီကြီးရဲ့ ကြောက်စရာ အော်သံကြီးကို ကြား
လိုက်ရပါတော့သည်။

“စတာလေး ... ညည်း မောင်တည်သာကို သတ်လိုက်
ပြီ”

ပြောပြီး ခေါက်ခနဲလဲကျသွားသည့် အန်တီကြီးအနေ
သို့ သူမ ဘယ်လိုရောက်သွားမုန်းမသိတော့သည့်အချိန်မှာပဲ အန်တီ
ကြီးကိုယ်လုံးကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံခနဲ လဲကျသွားလေတော့
သည်။

“အို ... အန်တီကြီး”

“စတာလေး”

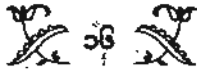
“အို”

အန်တီကြီး ငါ့ကိုခေါ်နေတယ်၊ ငါ လိုက်သွားတော့
မယ်။

အန်တီကြီးရေ ... စတာလေးကို စောင့်ခေါ်ပါဦး။
စတာလေး အန်တီကြီးနောက်ကို လိုက်လာခဲ့ပါပြီ အန်တီကြီး
ဇနီး။

“အန်တီကြီး”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အန်တီကြီးရယ်။

အန်တီကြီး အခုလိုဖြစ်ရတာ စတာလေးကို မလွတ်ပါနဲ့။

စတာလေးကြောင့် အန်တီကြီး အခုလိုဖြစ်ရတာ စတာလေး ဖြေမဆည်နိုင်တော့ဘူး။

အထူးခန်းမှာ အန်တီကြီးကို အောက်စီဂျင်ပေးထားခဲ့ပေမယ့် အန်တီကြီးတစ်ယောက် တစ်ညလုံးလုံး သတိပြန်လည်မလာတော့တာမို့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေက အန်တီကြီးအတွက် စိတ်ချယုံကြည်ချက်မပေးနိုင်ခဲ့တော့တဲ့ အဖြစ်ကြီးကို ကြားသိလိုရသည့် စတာလေး ရင်ထဲမှာ အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်သွားရကာ အန်တီကြီးကို ပွေ့ဖက်ပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငိုချလိုက်ချင်ပေမယ့် အန်တီကြီးစိတ်ဖြင့် ငိုချင်စိတ်တွေကို ထိန်းထားခဲ့ရသည်။

အန်တီကြီး အခုလိုဖြစ်ရတာ သူမကြောင့်ဖြစ်သလို ဟိုလူကြီး ဒေါသတကြီး သွေးဆူပေါက်ကွဲခဲ့လို့။

အဓိကတရားခံကတော့ ...

စတာလေး ရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းကြောင့် ခေါင်းကွဲ သတိလစ်သွားတဲ့ ဟိုလူကြီးကိုမြင်ပြီး အန်တီကြီး ဆို့တက်သွားခဲ့ရတာ။

အန်တီကြီး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် စတာလေးကြောင့်လို့ ဟိုလူက စွပ်စွဲဦးမှလား။

“အန်တီကြီး ... အန်တီကြီး အခုလိုဖြစ်ရတာ စတာလေး မကောင်းလို့၊ စတာလေးကြောင့် အန်တီကြီး အခုလိုဖြစ်ရတာ၊ စတာလေးကို ဆူပူပစ်လိုက်စမ်းပါ။ အန်တီကြီး အမြန်သတိရပါတော့ အန်တီကြီးရယ်”

စတာလေး ရင်ထဲမှာ ...

ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဝမ်းနည်းဆိုးနွမ်းသွားရကာ အန်တီကြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းကလေးအပိပြီး တတွတ်တွတ် တောင်းပန်လိုက်မိသည်။

ရူးရပါပြီ အန်တီကြီးရယ်။

“စတာလေး တော်ကြာ ဆရာဝန်ကြီးတွေ လာတော့မှာ၊ အန်တီကြီး အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ အန်တီကြီး မြောနေတဲ့အချိန်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း

နေပါစေတော့ကွာ၊ ဆူဆူပူပူအသံတွေကို မကြားပါစေနဲ့
တော့”

“ဟင်”

စတာလေး ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေ
ကွဲလို့ကံဆိုးနေသည့် အသံကြီးဖြင့်ပြောလာသည့် ဦးတည်ကို
စတာလေး ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်သည့်အချိန်မှာတော့ ...

ခေါင်းမှာ ပတ်တီးအဖြူကြီး စည်းပတ်ထားတာ
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စတာလေး နှုတ်ခမ်းလေး မျဉ်းတစ်ပြေးတည်း
တင်းခနဲဖြစ်သွားတော့သည်။

အန်တီကြီး အခုလိုဖြစ်ရတာ သူ ဂြိုဟ်မွေလို့။

စတာလေး သူ့ကို မကြည့်ချင်လောက်အောင်
မုန်းတီးခဲ့မိပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ စတာလေးမှာ အားကိုးစရာဆိုလို့
သူတစ်ယောက်တည်းပဲ အနီးကပ်ရှိခဲ့တာမို့ စတာလေး ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ် ဝမ်းနည်းအားငယ်သွားရကာ မျက်ရည်တွေဘာတွေ တဖြိုင်
ဖြိုင် စီးကျလာခဲ့တော့သည်။

ပြီးတော့ ...

သူ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ပံခုံးသားတွေကိုလည်း ရုန်း
မယူဖြစ်တော့ဘဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် တရွိုက်ရွိုက် ငိုရွိုက်နေမိ
ပါတော့သည်။

“ငိုနေလို့လဲ ဘာထူးမှာမို့လဲ စတာလေးရယ်”

“အဲဒါ ရှင်ကြီးမကောင်းလို့ အန်တီကြီး အခုလိုဖြစ်ရတာ”

“အပြစ်တွေဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုပဲ ပုံချပြီး အပြစ်တင်
လိုက်စမ်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ကိုယ့်ကြောင့်လို့တော့ မစွပ်
စွဲပါနဲ့ကွာ။ အန်တီကြီးက ကိုယ်တို့ အခုလို မပြေမလည်
ဖြစ်ရမယ့်ဘဝကို မျှော်မှန်းထားတာမဟုတ်ဘူး၊ အန်တီကြီး
မျှော်မှန်းထားတာက ...”

“တော်စမ်းပါ ဦးနေစွမ်းတည်သာရယ်။ ရှင်မျက်နှာကို
ကျွန်မ ကြည့်ချင်လို့ကြည့်နေတယ်လို့များ ထင်နေသလား”

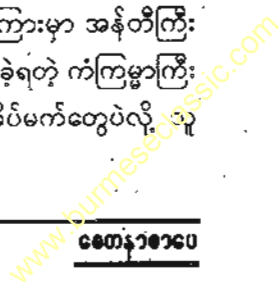
စတာလေး အသံကလေးတွေ ကြေကွဲဆိုနိုင်စွာ
နှိုက်ငင်သွားသလို မျက်ရည်ကလေးတွေ စီးကျနေတာလေးကို
သူ အသက်မဲ့စွာဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ဆောက်တည်ရာမရ ကြေကွဲ
တာ ငိုရွိုက်နေခဲ့မိသည်။

တကယ်တော့ ကံကြမ္မာက ကြိုမမြင်နိုင်တဲ့အရာတွေ
ဖြစ်ခဲ့သည်။

အန်တီကြီး ရုတ်တရက်ကြီး အခုလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုး
ခံ ကြုံခဲ့ရလိမ့်မယ်လို့ သူ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မထားခဲ့။

စတာလေးနဲ့ သူတို့ ပြဿနာကြားမှာ အန်တီကြီး
အသက်သေဆုံးလောက်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့ရတဲ့ ကံကြမ္မာကြီး
ဆို သူ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့သလို ဒါတွေဟာ အိပ်မက်တွေပဲလို့ သူ
ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေက အိပ်မက်တွေသာဖြစ်ခဲ့
ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

“အင်း ... အင်း ... စတာလေး ... မောင်တည်”

“ဟင်”

ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားသံတိုးတိုးလေးက အန်တီ
ကြီးခဏ ကြားလိုက်ရတာမို့ သူ့ရော စတာလေးပါ ပြိုင်တူလို
ဝမ်းသာအားရ အန်တီကြီး လက်တွေ့ကို အားရပါးရ ဆုပ်ထိ
လိုက်ပြီး ...

“အန်တီကြီး သတိရပြီ၊ သတိရပြီနော်၊ အန်တီကြီး သတိ
ရလာပြီဗျ၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေကို သွားခေါ်လိုက်ပါဦး”

သူက အနားမှာစောင့်နေသည့် နာဇ်ကို ပြောလို
တော့ နာဇ်က အပြေးကလေး ထွက်သွားလေတော့သည်။

အန်တီကြီး သတိရလာတာကို ဝမ်းသာလွန်း
သူ ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်ကာ အန်တီကြီးမျက်နှာကြီး ငုံ့ကြည့်
လိုက်ပြီး စတာလေးကို အားပေးနှစ်သိမ့်သည့် မျက်ဝန်းညိုကြီး
တွေနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ စတာလေးက ခေါင်းကလေးငုံ့
နှုတ်ခမ်းကလေးကို ဖိကိုက်ကာ အန်တီကြီးလက်ကလေး
ကိုင်လျက် အသက်ကလေးအောင့်ကာ ကျိတ်ငိုနေတာမို့ သူ့
ထဲမှာ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ...

အခန်းထဲသို့ ဆရာဝန်ကြီး ဝင်လာခဲ့တာမို့ သူက
စတာလေး လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သတိပေးလိုက်ရသည်။

“ဆရာဝန်ကြီး လာပြီ စတာလေး၊ စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့ကွာ”

စတာလေးက သူ သတိပေးလိုက်တော့မှ ခေါင်းက
လေးမောကာ အခန်းအဝင်ဘက်ကို မျက်ရည်တွေဖြင့် လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

ငိုလွန်းအားကြီးလို့ မျက်လုံးကလေးတွေ အစ်ကျနေ
တဲ့ စတာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သူ ရင်နှင့်မချီအောင် ခံစား
လိုက်ရသည်။

အန်တီကြီးသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်ဆိုသည့်အတွေး
က သူ့နှလုံးသားထဲကို နာကျင်အောင်မျက်စွာ ဝင်ရောက်သွား
တော့သည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အန်တီကြီးရယ်။

သူက အန်တီကြီးမျက်နှာကြီးကို ဖြေမဆည်နိုင်ဖြစ်
ကာ ငေးကြည့်နေသည့်အချိန်မှာပဲ ဆရာဝန်ကြီးက အောက်စီဂျင်
ရိုက်ထားသည့် အန်တီကြီးအနားသို့ မျက်နှာကြီး တိုးကပ်ပြီး
အန်တီကြီးကို စမ်းသပ်ပြီး မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားလျက်
သူတို့ဘက်သို့ လေသံကလေးနှိမ်ချကာ ...

“အင်း ... လူနာအခြေအနေ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး၊ သူ့မှာ
နောက်ဆံငင်စရာရှိလို့ သတိပြန်လည်လာတာပါ၊ သူ့မှာတော့
စကားကိုသာ အသေအချာ နားထောင်လိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“အင်း ... စတာလေး”

အန်တီကြီးက တိုးညှင်းညှင်းသံကြီးဖြင့် ခေါ်ညည်းလိုက်တော့ စတာလေးက အန်တီကြီးမျက်နှာနား တိုးကပ်သွားကာ နှုတ်ခမ်းသားလေးကို ဖိကိုက်ပြီး ငိုရိုက်သံကလေးမပါအောင် အန်တီကြီးကို ပြန်ခေါ်လိုက်မိသည်။

“အန်တီကြီး”

“သမီး မောင်တည်သာကို လက်ထပ်ဖို့ အန်တီကြီးကို ကတိပေးပါ။ အန်တီကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် လက်ထပ်လိုက်ကြပါ။ အန်တီကြီးရှေ့မှာ လက် ... မှတ် ... ထိုး”

“အန်တီကြီး ဟင့် ဟင့် ... အန်တီကြီး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အန်တီကြီး ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေက အန်တီကြီးကို အကောင်းဆုံးကုသပေးမှာပါ။ ဆရာ အန်တီကြီးကို ကယ်ပါဦး”

စတာလေးတစ်ယောက် ...

အရူးအမူးဖြစ်သွားကာ ဆရာဝန်ကြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် “ကျိတ်ကာ ... ကျိတ်ကာ” ငိုရိုက်ပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်ပါတော့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် စတာလေး ခေါင်းကလေးကို နှစ်သိမ်သလိုကလေး ပွတ်သပ်ပေးပြီး အတိုးဆုံးအသံကလေးနှင့် ပြောလာခဲ့သည်။

“သမီး အန်တီကြီးအတွက် အချိန်က တစ်နာရီလောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ သူ စိတ်ချမ်းသာသွားအောင် သူ ဖြစ်စေချင်တာကိုပဲ လုပ်ပေးလိုက်ပါလို့ ဆရာပြောချင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဆို အန်တီကြီး ... အန်တီကြီး ... အို”

ဆရာဝန်ကြီး စကားအဆုံးမှာတော့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာဖြင့် မျက်နှာကလေးကို လက်ဝါးကလေးနှင့်အုပ်ကာ အုလှိုက်အသည်းလှိုက် ငိုချလိုက်သည်။ စတာလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်တော့အောင် လှစ်ဟာ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆရာ ဆရာမတွေရှေ့မှာ သူ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ချလျက် မျက်ရည်များစီးကူးလာခဲ့သည်။

အခုလို မထင်မှတ်ဘဲ အန်တီကြီး သူတို့နှင့် အဝေးဆုံး ထွက်ခွာသွားရမယ့်အဖြစ်ကြီးက စတာလေးနဲ့ သူ့ဘဝကို ဘဝပျက်လုမတတ် ဖျက်ဆီးသွားခဲ့ပြီဆိုတာကို သူ့နှလုံးသားက နာကျင်ကြေအက်စွာ သိရှိလိုက်ရပါတော့သည်။

စတာလေးကလည်း သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးတော့မည်မဟုတ်။

www.burmeseclassic.com

အခုလို အန်တီကြီးရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် စတာလေး မဖြစ်မနေ သူ့ကို လက်ထပ်ရမယ့်အဖြစ်ကြီးကို သူ့နှလုံးသားက လက်ခံလို့မရအောင် သူ့ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ထူထဲမှုးစိုက်သွားရကာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်သွားရတော့သည်။

ပြီးတော့ ...

စတာလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို လက်ထပ်ရမှာကို ခါးခါးသီးသီးကြီး ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိဘဲ အူလိုက်သည်းလှိုက်အသည်းအူပြတ်ထွက်မတတ် ငိုကြွေးနေတာလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့ချေ။

ဖြစ်နိုင်ရင် သူ ဒီအခန်းထဲက လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးလိုက်ချင်ပါသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ဝေးလွင့်ခြင်းတွေနှင့် စုစည်းမရဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ သူ့ဆရာဝန်ကြီးက သူ့ပခုံးကို နှစ်သိမ့်သလိုကလေး အုပ်ကိုင်ကာ ...

“မောင်တည်သာ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်မင်း အန်တီကြီးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လက်မှတ်ထိုးဖို့ စီစဉ်ကြတော့၊ သူ့အရှေ့မှာပဲ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ကြပါကွာ၊ လူကြီးမိဘကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ စိတ်ချမ်းသာစေခြင်းဟာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါပဲ သမီးလေးရယ်”

ဆရာဝန်ကြီး စကားအဆုံးမှာတော့ စတာလေးက ခြင်းကလေးငုံ့ချပြီး အသက်ကလေးကို ပြင်းပြင်းရှုရှိုက်လိုက်တာ ခံစားချက်တွေမဲ့နေသည့် မျက်လုံးကလေးက မျက်ရည်တွေနှင့် အန်တီကြီးမျက်နှာကြီးကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေတာလေးကို သူ့ သနားကြင်နာမဆုံး ဖြစ်သွားရတော့သည်။

ဒါပေမဲ့ ...

ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ကံကြမ္မာက သူမလေးနှင့် လက်ထပ်ရတော့မယ့် အခွင့်အရေးကို ပေးအပ်လာခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။

သူလည်းပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြေကွဲခံစားနေသည့် အချိန်မှာပဲ စတာလေးရဲ့ တိုးအက်အက်အသံကလေးကို ကြားထိုက်ရပါတော့သည်။

“အန်တီကြီး စတာလေး ဦးတည်ကို လက်ထပ်ပါမယ်၊ အန်တီကြီး စိတ်ချမ်းသာစေချင်သလို အန်တီကြီးရှေ့မှာပဲ လက်မှတ်ထိုးပေးပါမယ် အန်တီကြီးရယ်”

ငိုရွိုက်သံ ဗလုံးဗထွေးသံလေးနှင့် သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ကတိပေးလိုက်သည့် စတာလေး အသံကလေးကို အန်တီကြီး ဤသို့နားလည်သွားသည်ထင်သည်။

စဝမ်းသာမျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့ တအိအိ ကျလာသည့် အန်တီကြီးကိုကြည့်ပြီး စတာလေး စိတ်မထိန်းနိုင်ဘာဘဲ အင့်ခနဲ ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

ဘယ်လိုမှ ဖြေလို့မရတော့ဘူး အန်တီကြီးရယ်။
စတာလေး ရင်ထဲမှာ ရူးရပါပြီ။

တည်သာကတော့ ...

စတာလေးဆီက လက်ထပ်စကားလေးကို ကြား
လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စတာလေးကို နှစ်သိမ့်အားမပေး
နိုင်တော့ဘဲ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် သူ့စီးပွားရေးကို အကျိုးဆောင်
သည့် ရှေ့နေကြီးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ အခုပဲ ဆေးရုံကြီးဆီ
လိုက်လာဖို့ လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်ပါ ယူလာဖို့ မှာကြားပြီး
ဖုန်းပိတ်ကာ စတာလေးနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲသလို စတာလေး မျက်
နှာလေးကိုလည်း လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ စိတ်ဂနာမပြု
စွာဖြင့် အန်တီကြီးရဲ့မျက်နှာကြီးကို ငေးကြည့်နေရင်းမှ ဝမ်းနည်း
မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့သည်။

အခုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ အန်တီကြီးဘဝ သေဆုံး
သွားခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကြီးကို သူ တစ်သက်လုံး နောင်တရသွားတော့
မှာမို့ သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပွစာကြံ ကြေအက်သွားရလေတော့
သည်။

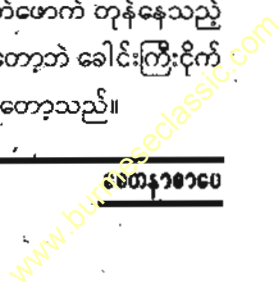
စတာလေးရယ် မင်း အမုန်းကို တစ်သက်လုံး ခံ
စည်းခံစားသွားရမယ် ကိုစီဘဝကြီးကိုလည်း မုန်းတီးခံစားခဲ့
ရပါတယ်။

ရင်ထဲမှာ ကြေကြေကွဲကွဲဆိုသည်ရင်း အန်တီကြီး
မျက်နှာကြီးကို နှမြောတသစွာ ငေးကြည့်နေသည့်အချိန်မှာပဲ
သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးကို အားလုံးသိထားပြီးသားဖြစ်သည့် ရှေ့နေကြီး
ဦးစောမင်းညိုနှင့် တပည့်နှစ်ယောက် ရောက်လာကြပြီး သူနှင့်
စတာလေးတို့ လက်ထပ်ကြရမယ့် လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်ကို
အန်တီကြီးရှေ့ကို ယူပြလိုက်ပါတော့သည်။

“အန်တီကြီး ဒီမှာ လက်ထပ်စာချုပ်တွေ၊ အန်တီကြီးတူမ
လေးနဲ့တူ လက်ထပ်တော့မယ်”

အန်တီကြီးကို အသိပေးပြီး လက်ထပ်စာချုပ်ကို
ပြလိုက်ပေမယ့် သတိရတစ်ချက်မရတစ်ချက်ဖြင့် တအင်းအင်း
ညည်းသလို မပီမသပြောနေတဲ့ အန်တီကြီးအသံကြီးကို ကြားတစ်
ချက်မကြားတစ်ချက်ဖြင့် ရင်ခုန်ပူလောင်စွာ သူ လက်ထပ်စာချုပ်
မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ စတာလေး လက်မှတ်ထိုးမှာလေးကို
စောင့်ပြီး ခပ်ငေးငေးကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်မှာ စတာ
လေးက အန်တီကြီးမျက်နှာကြီးကို မျက်ရည်တွေနှင့် ခပ်တွေတွေ
လေးစိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းသားလေးကို ပြတ်ထွက်မတတ် ဖိကိုက်
ထားကာ စိတ်တွေကို တအားတင်းခံထားပုံလေးဖြင့် လည်ပင်း
သားလေးတွေတောင် ဖောက်ဖောက် ဖောက်ဖောက် တုန်နေသည့်
အဖြစ်ကလေးကို သူ ကြာကြာမကြည့်ရက်တော့ဘဲ ခေါင်းကြီးငိုက်
စိုက်ချကာ အရူးအမူး ကြေကွဲသွားခဲ့ရပါတော့သည်။

စတာလေး: ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်ရတဲ့ ဘဝကြီးကို သူ ရင်နာမိသည်။

စတာလေးမှာ ဘာနလုံးသားမှ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကိုလည်း သူ ရင်နာစွာ ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ သူမလေး သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း သူ့နှလုံးသားက နာကျင်စွာသိလိုက် ရပါတော့သည်။

“သမီးလေး ... ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါဦးကွယ်”

ဆိုတဲ့ ရှေ့နေကြီးဦးစောမင်းညိုရဲ့ အသံကို ကြား တော့မှ သူ ခေါင်းကြီးငုံ့ချ ကြေကွဲငိုရှိုက်နေရာမှ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ထူမတ်လိုက်ပြီး စတာလေးကို ငေးခနဲစိုက်ကြည့် လိုက်တဲ့အချိန်မှာ စတာလေးက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေတဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေဖြင့် ရှေ့နေကြီး လက်ညှိုးထောက်ပြတဲ့ နေရာလေးမှာ လက်မှတ်ကလေးထိုးလိုက်ပြီး အင်ခနဲ ရှိုက်ငိုလိုက် တဲ့ အသံကလေးကို ကြားသိလိုက်ရသည့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်အရာ နဲ့မှ နှိုင်းလို့မရအောင် ပူလောင်းခါးသက်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

စတာလေး ရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်လောက်အထိ ကြေကွဲခံစားလိုက်ရမလဲ။ မင်းလေး ခုလိုမျိုး လက်ထပ်လိုက်ရတော့ ကိုယ့် ရင်ထဲမှာ အမုန်းတီးဆုံးခံစားမှုတွေနဲ့ မုန်းတီးနေခဲ့မယ် ဆိုတာကို ကိုယ် ခံစားနားလည် ကိုယ်ချင်းစာပေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဘာမှ မတတ်သာတော့ဘူးကွာ။

မျက်ရည်စက်လက်ကျလျက် သူမလေး လက်မှတ် ထိုးပေးပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာ ရှေ့နေကြီးနဲ့ သူ့အသိဆရာဝန်ကြီးက အသိသက်သေနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးအပြီး ရှေ့နေကြီးက အန်တီ ကြီးအရှေ့သို့ လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်ကို ယူပြကာ အန်တီကြီး နှုတ် အသိပေးလိုက်လေသည်။

“အန်တီကြီး ဒီမှာ အန်တီကြီး စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာတွေ ဖြစ်သွားပြီ၊ အန်တီကြီးတူမလေး မောင်တည်သာကို လက် ထပ်လိုက်တဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်၊ အန်တီကြီး ဝမ်းသာပါတော့ စိတ်ချမ်းသာပါတော့ဗျာ၊ ဘာမှ မပူပင်ပါတော့နဲ့ အန်တီကြီး ရယ်”

ဆိုတဲ့ ရှေ့နေကြီး ဦးစောမင်းညိုရဲ့ စကားတွေကို အန်တီကြီး စောင့်ဆိုင်းအပြီးမှာတော့ ဇက်ကလေးငဲ့ပြီး တစ်ဖက် ဘာညှည့်သွားတာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဆရာဝန်ကြီးက အန်တီကြီးကို စမ်း ဖိတ်ရင်း စိတ်မကောင်းသောမျက်နှာကြီးဖြင့် သူနှင့် စတာလေး အက်သို့ မျက်နှာမူပြီး ...

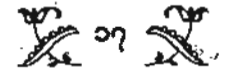
“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ လူနာ့ အသက်မရှိတော့ပါဘူး။”

ဟု ဆိုလာတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး စကားအဆုံးမှာပဲ သူ့ အနားမှာ ခေါင်းလေးငုံ့ရပ်နေတဲ့ စတာလေးတစ်ယောက် သတိ သက်လွှတ် သူ့ကိုယ်လုံးကြီးပေါ် ခွေခွေလေးလဲကျလာတဲ့အဖြစ်

လေးကို သူက သတိကြီးစွာဖြင့် သူမကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲယူခဲ့
ချီထိန်းလိုက်ရပါတော့သည်။

လောလောဆယ် စတာလေးက အပူကင်းမဲ့စွာ
မြောသွားခဲ့ပေမယ့် သူ့မှာတော့ အပူသောကတစ်လုံးကြီးကြီး
အန်တီကြီးရဲ့အသက်မဲ့သေဆုံးသွားတဲ့ မျက်နှာကြီးကို ငေးငေးကြီး
စိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ တမ်းတမ်းတတကြီး တောင်းပန်လိုက်
မိပါတော့သည်။

“အန်တီကြီးရယ် ... အန်တီကြီး အခုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့
ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့လို့ မှားခဲ့မိတဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့
အမှားတွေကို တမလွန်ကနေ ခွင့်လွှတ် နားလည်ပေးပါတော့
ဗျာ”

အန်တီကြီးရယ် ... အန်တီကြီး အခုလို မထင်မှတ်
ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာကြီးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ဖြေလို့မရတော့
ဘူးဗျာ။

စတာလေးကလည်း အန်တီကြီး အခုလိုဖြစ်သွား
တာတွေအတွက် ကျွန်တော်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် နာကြည်းမုန်း
တီးတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မခံစားနိုင်တော့ဘူးဗျာ။

ကျွန်တော် ...
စတာလေးရဲ့အမုန်းတွေကို မကြားနိုင်လို့ ...
ရှူးရပြီ အန်တီကြီးရယ်။

“ဘော့စ် ... ဘော့စ်မိန်းမ အိမ်မှာ ရှာမတွေ့တော့ဘူး၊
စောစောကမှ ကျွန်တော်လည်း ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်မိတယ်၊
အခု သူ့ကို မတွေ့တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ပေါ့လျော့မှုကြောင့်

အခုလိုဖြစ်ရတာ၊ ဘော့စ် အပြစ်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ခံယူဖို့အသင်းပါပဲ”

ဟင် ...

ကြားလိုက်ရတဲ့စကားတွေက ...

တကယ့်ကို မယုံစရာ။

ဟင့်အင်း ... မယုံဘူး၊ ငါ မယုံဘူးကွာ။

မင်း ... မင်း အန်တီကြီး ရက်လည်ပြီးတဲ့အထိ

ရှိနေတာပဲ။

ဒါ ... ဒါ ... မင်း ငါ့ကို မတွေ့ချင်လို့ မုန်းလို့

တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေတာပါ။

မင်း ... မင်း ငါ့အရိပ် ငါ့ရင်ခွင်ကနေ အပြီးအပိုင်

ရှောင်ထွက်သွားမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။

မင်း ငါ့အပေါ် အဲဒီလောက်အထိတော့ မရက်စက်

ပါဘူးနော် ချစ်လေး။

“ဘော့စ်”

“.....”

“ဘော့စ်”

“.....”

“ဘော့စ် ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ လုပ်ပါဦး ဘော့စ်မိန်းမ ဆီ ပုန်းဆက်ချင်ဆက်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ သူ

သွားတတ်တဲ့နေရာကို ကားနဲ့ လိုက်သွားကြတာပေါ့ ဘော့စ် ရယ်”

အား ...

ငါ ရူးပြီ။

“ဘော့စ်ရယ် ဘော့စ်မိန်းမ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ထွက် သွားတာနေမှာပါ။ အဲဒါ ကျွန်တော် တာဝန်ပေါ့လျော့လို့ ဘော့စ်ခံစားနေရတာ၊ ကျွန်တော့်ကိုသာ အပြစ်ပေးလိုက် ပါတော့ဗျာ”

“ဟင်း”

“ငါ့စိတ်တွေ အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်ကွာ၊ လောကကြီးမှာ ငါ မနေချင်လောက်အောင် စိတ်ကုန်တယ်၊ သူ ... သူ အိမ်က အပြီးထွက်သွားရင် ငါ့ဘဝကြီးတော့ သွားပြီကွာ”

ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်အားငယ်ခြင်းတွေ မရှိခဲ့ဖူးသည့် သူ့တစ်ဘဝလုံး မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးရမယ့် အဖြစ်ကြီးကို ရဲရဲကြီး ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

စတာလေးရယ် ... မင်းသာ ငါ့ဘဝထဲ ပြန်ခိုမဝင် တော့ဘူးဆိုရင် ငါလည်းပဲ ဒီဘဝကြီးထဲက ရဲရဲကြီးထွက်သွားမှာ ပါ။

ငါ အဲဒီလောက်အထိ မင်းကိုချစ်တာ။

အာရုံအတွေးတွေထဲမှာ ...

အခုမှပဲ စတာလေး အိမ်ကထွက်သွားပြီဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်တွေက အသည်းနှလုံးထဲ အေးခနဲစီးစိမ့်ဝင်သွားရကာ အရူးကြီးတစ်ယောက်လို သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်ပြီး ကားသော့ကိုဆွဲကာ အောက်ထပ်ကို အပြေးဆင်းလာခဲ့မိတော့သည်။

အနောက်မှာ ဟိုကောင် ဘယ်လိုကျန်ခဲ့မယ်ဆိုတာကိုလည်း သူ ဂရုမစိုက်မိတော့။

သူ့ရှင်ထဲမှာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ဖြာကျနေရပြီဖြစ်သည်။

စတာလေးသာ အိမ်က အပြီးအပိုင်ထွက်သွားခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေက သူ့နှလုံးသားကြီးကို ဆွဲအနုတ်ခံရသလို ရူးသွားစေတော့သည်။

“အား ... စတာလေးရယ်၊ မင်းသာ ငါ့ဘဝကြီးထဲက ထွက်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါ ရူးပြီးသေသွားမှာပဲ။ မင်း ပြန်လာပါတော့၊ မင်း ငါ့ဘဝထဲက အပြီးထွက်မသွားပါနဲ့ကွာ။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ် စတာလေးရယ်”

အား ...

ဟား ...

ငါ ရူးပြီ။

ရူးနေရပြီ ချစ်လေးရယ်။

မင်းလေး ဒီအချိန်မှာ မင်း ကောင်လေးဆီမှာ ရောက်ပြီလား။

“ဟာ”

အတွေးတွေက သူ့ကို ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာ သူ့စိတ်တွေ ဝေးခနဲ လှင့်မြောသွားရပြီး ကားကို လမ်းဘေးတစ်ခုရာမှာ ပါကင်ယူလိုက်သည်။

ရှင်ထဲမှာ ဒီအတွေးကြီးနှင့် ရူးနေရပြီ။

ချစ်လေးသာ သူ့ကောင်လေးဆီရောက်သွားရင် ...

ဟင့်အင်း ... မရောက်စေရဘူး။ လုံးဝ မရောက်

ရဘူး။

မတွေးထိုက်တဲ့အတွေးတွေကို ဦးနှောက်ထဲက ထုတ်ခနဲ မောင်းလွှတ်ပြီး ဟိုကောင်လေးဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် Hand Phone လေးကို ခါးကြားထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အင်း ... မင်းကို ငါ မေးရမှာလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ

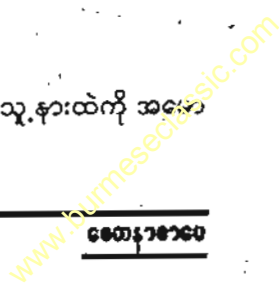
စိမ်းမဲဖောက်သလိုများဖြစ်နေပြီလား။

အမောဆိုပါတယ်ကွာ။

“ဟယ်လို”

ဟော ... ကောင်လေးအသံက သူ့နားထဲကို အေး

ပြောစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။

သူက ကောင်လေးကို ဘာစကားမှမမေးမိသေး
အသက်ကြီးအောင်လျက် တွေဝေငေးမောသွားရသည်။

ဟား ...

ငါ ဒီစကားကြီးမေးရမှာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်ပါတယ်။

လက်ထပ်ပြီး ခုနစ်ရက်ကြာပြီးတဲ့အထိ အခုအထိ
ဇနီးမယားအဖြစ် မပေါင်းသင်းရသေးတဲ့ ဇနီးကလေးများ သူ့နဲ့
သူလက်ဟောင်းကြီးဆိုမှာ ရောက်နေပြီလားဆိုတဲ့ အတွေးတွေ
သူ့ကို တကယ်ရူးစေခဲ့သည်။

ဒီအရူးဟာ တဏှာရူး၊ ရာဂရူးတော့ မဖြစ်နိုင်
ကိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသိဆုံး။

“ဟယ်လို ... ဘယ်သူလဲမသိဘူး၊ ညကြီးအချိန်မတော်
ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာစကားမှမပြောဘူး။”

“ဇွဲ ... ဇွဲလား။”

သူ့အသံကြီးကို ကောင်လေးနားထဲ အလွယ်တကူ
လက်ခံနိုင်အောင် အချိုသာဆုံး နိမ့်ပြီး ပြောလိုက်ရလေသည်။
ရင်ထဲမှာတော့ မနာလိုစိတ်က ပြောင်းပြောင်းလဲလဲ
နေရပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူလဲဗျာ ညကြီးအချိန်မတော်
ဖုန်းဆက်ပြီး စကားမပြောဘဲ နောင်ယုက်သလိုနေတာ

“ဟာ ... တောင်းပန်ပါတယ် ဇွဲရယ်၊ ကိုယ် မင်းကို
နှောင့်ယှက်တာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မေးစရာလေးရှိလို့ပါကွာ၊
ဟို ... စတာလေးများ မင်းဆီ အခုရောက်လာသေးလားလို့
မေးချင်လို့ပါ။”

“ဘာဗျ ... လင်းက ဘာကိစ္စ ကျုပ်ဆီရောက်မှာလဲ၊
ခင်ဗျား မိန်းမကို ကျုပ်က ဘာကိစ္စ ခေါ်ထားရမှာလဲ၊
ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက အထင်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊
မှတ်ထား ဦးနေစွမ်းတည်သာ၊ ကျုပ် သူ့ကို ဘယ်လောက်
ချစ်ချစ် သူများမယားကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ကြာမခိုဘူး၊
အလကား ကြောင်သူတော်ကြွက်ဘိုးတော်က ခင်ဗျား။”

ဟား ... သူ့ရင်ထဲမှာ အခုမှပဲ အမောပြေသွားတော့
တယ်။

ဒီကောင်လေး သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော
သူ ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။

ချစ်မိန်းမကို မလှရင် သူ အရာရာကို ကျေနပ်သည်။
“အဟား ... ခင်ဗျားဗျာ ကျုပ်နဲ့မျက်ချင်းဆိုင်ဆိုင် ခင်ဗျား
အခွက်ပြုတ်ပြီ၊ ဒီမှာ ဦးနေစွမ်းတည်သာ၊ ကျုပ် ချစ်သူကို
ခင်ဗျား လှယူလို့ ကျုပ် အသည်း ဖြန်းဖြန်းကွဲသွားရင်
ကွဲသွားမယ်၊ ကျုပ် သူများမယား (ဒိတ်လွန်)ကြီးကိုတော့

ဆောရီးပဲဗျာ၊ ဒီစကားမျိုး နောက် ခင်ဗျား လုံးဝမထွက်
လာစေနဲ့၊ ကျုပ် နောက်ကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး ဦးနေစွမ်း
တည်သာ”

ကောင်လေးက ...

သူ့ကို ဒေါ်ကြီးမောကြီးပြောပြီး ဖုန်းပိတ်သွားလေ

ပြီ။

အင်း ... ကောင်လေး ဒေါ်ဖောင်းသွားခဲ့တာကို သူ
လုံးဝ မနာမိဘဲ အခုမှပဲ ရင်ငြိမ်းသွားရတော့သည်။

ဒီလိုဆို စတာလေး စိတ်ချရတဲ့ သူမ သူငယ်ချင်း
အိမ်မှာ ရှိနေခဲ့ပြီပေါ့။ ကိုယ့်ကို ရှောင်ပုန်းထွက်ပြေးသွားတာလား
ချစ်ရယ်။

ကိုယ် ရင်ကွဲအောင် မင်း မနှိပ်စက်လိုက်ပါနဲ့နော်။

အခုလို ညဉ့်နက်နေတဲ့အချိန်လေးမှာ သူမလေး
သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ရှိနေမှာပဲဟု ယုံကြည်ချက်ကြီးနှင့် ...

ရင်ထဲကအပူလုံးကြီး လျှော့ခနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့
သည်။

ဒါပေမဲ့ စတာလေးရယ် ... ကိုယ် မင်းကို စိတ်မချ
နိုင်သေးပါဘူးကွာ။ ကိုယ့်ကို ဖုန်းကလေးနဲ့ တစ်ချက်ဖြစ်ဖြစ်
ဆက်လိုက်စမ်းပါ။

ရယ်။

ကိုယ့်နှလုံးသားနုနုကြီးကို မချိုးဖဲ့ချင်စမ်းပါနဲ့ ချစ်

တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။

“တူ ... တူ ... တူ”
“ဟာ”

နုလုံးသားတစ်ခုလုံး မောပန်းစွာဖြင့် အမှောင်ထုထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကားကူရှင်ကြီးမို့ချပြီး တိတ်ဆိတ်ကြွေထွေစွာငိုရှိုက်နေရင်းမှ မှေးခနဲဖြစ်သွားသည့်အချိန်မှာပဲ သူ့ခါးကြားထဲက Hand Phone ကလေးက တတူတူ မြည်လာခဲ့တာမို့ သူဝမ်းသာအားရ ဟာခနဲဖြစ်သွားကာ ဖုန်းကလေးကို တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီး ကောက်ဖွင့် နားထောင်လိုက်ပါသည်။

ဒါ ... ဒါ စတာလေး ဆက်တာ။

“ဟယ်လို”

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ သူ့အသံမှာ တုန်ယင်ယင်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။ ဟား ... ရင်ခုန်လိုက်တာ။ ရင်တွေခုန်လွန်းလို့ အသက်ထွက်တော့မယ်။

“အခု ဖုန်းကိုင်တာ လင်းရဲ့ အမျိုးသားလား မသိဘူးရှင်”

“ဟာ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ စတာလေး အခု စတာလေး ညီမတို့ဆီမှာရောက်နေတာလားဟင်”

သူက ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်တော့ဘဲ လျှာလှေလှေတိုက်

တတ် အသက်မရှူတမ်းမေးလိုက်တော့ ကောင်မလေးက တအိအိနယ်ပြီး ...

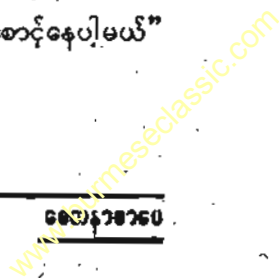
“ဦးနေစွမ်းတည်သာ လင်း ပြန်မလာလို့ အရမ်းစိုးရိမ်နေတယ်ထင်တယ်၊ ဒီမှာ လင်းက မာလာတို့ဆီရောက်နေတာ၊ လင်း အခု အိပ်ပျော်နေပြီ၊ ဦးနေစွမ်းတည်သာ စိုးရိမ်နေမှာစိုးလို့ မာလာ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ”

“ဟာ ... ကျေးဇူးပါပဲ ညီမရယ်၊ ကိုယ် သူ့ကို အခုချက်ချင်းပဲ လာခေါ်လိုက်ပါ့မယ်၊ အခု ကိုယ် အိမ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အထွက် အရမ်းစိုးရိမ်ပြီး မြို့ထဲမှာ လိုက်ရှာနေတာ၊ အခုလို သူ့ရောက်နေတာကို အကြောင်းကြားပေးတဲ့ ညီမကို ကိုယ် ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမှန်းမသိဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ကို ညီမရဲ့လိပ်စာကလေးကို ပြောပြပေးပါဦးဗျာ”

“အင်း ... မာလာတို့အိမ်က ၃၇-လမ်း၊ အမှတ် (...)ပါ၊ အခု ချက်ချင်းလာမယ်ဆိုရင် မာလာ စောင့်နေပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ကောင်မလေးကို ကျေးဇူးတင်စကား ဘယ်နှကြိမ် ပြောမိမှန်းမသိအောင် ရင်ထဲမှာ လှိုက်နွေးတုန်ယင်သွားရတာ အခုမှပဲ သူ့ရဲ့အပူသည် မျက်နှာကြီးမှာ ကျေနပ်ပီတိဖြင့် ပြုံးနေသွားရကာ ကားကို ၃၇-လမ်းဆီသို့ တန်းမောင်းထွက်လိုက်တော့သည်။

သူ ကောင်မလေးအိမ်ကို ရောက်သွားတော့ ကောင်မလေးက သူ့ကို ဆီးကြိုပြီး စတာလေး အိပ်ပျော်နေတဲ့အခန်းသို့ ခေါ်သွားခဲ့ပါသည်။

ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စတာလေး အိပ်နေတဲ့ခုတ်လေးဆီရောက်သွားသည့်အချိန်မှာ ခုတ်လေးပေါ်မှာ ဘာအပူအမှမရှိတော့သလို အိပ်မောကျနေသည့် စတာလေးရဲ့ ချောင်ကျသည့် မျက်နှာနုနုချောချောလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့သနားကြင်နာစွာ တံတွေးကြီး ဝှုပ်ခနဲမျိုချလိုက်မိသည်။

မျက်ဝန်းကလေးတွေ မှေးမှိတ်ပြီး ...

အပြစ်ကင်းစင်စွာ အိပ်မောကျနေတဲ့ ချစ်ဇနီးလေးရင်ထဲမှာ အပူသောကတွေနှင့် ဘယ်လောက်ပင်ပန်းလိုက်မလဲ ချစ်လေးရယ် ... မင်းရင်ထဲက နာကျင်မှုဒဏ်ရာတွေကို ပျောက်ကင်းလွင့်ပြယ်သွားမယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးကိုယ် လုပ်ပေးချင်ပါတယ်။

ကိုယ် မှားခဲ့တဲ့အမှားတွေကို တောင်းပန်ပါတယ်။ အညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် အချစ်ရယ်။

“ဟို ... ဦးနေစွမ်းတည်သာ”

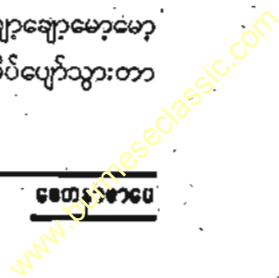
“ဟင်”

ချစ်ဇနီးလေးမျက်နှာနုနုချောချောလေးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ မချိတင်ကဲ တောင်းပန်နေသည့်အချိန်မှာ ကောင်မလေးက သူ့ကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်တာမို့ သူ ရှက်သလို မှားကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဪ ... ဪ ... ဟို ... ကိုယ် သူ့ကို ဒီအတိုင်းပွေ့ချီသွားရင် နီးများသွားမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

ကောင်မလေးက မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လှုပ်ပြီး စဉ်းစားသလိုကလေးဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လာသည်။

“နီးတော့မနီးပါဘူး၊ ဟိုလေ ... ဦးနေစွမ်းတည်သာကို မာလာ ပြောချင်တာက လင်းကိုလေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါလို့၊ လင်းလေ မာလာတို့အိမ်ရောက်လာပြီး အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီးတော့လေ မာလာတို့သောက်တဲ့ အိပ်ဆေးတွေကို အများကြီးသောက်မလို့လုပ်တာ၊ သေသွားရင် အေးမှာပဲဆိုပြီးလုပ်တာ၊ မာလာတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတင်းပိုင်းဆွဲမှ ငိုယိုတောင်းပန်ပြီး ချောချောမော့မော့ပြောပြီး အိပ်ဆေးကလေးတိုက်စားလို့ အိပ်ပျော်သွားတာပါ”

ကြားလိုက်ရသည့် စကားတွေက သူ့နားကို
မယုံနိုင်အောင် မိုးကြိုးကြီးပစ်ချလိုက်သလို သူ့တစ်ကိုယ်
ထွန်ထွန်လူးထုံကျင်သွားရကာ ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး ရှေ့သို့
ကျသွားတော့သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ဆိုသည့် သံစဉ်ကြီးကို ရင်ထဲမှာပဲ ဖွဖွကြီး ငိုညည်း
လိုက်မိရင်း ယောက်ျားကြီးတန်ပေမယ့် မျက်ရည်တွေ စီးကျသွား
ရသည်အထိ စိတ်ထဲမှာ မချီတင်ကဲကြီး ငိုရွိုက်လိုက်မိသည်။

ချစ်ရယ် ... မင်း အဲဒီလောက်အထိ မိုက်လိမ့်မော်
လို့ ကိုယ် ထင်မထားခဲ့ဘူး။

မင်း ဒီလောက်ကြီး သေချင်လောက်တဲ့အထိ မိုက်
ရူးရဲဆန်ရတာကို ကိုယ် မခံစားနိုင်တော့ဘူး ကလေးရယ်။

ကိုယ် မင်းကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။

မင်းရဲ့စိတ်ဆင်းရဲသောကတွေကို ကိုယ်တစ်ယောက်
တည်းပဲ ခါးစည်းခံပါရစေ။

ကိုယ်ပဲ ခါးစည်းခံပါရစေတော့ကွာ။

“ဦးနေစွမ်းတည်သာ ... ဦးနေစွမ်းတည်သာ”

တုန်ယင်ငေးမောစွာ သူ တိတ်ဆိတ်ကြေကွဲနေတာ
ကို မာလာ သတိပေးလာတော့မှ မျက်ရည်တွေပြည့်နေတဲ့ မျက်
ဝန်းအစုံဖြင့် ကောင်မလေးကိုကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်

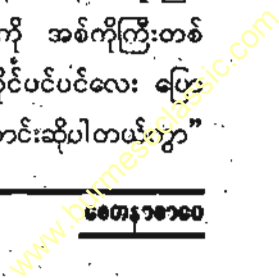
တာ အိပ်ဆေးအရှိန်နဲ့ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ ချစ်ဇနီးလေးကိုယ်လုံး
လေးကို ဆတ်ခနဲပွေ့ချီလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့
သည်။

အခန်းအပြင်ရောက်တာနှင့် တစ်မြိုင်နက် ကောင်းမ
လေးနှစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို အခုလို သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ ကူညီခဲ့တဲ့
မာလာတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ကိုယ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ
ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး
အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အကူအညီလိုရင် အချိန်မရွေး ကိုယ် ကူညီ
ပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးနေစွမ်းတည်သာရယ်၊ လင်းကို
တော့ အထူးဂရုစိုက်ကြင်နာပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊
လင်းနဲ့လုံးသားလေးက နုနုနယ်နယ်လေးပါရှင်၊ သူ့ကို
ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ မသိချင်ယောင်
သာဆောင်ပေးလိုက်ပါရှင်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကိုယ်ဟာ သူ့အတွက် အမြဲတမ်း
အကောင်းဆုံးဖြစ်လာခဲ့တာပါဗျာ၊ နောက်နောင် သူ ညီမ
တို့ဆီရောက်လာခဲ့ရင်လည်း ကိုယ့်ကို အစ်ကိုကြီးတစ်
ယောက်လို သဘောထားပြီး တိုင်တိုင်ပင်ပင်လေး ပြော
လာပေးပါလို့ ကိုယ် အနူးအညွတ်တောင်းဆိုပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ ဦးနေစွမ်းတည်သာ”

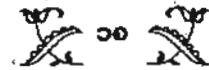
သူ မာလာတို့နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး စတာလေးကို ပွေ့ချိုပြီး ကားတံခါးဖွင့်ကာ ကားကူရှင်လေးမှာ မှီလှဲသိပ်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူက တစ်ဖက်ကားတံခါးလေးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ရင်ထဲမှာ ...

အပူမီးတွေနှင့် အိပ်ပျော်နေတဲ့ ချစ်ဇနီးလေးကို ကြည့်ပြီး ဖွဖွကြီး ငိုညည်းလိုက်မိသည်။

“မင်းရင်ထဲက ငိုချင်းတွေအတိုင်း ကိုယ်လည်း ထပ်တူခံစားရပါတယ် ချစ်လေးရယ်”

“ဟင်”

အို ...

သူမ အိပ်နေတဲ့အိပ်ရာခုတင်ကြီးက နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကျယ်ကြီးဖြစ်နေသလို ရောက်နေသည့် အခန်းကြီးကလည်း မာလာတို့အိပ်ခန်းမဟုတ်သလို အခန်းကြီးက ကျယ်နေတာမို့ ဒီအခန်းကြီးဟာ မာလာတို့အခန်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သူမ ရင်ခုန်ထိတ်လန့်စွာသိလိုက်ရသည်။

ဒါ ... ဒါဆို ...

ဒီအခန်းကြီးက ဘယ်သူ့အခန်းလဲ ...။

ငါ ... ငါ ညက မာလာတို့အိမ်မှာအိပ်တာပဲ။

ပြီးတော့ ဒီမှာ ခေါင်းအုံးအပိုတစ်လုံးကရော ဒီခေါင်းအုံးက ဘယ်သူ့ခေါင်းအုံး ...။

“အို”

ဒါ ... ဒါ သူ့ခေါင်းအုံးကြီးပဲ။

ဦးတည်သာ အမြဲအုံးနေကျ ခေါင်းအုံးကြီးဖြစ်သလို အခန်းအတွင်းကို ရင်ခုန်ထိတ်လန့်စွာ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသည့်အချိန်မှာတော့ အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ သူထိုင်ပြီး စာရင်းစစ်သည့်စားပွဲကြီးနှင့် တိမိအကြီးကြီးက သူမရင်ကို ပျားပန်းခတ် မောပန်းနှမ်းကျသွားလေတော့သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ ကြွတက်လာသည့်ဒေါသတွေက သွေးဆူသွားရကာ သူမ ရှက်လွန်းစွာ ခုတင်ပေါ်မှ ဆတ်ခနဲထရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်”

“ဟင်”

“ဝုန်း” ခနဲ သူမ ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည့် အချိန်မှာတော့ သူမ ကိုယ်လုံးလေးပေါ်မှ ဒေါက်ခနဲပြုတ်ကျသွားတဲ့ ပစ္စည်းလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ ဦးတည်သာ ကိုင်နေကျ ဘောပင်ကလေး ဖြစ်နေတာမို့ သူမ ဦးခေါင်းကလေး ထုံခနဲ ကျင်မြဲသွားသည်အထိ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေမူးမိုက်သွားရကာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပြုတ်ထွက်မတတ် ကဒိန်းဒိန်း ဆောင့်ခုန်သွားရပါတော့သည်။

ဘုရား ... ဘုရား။

ဒါဆို သူမ ညက သူနဲ့အတူ အိပ်ခဲ့ရပြီပေါ့။

ဒီလိုဆို သူမ ... သူမ ...။

အား ... ရှက်လိုက်တာ။

သေပစ်ဖို့ပဲကောင်းတော့တယ်။

ဒီမျက်နှာကြီးကို ဒီလူကြီးရှေ့မှာ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်

ရပါမလဲ။

“အဟင် ဟင် ... သွား မုန်းတယ်၊ နိုင်တိုင်းကျင့်တဲ့ လူစုတ်ကြီးကို မုန်းတယ်၊ သတ်ပစ်ချင်တယ်၊ အဟီး ဟီး၊ သေချင်းဆိုးကြီး၊ နိုင်တိုင်းကျင့်တာ မုန်းတယ်”

စတာလေးတစ်ယောက် ...

အရူးအမူးကို ပေါက်ကွဲသွားရပြီဖြစ်သည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

“သွား ... သွားစမ်း”

အခန်းထဲက မြင်မြင်သမျှ သူ့ပစ္စည်းတွေကို စိတ်နှိုက်ရိုက် ပစ်ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်သည်အထိ ရူးရူးနှမ်းနှမ်း ပေါက်ကွဲသွားပါတော့သည်။

အထူးသဖြင့် ...

သူမ ခေါင်းအုံးကလေးနှင့်ယှဉ်ရက် သူ့ခေါင်းအုံး

ကြီးကို နံရံမှာ ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး ညက သူနဲ့အတူ အိပ်ခဲ့ရတဲ့

ဘဝကြီးကို နာကြည်းမုန်းတီးစက်ဆုပ်သွားရကာ မျက်နှာ
ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ဖိအုပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုချလိုက်
တော့သည်။

“အင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ... မုန်းတယ်၊ လူစုတ်ကြီး
မုန်းတယ်၊ ဟီး ဟီး ... အန်တီကြီးကိုသတ်တဲ့လူ၊ ရှင်
တစ်သက်မကျေဘူး၊ သတ်ပစ်ချင်တယ်၊ သတ်ပစ်ချင်
အိး ... ဟီး ... ဟီး”

စတာလေး ...

ကိုယ့်ပေါင်လေးကိုယ် ထုရိုက်ပြီး စိတ်ကြီးစွာ
ရအောင်ငိုရှိုက်ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်ရသွားကာ မျက်နှာ
တွေနှင့် ငဲ့အကြည့် ...

“အို”

အား ...

သေပြီ။

ကြည့်စမ်းပါဦး ...

သူမ ညကဝတ်ထားတဲ့ STEP အဖြူကလေးမဟုတ်
တော့သလို တောင်းဘီရည်အဖြူလည်း မရှိတော့ဘဲ ပါတိတ်အပြာ
နုရောင်စမ်းဆက်ကလေး လဲပြီးဝတ်ပေးထားတာ သူကလွဲ
တခြားဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်။

အို ... သေစမ်း ... သေလိုက်စမ်း မိစတာလေး

သူမ ရှက်လွန်းလို့ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင့်ရမှန်း မသိ
အောင် ယောင်နုနုကြီးဖြစ်သွားကာ စိတ်ထဲက အရှက်သည်းသည်
ခံစားမှုတွေနှင့်အတူ သူ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပေးထားသည့် ပါတိတ်
အပြာနုရောင်အင်္ကျီလေးကို ကြယ်သီးတွေမဖြုတ်ဘဲ ဆွဲဖြုတ်ပစ်
လိုက်တော့သည်။

“ကို”

“ဟာ ... ဟေ့”

“ဟင်”

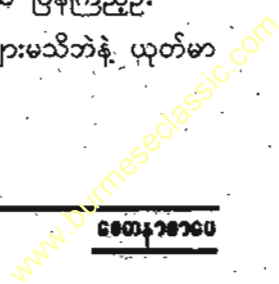
ရုတ်တရက် တံခါးတွန်းဖြင့်သံနှင့်အတူ ဝင်လာသည့်
ဦးတည်သာမျက်လုံးတွေက သူမကိုယ်လုံးအပေါ်ပိုင်းဆီသို့ အပြု
အပြု စိုက်စင်းကျရောက်လာပြီး ပါးပစ်ကြီးဟောင်းလောင်းဖြစ်
သွားတာကြီးကို သူမ ရှက်လန့်တုန်လှုပ်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်
ထဲက ဒေါသတွေက ဒီမျက်ခွက်ကြီးကို မြင်လိုက်သည့်တစ်ခဏ
အတွင်းမှာပဲ လွတ်ထွက်သွားတော့သည်။

“သွား ထွက်သွား၊ ရှင့်မျက်ခွက်ကြီးကို မကြည့်ချင်ဘူး”

“အာ ... ဟေ့ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ဦး”

“မကြည့်ဘူး ... မကြည့်ဘူး၊ သူများမသိဘဲနဲ့ ယုတ်မာ
တာ ... အိး ... ဟီး ... ဟီး”

သူမ ...

သူ့အရှေ့မှာ ငိုကြွေးခြင်းနှင့်အရုံးပေးလိုက်ရပါတော့သည်။ သူကတော့ မျက်လုံးကြီးအပြူးသားဖြင့် စတာလေးရစ်နေသည့်နေရာကလေးဆီ အပြေးလျှောက်သွားလိုက်ပြီး ဒေါသထကြီးပေါက်ကွဲနေသည့် ချစ်ဇနီးလေးကိုယ်လုံးကလေးကို မိန့်မိန့်မှူးမှူးကြီး ပြေးဖက်လိုက်ရင်းက ဟခွဲဖြစ်သွားသည့် ပါတီတံအင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို ကတုန်ကယင်ကြီး ပြန်တပ်ပေးလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွန်ထွန်လူးရုန်းကန်နေသည့် ချစ်ဇနီးလေးကိုလည်း လွတ်ထွက်မည့်အလား ခပ်တင်းတင်းပျော့ဖက်ထားရင်းက သူ့ကို ရန်တွေ့ဖို့ အော်ဟစ်ဆဲရေးဖို့ ပြင်ဆင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းသားနုထွေးထွေးကလေးကို သူ့ ရင်ခုန်အသည်းယားစွာ အနမ်းနွေးနွေးကြီး ပေးအပ်လိုက်တော့သည်။

ကဲ ... ငါ့ကို အာခံချင်ဦး။
မင်း ငါ့ကို ရန်တွေ့ပြီးဆဲဦး။

“ချစ်တယ်ကွာ အချစ်ရယ် ... ချစ်မိန်းမရယ်”
“အား ... သေချင်းဆိုးကြီး”
“မဆဲနဲ့ကွာ”
“ဆဲတယ် ... ဆဲတယ် သေချင်းဆိုးကြီး ခွေးသားကြီး၊
ခွေးသူခိုးကြီး”

“ချစ်မိန်းမ ... မင်း မဆဲနဲ့ကွာ”
“အား”
“အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့်”

အာခံလွန်းသည် သူ့မလေးခမျာ သူ့ရဲ့အနမ်းကြမ်းကြမ်းတွေအောက်မှာ မျက်ရည်တွေနှင့် အရုံးပေးလိုက်ရလေပြီ။ သူ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကလည်း အကြွင်းအကျန်မရှိ ချစ်ဇနီးလေးအပေါ် ညှို့အားကောင်းစွာ လူးလွန်ပျော်ဝင်သစ်မှူးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ရသည့် သူ့မပါးပြင်နုအိအိကလေးကို သူ ဘယ်ပြန်သာပြန် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီး အနမ်းမိုးတွေရွာချရင်း ရင်ခုန်ကြည့်မွေ့စွာ မျက်နှာချင်းပူးယှက်ပြီး ရှက်မြီးကြီးမြီးလိုက်မိသည်။

“အဟွန်း ... ဘယ်နှယ်လဲ အာခံဦးမလား”
“အဟင်း ... ဟင့် ... ဟင့်”

သူ့ကို ဘာစကားမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူ့ရင်ခွင်ကြီးထဲမှာ ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး တဟင့်ဟင့် ငိုရွိုက်နေသည့် ချစ်ဇနီးလေးကိုကြည့်ရင်း ဘယ်လိုအသည်းယားသွားမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကာ သူ့မကိုယ်လုံးလေးကို ခပ်တင်းတင်းကြီးဆွဲဖက်လိုက်မိသည်။

“အင့် ... ဟင့် ... မုန်းတယ် ... မုန်းတယ်”
 “အင်း ... အဲဒီလို နောက်တစ်ခါ ကိုယ့်ကို အာခံပြန်
 စားရင်တော့ ကိုကိုက ဆုံးမပေးမှာပဲ။ ဟေ့ ...
 ဆုံးမတဲ့နည်းဟန်လေးကို ချစ်လေး သိတယ်နော် ဟုတ်
 စတာလေးက ...

သူ့ကို ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်း
 လေးတွေကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဖိကိုက်ကာ ကျိတ်ငိုရှိုက်
 သည်။

သူမလေးတစ်ယောက် သူ့ရဲ့အချစ်ကြမ်းကြမ်း
 ရဲ့ ခံစားမှုတွေကို ကြောက်လန့်ရင်ခုန်သွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။
 အင်း ... ဟွန့် ... ဒီလိုလေးလိမ္မာမှပေါ့။
 စိတ်ထဲက ပြောလိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်း
 ဒီစကားကြီးကို ချစ်ဇနီးလေးအရှေ့မှာ ဖွင့်မပြောရက်ချေ။

အခုထိ သူ့မျက်နှာကြီးကို လုံးဝမော့မကြည့်
 ဘဲ တအိအိကျိတ်ငိုကြွေးနေသည့် ချစ်ဇနီးလေးကိုကြည့်ပြီး
 ရင်ခုန်အသည်းယားစွာ သူမလေးကို သိမ်းဖက်နမ်းရှိုက်ရင်း
 ခပ်တိုးတိုးအသံကြီးဖြင့် ချော့မော့နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။

“ချစ်မိန်းမကလည်းကွာ တိတ် ... တိတ် ...
 အပြစ်လား ရှက်စရာလား၊ ရှက်လို့ငိုတာလား ကံပြစ်

သူက သူမလေး စိတ်မဆိုးဆိုးအောင် မျက်နှာအစ်
 နက်လေးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ပင့်မော့ပြီး မျက်စိချို စ၊ လိုက်
 သော သူမလေးက ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားပုံဖြင့် မျက်နှာလေးကို
 ခုခနဲ လွှဲပစ်လိုက်လေသည်။

ဒါကို သူက ပိုပြီးအသည်းယားသွားကာ သူမကိုယ်
 တစ်လေးကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲဖက်လိုက်ပြန်တော့သည်။

“အဟင့် ... ဟင့် ... အသေသတ်လိုက်တော့ သေချင်တယ်၊
 သေချင်တယ် အန်တီကြီးရေ”

“ဟာ ... ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“တိတ်ပါကွာ၊ ကိုကို ကုမ္ပဏီသွားရဦးမယ်၊ မင်းကိုလည်း
 မဖက်တော့ဘူး၊ နမ်းလည်း မနမ်းတော့ဘူး၊ ရင်ထဲကပဲ
 ချစ်တော့မယ်သိလား၊ ချစ်လေး အိမ်မှာပဲ နေရမယ်နော်၊
 ကိုကိုမရှိတဲ့အချိန်မှာ အပြင်လုံးဝမထွက်ရဘူး သိလား၊
 ကဲ ... ကိုကို ဖေပြီကွာ၊ ချစ်အနမ်းလေး တစ်ချက်လောက်”

ပြောပြောဆိုဆို ...
 လှစ်ခနဲ သူ့ အခန်းထဲမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့

အင်း ... ကြာကြာနေရင် ...
 သူ့နှလုံးသားတွေ ပြုတ်ထွက်သွားမှာ သေချာသည်။

ရှင်ခုန်သံကြမ်းကြမ်းတွေက သူ့ရှင်ဘတ်အုံတစ်ခုလုံး မောက်ကြွ မောက်ကြွဖြစ်လာသည်အထိ ဗရမ်းဗတာ ခုန်ဖြည့်နေခဲ့တာ။

အင်း ... တစ်သက်လုံး ပြုစုပျိုထောင်ပြီး အနိမ့်တကြည့်ကြည့်ချစ်ခဲ့ရသည့် ကောင်မလေးကို အခုမှပဲ အပိုင်ချစ်ခွင့်ရခဲ့တာကြီးကို သူ ကျေနပ်ဖြိုးပျော်သွားခဲ့ရသည်။

သူမလေး ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် သူမခေါင်းငုံ့သည်ခံမှာပဲ။

ရှင်ထဲက ...

အမုန်းတွေက အခဲမကျေစွာဖြင့် သူငယ်ချင်းမဆီသို့ ဦးတည်သွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

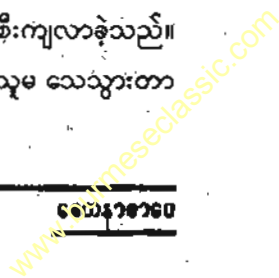
ဟိုလူကြီး ကုမ္ပဏီထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူမ မာလာမဆီ ဖုန်းဆက်ဆဲပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဟဲ့ ... မာလာမ ... အစုတ်အပြတ်မ ... နင်ဟာ သစ္စာမရှိတဲ့သူငယ်ချင်းပဲ၊ နင့်ကို ငါ ယုံကြည်အားကိုးပြီးလာခဲ့တာ မှာသွားပြီ၊ ဘာလဲ နင်က ငါ့အတွက် အလုပ်ရှာပေးရမှာ ဝန်တာကြီးပြီး ငါ မနေချင်တဲ့လူလက်ထဲ ပြန်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ နင့်ရဲ့အကျင့်ယုတ်အကျင့်ပုပ်ကို စောစောသိရတာပေါ့။”

ပြောရင်းနှင့် သူမ မျက်ရည်တွေစီးကျလာခဲ့သည်။

ဒီလူကြီးနဲ့သာ အတူတူနေရရင် သူမ သေသွားတာ

အမှ ပျော်စရာကောင်းဦးမည်။

အခုတော့ သူမဘဝလေးက သူ့လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်သွားရလေပြီ။

ဟွန်း ...

အခုထိ သူမ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ နာနေခဲ့တာ မို့ နှုတ်ခမ်းသားတွေကို ဖိမကိုက်နိုင်တော့ဘဲ ခပ်တင်းတင်းလေး နေကြိတ်ထားရသည်။

“လင်း ... နင် ငါ့ကို စွပ်စွဲရက်တယ်ဟာ၊ နင် ငါ့ကို အထင်မှားနေတာ၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တာက နင်နဲ့ဦးတည်သာ ကလည်း တခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ နဂိုကတည်းက တစ်အိမ် တည်းအတူနေပြီး ဦးတည်သာ နင့်ကို ငုံထားမတတ် ချစ် ခဲ့တာလည်း ငါတို့အသိ”

“တော်စမ်းပါ နားခါးလိုက်တာ ... ဖို့”

“လင်း ... နင် ကလေးမဆန်စမ်းနဲ့”

“သေမှာမ ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့၊ နင်နဲ့ငါက အခုကစပြီး သေခန်းပြတ်ပဲမှတ်၊ ဘာသူငယ်ချင်းမှမဟုတ်ဘူး”

“ခွပ်”

စတာလေး ရင်ထဲက ဒေါသတွေက ဘယ်လိုမှ အငြိုးမပြေနိုင်ဘဲ ဖုန်းကလေးကိုပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ခွပ်ခနဲ ပိတ်ချလိုက်သည်။

အဲဒီနောက် စတာလေး ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ ဘဲ အခန်းထဲကနေ လှစ်ခနဲ လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

ခွမ်းလျှလျ မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ဆဲပင်ကလေးတွေ ကို ကမိုက်ရုံ ပျံ့နေတာလေးကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ အောက် ဆပ်သို့ အပြေးဆင်းလာခဲ့မိတော့သည်။

စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် သူမ ရောက်ရာပေါက်ရာ ဆွက်မည်။

“ဟိုး ... ဟိုး ... ဆရာ ... ဆရာကတော် ဘယ်သွားမလို့ လဲခင်ဗျ”

“ဟင်”

ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကြီးက နားထဲမှာ ထောင့်တန်း ခြီးရိုက်ခတ်သွားသလို ...

ကျွတ် ... သေချင်းဆိုးလေး လူကိုများ ဘယ်လို ခြီးခေါ်လိုက်တာပါလိမ့်။

“ဘာဟဲ့”

သူမက မျက်လုံးစိမ်းတွေနှင့် ဒရိုင်ဘာကောင်လေး ဆီ ခိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်လေးက အယောင်ယောင်အမှား

အဖြစ်သွားကာ ...

“အာ ... ဟို ... ဘော့စ် ... ဘော့စ်က သူ့ဇနီး အပြင် ထွက်ရင် ကျွန်တော့်ကို ကားနဲ့လိုက်မောင်းပို့ပေးပါလို့ ပြောထားလို့ပါ ဆရာကတော်ရယ်”

“ဖို့ ... နားကလောလိုက်တာ၊ နင့်အပေါက်ကြီးပိတ်ထား
ငါ့ကို နောက်နောင် ဆရာကတော်လို့ ဘယ်တော့မှ မသုံး
နဲ့၊ ငါ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ဒီမှာ နင့်တို့ဘော့စ်ကို နင့်တို့
အထင်ကြီး လေးစားခဲ့ပေမယ့် ငါ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး
ဟေ့”

“ဟာ”

တကယ့်ဂြိုဟ်ပဲ ...။

ပြဿနာတော့ဆိုက်ပြီ။

“အေး ... ငါ့ကိုလည်း သူ့စကားအတိုင်း အနောက်ကနေ
တကောက်ကောက်လိုက်စောင့်ရှောက်ဖို့တော့ မပြင်နဲ့နော်
အဟင်း ဟင်း ... ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသွား
စေရမယ်”

လင်းခန့်တစ်ယောက် ...

ဘော့စ်ဇနီးရဲ့ အာပေါင်အာရင်းကြီးကို ဖိန့်ဖိန့်တုန်

ကြောက်လန့်သွားရကာ ကြက်သီးတွေတောင်ထသွားရသည်။

အမယ်လေး ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဒီလိုမိန်းမစားမျိုးလေးကို ဘော့စ် ယူထားတာ။

ငါးပါးတင်မက ဆယ်ပါးပါ မှောက်ရချေပြီ။

သေချင်ပါတယ်။

ဒီသူဌေးမလေးကို သူ ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်ရပါ။

လင်းခန့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်
ဆေးကြည့်နေတဲ့နားမှာပဲ သူဌေးမလေးက ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးဖြင့်
ဆီတီကိုရှေ့မှာရပ်ထားသည့် SURF ကားကြီးပေါ်တက်ထိုင်ပြီး
ဘားကို ခြံထိပ်ဆီသို့ တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းထွက်သွားပါတော့သည်။

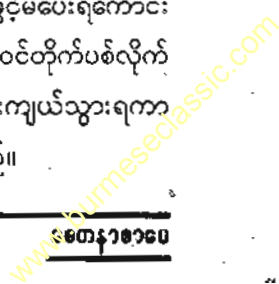
“အေး ... ဒုက္ခပဲ၊ သေချင်ပါတယ် ဘော့စ်ရယ်”

သူ စိတ်ပျက်ညစ်ညူးစွာ ညည်းတွားလိုက်တဲ့အချိန်
မှာပဲ ခြံဝမှာ ခြံစောင့်ဦးလေးကြီး သူ့လိုပြဿနာဆိုက်ပြန်ပြီ။

“ဦးလေး ... ကျွန်မ အကြောင်းသိတယ်နော်၊ အခု ခြံ
တံခါးဖွင့်ပေးမလား၊ ဖွင့်မပေးဘူးလား၊ ကျွန်မ စကားကို
နားမထောင်ရင် ကျွန်မက အခုချက်ချင်း အလုပ်ထုတ်ပစ်
မှာ”

“အား ... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ တူမကြီးရယ်၊ ဦးလေး အနူး
အညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ တူ ... တူမကြီး အမျိုးသားက
ဦးလေးကို ခြံတံခါးဖွင့်မပေးဖို့ပြောထားလို့ပါကွယ်၊ တောင်း
ပန်ပါတယ်”

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက ခေယယ တောင်းပန်ခဲ့ပေ
မယ့် သူဌေးမလေးက ခေါင်းမာစွာဖြင့် ခြံတံခါးဖွင့်မပေးရကောင်း
ဘူးဆိုပြီး ခြံသံပန်းတံခါးကြီးကို ဝုန်းခနဲ ကားနဲ့ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်
သဖြင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ထွက်မတတ် ပြူးကျယ်သွားရကာ
ဘော့စ်ဇနီးကို အတော်ကြီးလန့်ဖျပ်သွားရသည်။

ဒီလိုမိန်းမစားလေးကို သူ့မှာ လခကောင်းကောင်းထူပြီး အနောက်ကနေ သူမလေးမသိအောင် လိုက်စော့ရှောက်တဲ့ တာဝန်ယူထားမိတာ သူ့ အမှားကြီးမှားသွားခဲ့လေပြီ။

ဘော့စ်ကတော့ သူ့မိန်းမရဲ့ဒဏ်ကို ဘယ်လောက် အထိခံရမည်မသိ။

သူကတော့ ဒီလောက်စိတ်ဓာတ်ကြမ်းတမ်းတဲ့မိန်းမကို အတော်ကြီးကို လန့်ပါသည်။

အား ...

သူ့မှာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အခုမှပဲ ဘော့စ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရလိုက်သည်။

ဖုန်းလိုင်းက တန်းဝင်သွားတာမို့ ...

“ဘော့စ် ... ဘော့စ် လုပ်ပါဦး၊ ဒီမှာ ဘော့စ်မိန်းမပွဲကြမ်းနေပြီ၊ ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက ဘော့စ်မှာထားတဲ့ အတိုင်း တံခါးဖွင့်မပေးလိုချင်ပြီ၊ ခြံတံခါးကို သူ့ကားကြီးနဲ့ အတင်းဝင်တိုက်နေတယ်၊ ဘော့စ် အခုချက်ချင်း ပြန်လာနဲ့ပါဗျာ၊ ပြဿနာကတက်မှာ၊ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်”

“ဟာ ... ကွာ ... ကျွတ် ... ငါက ဒီမှာ အစည်းအဝေးတက်နေတာ၊ ဘယ်လိုမှထွက်လို့မရဘူး၊ ငါကွာ တကယ့်ညစ်တယ်၊ ဒီမိန်းကလေးကွာ ကောင်းပြီ မင်း သူ့ကို သွားပြီး ဖုန်းပေးလိုက်၊ ငါ သူနဲ့ စကားပြောကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ ... မပေးရပါဘူး ဘော့စ်ရယ်၊ ကြောက်တယ်ဗျာ”
“သွားပေးလိုက်ဆိုရင်ကွာ”

လင်းခန့် ဘော့စ်ကို အာမခံရတော့ဘဲ အပြေးအလွှား ဘော့စ်နီးဆီ ပြေးသွားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... ကားရှေ့မှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ကားအတိုက်ခံချင်ပြန်တူတယ်”

“ဟား ... မလုပ် ... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ သူ့ဌေးမလေးရယ်၊ ကြောက်ကြောက်ပါတယ်၊ ဒီမှာ ... ဒီမှာခင်ဗျာ၊ ဘော့စ်က သူ့ဌေးမလေးနဲ့ စကားပြောမလို့တဲ့”

“ဘာတဲ့ ... ရာရာစစ အဖက်လုပ်ပြီး ငါ ဒီလူ့ကို မပြောဘူး၊ အရှက်မရှိ ငါ့ကိုများ ဖုန်းဆက်ချင်သေး ... ထို့”

“ဟာ”

လင်းခန့် ယောင်ယမ်းပြီး သူမတံတွေးတွေ ပါးပြင်ဘို့ တက်စဉ်သွားသလားထင်ပြီး စမ်းသပ်မိကာ ကားကြီးအနောက်သို့ လှစ်ခနဲပြေးသွားလိုက်ရင်း ဘော့စ်ကို အကြောင်းပြန်လိုက်သည်။

“ဘော့စ် မရဘူးဗျာ၊ ဘော့စ်ကို အရှက်မရှိ ငါ့ကိုများ ဖုန်းဆက်ချင်သေး ... ထို့ဆိုပြီး တံတွေးကြီးနဲ့ ပက်ခနဲတောင့်ထွေးပြလိုက်သေးတယ်”

“ဝိုး ... စိတ်ပိန်လိုက်တာကွာ”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်လည်းပဲ”

“ထားစမ်း မင်း အခုလောလောဆယ် တက္ကစီနဲ့ သူ့အနောက်ကနေ နောက်ယောင်ခံပြီးလိုက်ပေတော့၊ အိမ်ကကားနဲ့ သူ သိချင်သိနေဦးမှာ၊ ဟင်း ... ငါ့ဒုက္ခကလည်း မသေဘူးကွာ၊ အဆစ် မင်းပါဒုက္ခခံနေရပြီ ကဲ ... ကဲ ... သူ့ခြံတံခါးသာ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါတော့ကွာ”

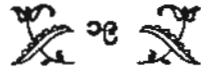
“ဟုတ်ကဲ့’ ဘော့စ်”

လင်းခန့် ...

ဖုန်းကလေးပိတ်ပြီး ခြံစောင့်ကြီးကို ခြံတံခါးဖွင့်ပေးဖို့ပြောပြီးသည်နှင့် ခြံစောင့်ကြီးက ခြံတံခါးဖွင့်ပေးအပြီး သူ့ဌေးမလေး ဘော့စ်ဇနီးက ကားကို တရကြမ်း မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

အင်း ... ငါ သူ့ဌေးဆိုပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် စတိုင်ဖြင့် ဆက်ဆံသွားတဲ့ သူ့ဌေးမလေးရဲ့ အမူအရာတွေကို သူ နာသာခံခက်ကြီးဖြစ်သွားခဲ့ရပေမယ့် တွေ့ရာတက္ကစီကို တားပြီး သူ့ဌေးအမိန့်အတိုင်း သူ့ဌေးမလေးကားအနောက် မျက်ခြည်မပြတ်လိုက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ဝိုး ... စိတ်ပိန်ရမှာက ကျွန်တော်ပါ သူ့ဌေးရယ်

ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေး ပြီးတာနှင့် သူ့တပည့်ဖြစ်သူ ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။

ဖုန်းသာဆက်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ကတော့ အထိတ်သား။

“လင်းခန့် ... မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ဟိုကောင်မလေး ရော မင်းအနားမှာရှိရဲ့လား”

တကယ်ရှက်ပါတယ်။

သူလို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးက မိန်းမငယ်ငယ် လေးယူပြီး ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ကိုယ် အရှိန်အဝါကြီးကြီး မချုပ်ကိုင်ရဘဲ အနောက်ကနေ မိန်းမ မသိအောင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ချုပ်ကိုင်နေရတဲ့ အဖြစ်ကြီးကို တကယ်ရှက်မိပါရဲ့။

အင်း ... ဒါလေးကို ဘယ်လိုချုပ်ကိုင်ရပါ့မလဲ။

“ဘော့စ် ကျွန်တော် ဘော့စ်မိန်းမနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေတယ်။ သူ နေ့လယ်စာကို ဓနုဖြူဒေါ်စောရီမှာစားနေတာ၊ မနက်က သူ ကားနဲ့ တစ်ဖြူလုံးလိုလို လျှောက်မောင်းနေတာ၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ သူ ဆေးခန်းတစ်ခုကိုဝင်လိုက်သေးတယ် ဘော့စ်ရဲ့”

“ဆေးခန်း ... သူက ဆေးခန်း ဘာဝင်လုပ်တာလဲ၊ နေ့မကောင်းလို့လား၊ မင်းအနောက်ကနေလိုက်မသွားဘူးလား”

“လိုက်သွားတာပေါ့ ဘော့စ်ရယ် ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟာ ... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲကွ”

“ကျွန်တော်က လူပျိုဗျ ရှက်တယ်”

“ဟင်”

တပည့်ဖြစ်သူ စကားကြီးက သူ့မျက်နှာကြီးကို ဖျန်းခနဲ နီမြန်းသွားသည့်အထိ ရှက်ရွံ့ထူထုံသွားရသည်။

တပည့်က လူပျိုဆိုတော့ ...

သူကတော့ ...

ဟား ... ဘာစကားကြီးပါလိမ့်။

“ဘော့စ် သိပြီလား ...”

အင်း ... ဒီကျောင်းမလေး မဟုတ်တရုတ်ဆေးတွေ သုံးပြီပေါ့။ သူ့သဘောနဲ့သူ ဒီလိုလုပ်တာကြီးကိုတော့ သူ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်။

“ဘော့စ် သိပြီလား”

“အေး သိပြီကွ၊ သိပြီကွ၊ အခု ငါ သူ့ဆီလာနေပြီ၊ မင်းတို့ရောက်နေတဲ့ နေရာကို ပြောဦးလေကွ၊ ငါ အခု ချက်ချင်း လာခဲ့လိုက်မယ်”

“လာခဲ့ပါ ဘော့စ်ရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို မျက်ကြည် ပြတ်မှာစိုးလို့ စောင့်ကြည့်နေရတာ၊ ဘာမှမစားရသေးဘူး၊ ဗိုက်ဆာလိုက်တာ ဘော့စ်ရယ်၊ အခု သူ့ရောက်နေတာက မြေနီကုန်း မဟာဘောဂလမ်းက ဓနုဖြူဒေါ်စောရီဆိုင်မှာ”

“အေး ... အေး ... ငါ အခုပဲလာခဲ့မယ်”

တကယ်ပါပဲကွ။

မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အပေါ် ဒီလောက်အထိ ဆိုးချင်တာလဲကွ။ မင်း ဒီပုံစံမျိုးတော့ မချိုးနဲ့၊ ငါ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး။

မင်းကို ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အပြတ်ပြောရမှာပဲ။

အင်း ... စိတ်ထဲမှာ သူမလေး ဒီဆေးကို သုံးစွဲ ဆိုက်တာကြီးကို တအံ့နွေးနွေး အခဲရခဲကကာ သူမလေးနှင့် အခုပဲ ပြဿနာဖြစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

အိမ်ကျမှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွ။

အခုလောလောဆယ်တော့ သူ့ရင်ထဲက ဒေါသတွေကို အလိမ္မာသတ်ပြီး သူမလေးရှိတဲ့ ဓနုဖြူဒေါ်စောရီဆိုင်ကိုပဲ အနီးမောင်းချလာခဲ့သည်။

သူ့ကားကြီး ဆိုင်ရှေ့မှာထိုးရပ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်

နက် သူ့အလာကို လည်ပင်းတရည်ရှည်နှင့် ထွက်မျှော်နေသည့် လင်းခန့်က သူ့ကားအရှေ့သို့ ဦးရားဖားရား ရောက်လာတော့သည်။

ပြီးတော့ ထမင်းဆာနေတာကို ဖွင့်မပြောရဲဘဲ ဗိုက်ကို လက်နှင့်ပွတ်ကာ ညည်းညူသလိုကလေးလှုပ်နေတာနဲ့ သူ လင်းခန့်ကို အားနာသွားရကာ သူ့ကားနဲ့ အိမ်ကိုပြန်ဖို့ပြော လိုက်ရတော့သည်။

“ကဲ ... လင်းခန့် မင်းလည်း ထမင်းဆာနေပြီ၊ အိမ်ကုန် ထမင်းစားတော့၊ ငါ့ကားကို မင်းမောင်းသွားတော့၊ ငါ တော့ သူ့ကားနဲ့ပဲ ပြန်လာတော့မယ်၊ ဒါနဲ့ ဟိုကောင်မလေး ဘယ်မှာထိုင်နေသလဲ၊ ငါ့ကို ပြခဲပါဦးကွာ”

“ဟော ... ဟိုဘက် ထောင့်ကျကျစားပွဲလေးမှာ လမ်းဘယ် ကို ကျောခိုင်းထားတာတွေ့လား ... တွေ့လား တော့”

အင်း ...

တပည့်ဖြစ်သူ လက်ညှိုးညွှန်ပြတဲ့နေရာလေးကြည့်လိုက်တော့ ဂျင်းဘောင်းဘီအဖြူကလေးနှင့် စတက်ကားလေးကို ဖားလျားချလျက် ထမင်းတွေကို မစားချင်စားချင် နေတဲ့ ချစ်ဇနီးလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ့ရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားခဲ့လေသည်။

“အိုခေ ... ရပြီ ... ရပြီ၊ မင်း သွားတော့”

သူက တပည့်ဖြစ်သူကို လက်ကာပြီး ၆၀တော့ လုပ်လိုက်တော့ တပည့်ဖြစ်သူက အခုမှ လွတ်ပြီကျွတ်ပြီဖြစ်သွားကာ မျက်နှာလေး ပြုံးပျော်ကျေနပ်သွားတာလေးကို ကြည့်ရင်း သူ သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိပြန်သည်။

ဒီကောင်လည်း တပည့်ပီသစွာဖြင့် တာဝန်ကြီးကို မယူမဖြစ် ယူခဲ့ရတာ စိတ်ထဲမှာ လွတ်လပ်မှာမဟုတ်။

အင်း ... ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွာ။

တပည့်ဖြစ်သူ သူ့ကားကြီးကို မောင်းထွက်သွားပြီးမှ သူက ချစ်ဇနီးလေး စားပွဲဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သူမလေးက သူဝင်လာတာကို မမြင်ဘဲ ထမင်းစားတာကို လက်စသတ်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

အိပ်ရေးပျက်တဲ့ ညပေါင်းများစွာဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲသောကတွေကို အပြင်းထန်ဆုံး ခံစားနေရတော့ မျက်နှာချောချောလေး ချောင်အုတ်ဖြစ်သွားသည့် ချစ်ဇနီးလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြင်နာမြတ်နိုးစွာ ငေးခနဲစိုက်ကြည့်ရင်း သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

အင်း ... ဇနီးလေးကတော့ သူ ဒီလိုလိုက်လာတာကို ဒေါ်မောင်းမှာပဲ။

မတတ်နိုင်။

အခုထိ သူ့ကို မမြင်သေးသည့် နန်းလေးရှေ့မှာ သူ မတ်တတ်ကြီး ရပ်လိုက်တော့မှ သူမလေးက သူ့ကိုတွေ့မြင် သွားပြီး မျက်လုံးအကြည့်တွေ စိမ်းတောက်သွားတာလေးကို သူ ရင်မချီစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အင်း ... မင်း မကျေနပ်လို့ ရန်တွေ့မယ် ဆိုရင် လည်း တွေ့တော့ကွာ။

ငါက မင်းယောက်ျား ဖြစ်နေတော့လည်း ငါ့မှာ မင်းအတွက် အမြဲစိတ်ပူသောကရောက်နေရတာပေါ့ကွာ။

“အဟွန်း”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ စကားပြောရမှာ ရင်အခန့်ကြီးခုန်ကာ ထိတ်လန့်နေခဲ့တာမို့ သူက စတာလေး မျက်လုံးလေးကို နွေးနွေးလေး စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

အင် ...

ကြည့်စမ်းပါဦး။

နွေးထွေးသည့် သူ့အပြုံးတွေကို စတာလေးက လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ မျက်နှာလေး ခပ်လွဲလွဲ မော့တင်းသွားခဲ့တာ ကြီးကို သူ ရင်ခုန်အသည်းယားသွားသလို ရှက်လည်း ရှက်သွား ရသည်။

“မိန်းမ”

“.....”

သူ့ကို လုံးဝအရေးလုပ်ပြီး မော့ကြည့်မလာတဲ့ စတာလေးကိုကြည့်ပြီး အသည်းယားသွားသလို ရှက်လည်း ရှက် သွားရကာ ဆေးဘိဝံယာကို မျက်လုံးတွေကြည့်ရင်း ဝိတ်တာလေး ကို လက်ခုပ်တီးပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဝိတ်တာလေး ရောက်လာတော့ သူမ စားခဲ့တဲ့ ထမင်းဖိုးကို သူ ငွေပေးချေလိုက်ပြီး ဒေါသသွေးတွေ ဆူဝေနေ သည့် သူမလေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ သူမ လက်တစ်ဖက် ကို ဆွဲကိုင်ရင်း ထရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ထ ... အိမ်ပြန်ကြစို့”

သူ့အသံကြီးက တင်းမာသွားခဲ့သလို မျက်နှာကြီး ဒါ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူမ မျက်နှာလေးကို လုံးဝမကြည့် ဆာဘဲ သူမ လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်ရင်း စားသောက်ခန်းထဲမှ ခြေလှမ်းကျဲတွေနှင့် လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

အင်း ... သူ အခုလို ဇွတ်ကြီး သူမလက်ကလေး ကိုဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့တာကို ဘာမှ တွန်းလှန်ရုန်းကန်ခြင်းမရှိဘဲ အေးအေးသက်သာကလေး လိုက်လာခဲ့တာ အံ့သြပါရဲ့။

လူတွေရှေ့မှာမို့ ရန်ဖြစ်ရမှာရှက်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဒီလောက် စွာတေးလန်နေတဲ့ ဟာမလေးက ရေငုံ

တပ်ပိတ် ဖြစ်နေတာ ရှက်လို့ထင်ပါရဲ့။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ...

ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့် သူမကားကြီးပေါ် ရောက်သွားတော့မှ မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ မိန်းကလေးက သူ့ကို အပြတ်ချီတော့သည်။

“ရှင် နည်းနည်းမှ အရှက်မရှိတဲ့လူပဲ”

ကားမောင်းတော့မဲ့ဆဲဆဲ သူ့လက်မောင်းကြီးကို တဘုန်းဘုန်း ထုရိုက်လာသည့် သူမလေး လက်ကလေးတွေကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ထွေးအပ်ကာ ...

“မိန်းမ ... မင်း စကားပြောတာ မမှိုက်ရိုင်းနဲ့နော်၊ ငါတဘက်စွာ ရှက်ရမှာလဲ”

“ဪ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ရှင်က ဘယ်ရှက်မလဲ၊ မျက်နှာက ဆီဆွတ်ထားတာထက်ကို ပြောင်လွန်းနေတာကိုး၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အလိုမတူဘဲ သိမ်းပိုက်ထားတာ၊ ဒီလောက်ကတော့ မျက်နှာကြော ပြောင်တာပေါ့”

“ဟာကွာ ... ကျွတ်၊ မင်း ... မင်း ... ဒါ အိမ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ အရှက်မရှိ ရန်ဖြစ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ အေးအေးအေးအေး လိုက်ခဲ့”

“မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး၊ ရှင် ဆင်း၊ အခု ကျွန်မကားပေါ်ကဆင်း”

“ဟာကွာ ... သေချင်ပြီထင်တယ်”

“အား”

သူက မညာမတာ သူမလက်ကလေးကို တအားဆွဲ ဖျစ်လိုက်တော့မှ သူမလေး မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာ တစ်ခွံ့ခွံ့ငိုကြွေးပါတော့သည်။

ခက်ပြီ။ ဒါလေးကို ချောနေရင်လည်း ပိုပြီးရောင့်တက်ဦးမည်။

မချောတာပဲ ကောင်းတယ်။

ငိုစမ်း၊ ကြိုက်သလောက် ငိုစမ်း၊ ကိုယ်ကတော့ ချော။

“အဟင် ... ဟင် ... လူယုတ်မာ၊ လူယုတ်မာ၊ လူကို အပိုင်သိမ်းတာ ... အဟင် ... ဟင်”

ကားမောင်းလာတဲ့သူ့ကို တစ်လမ်းလုံး ထုရိုက်နှိပ်စက်နေတာကို သူ ဒီအတိုင်းပဲ သည်းခံထားလိုက်သည်။

သူမလေး ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးသလဲဆိုရင် သူဆံပင်တွေကိုပါ ဆွဲပြီး ပခုံးသားတွေ အရမ်းနာကျင်လောက်အောင် ထို တအား အားနဲ့ထုနေခဲ့တာကို သူ ကြိုက်မိတ်သည်းခံရင်းအားကို အိမ်ရောက်အောင် မောင်းလာခဲ့သည်။

အင်း ... အိမ်ကို ရောက်ပြီဆိုတော့ ပြဿနာကတော့ မိုးအထိ မြင့်ပြီပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်းခံမှ၊ သည်းခံမှ။

ကိုယ်က အမှားဆုံးအပြစ်ကို ကျူးလွန်ထားခဲ့ပြီးပြီ

ထိုး။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူမလေးက သူ့အရှေ့သို့ ခြေလှမ်းကျဲတွေ့နှင့် ရောက်လာပြီး ဒေါသမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်လာပါတော့သည်။

“ကျွန်မဘဝကို ထက်ပိုင်းကျိုးသွားအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ ရှင် မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး၊ အန်တီကြီးကို သတ်တဲ့ တရားခံ၊ အန်တီကြီး သေသွားရင် ဒီအမွေတွေကို ရှင် တစ်ယောက်တည်းပဲ သိမ်းကျုံးရမှာဆိုပြီး ကျွန်မကို အပိုင် သိမ်းပိုက်ခဲ့တာ”

ပြောစမ်း၊ ကြိုက်သလောက် ပြောစမ်း၊ ငါ ခေါင်းငုံ့ သည်းခံမယ်။

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘယ်တော့မှ ကျွန်မရဲ့အမွေပစ္စည်းကို မရ စေရဘူးမှတ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုကွာမယ်၊ ရှင်လို သက်ကြွေး အို နွားအိုမြက်နုကြိုက်ကို လုံးဝမပေါင်းနိုင်ဘူး၊ ဆံဖြူသွေး ကျိုးကောင်ကြီး၊ ရှင်ကို မုန်းတယ်၊ ကျွန်မတို့ တူဝရီးနှစ် ယောက်ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ ကြောင်သူတော် ကြွက်သူနီ ကြီး၊ ရှင်ကိုကွာမယ်”

ရက်စက်လွန်းသည့် ...

စတာလေး စကားတွေကို သူ ခေါင်းငုံ့သည်ခံပြီး ဘာစကားမှ ပြန်ပြီးဖြေရှင်းချင်သည့် ဆန္ဒလည်း မရှိတော့။
ငုံ့စုံပစ်ကြီး ခေါင်းငုံ့သည်ခံလိုက်တာပဲ ကောင်းပါ

တယ်။

အဲဒီလို သူ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး ဘာလုပ်လုပ် ကျေနပ် တယ်ဆိုပြီး သဘောထားပြန်တာကိုလည်း သူမလေးက ပိုပြီး မကျေပွဲဖြစ်သွားကာ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြီးကို ဆွဲခါပြီး ...

“ဘာ အခုမှ ရူးချင်ယောင် ဆောင်သွားတာလဲ၊ လိုချင် တာကို ရသွားလို့ ကျွန်မလုပ်တိုင်း ငြိမ်ခံတော့မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ အဟင်း ဟင်း၊ ရှင် မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်၊ ရှင် ကျွန်မ ကိုယ်ခန္ဓာကိုရော၊ ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်သမျှ သိန်းသောင်း ချပ်စွည်းတွေကိုပါ ဘာတစ်ခုမှ မပိုင်ဆိုင်စေရဘူး၊ ကျွန်မ လုပ်ပြမယ်၊ ကြည့်နေ”

ဟား ... စိတ်ညစ်ပါတယ်ကွာ။

လောကကြီးမှာတောင် မနေချင်တော့ဘူး။

အန်တီကြီးနောက် လိုက်သွားရရင် သူ့ဘဝကြီး ဘယ်လောက် ငြိမ်းချမ်းလိုက်မလဲ။

အခုလိုကြီး မိန်းမက မဟုတ်မဟတ်တွေ စွပ်စွဲပြော ဆို ရန်လုပ်ပြီးတော့ အသက်ကွာတာကြီးကိုနှိမ်၊ ထောက်ပြ၊ ကွာ ရှင်းခွင့်တောင်း၊ ဟား ... ဒီဒုက္ခတွေက ပူလောင်ပါတယ်။

အားလုံး အပူမီးတွေကြီးပဲ။

ငါ မခံစားနိုင်တော့ဘူးကွာ။

မခံစားချင်တော့ဘူး။

တကယ်ပါဗျာ ...

လောကကြီးမှာ ပိုက်ဆံမိုးပျံအောင် ဘယ်လောက်
ချမ်းသာ ချမ်းသာ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်ကြီး
ပါပဲ။

“အမယ်လေးလေ ... သည်းခံတတ်လိုက်တာ ဦးနေစွမ်း
တည်သာရယ်၊ ကျွန်မကို ရန်ဖက်မဖြစ်ရဲလောက်အောင်
ကို ကွဲပေး ကွာပေးရမှာကို ကြောက်တယ်ပေါ့”

“တော်ပြီ စတာလေး၊ မင်း တော်ပြီ”

သူ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့သည့်အဆုံး ဆက်
သည့်မခံနိုင်တော့ဘဲ စတာလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖက်ပြီး
ပွေ့ချိုလိုက်ကာ အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

မင်းကို သူစိမ်းတွေရှေ့မှာ ငါ မပေါက်ကွဲဘူး။

အခန်းထဲမှာ တံခါးလော့ခံချပြီးမှ ငါ မင်းကို
မကြောက်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ပြရတာပေါ့။

“ရှင် ... ရှင် ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို ဒဏ်ခတ်မလို့”

သူက သူမလေးမျက်နှာကို အချစ်တွေသီးနေသည့်
မျက်လုံးတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး အသက်အောင့်ကာ အော်ပြော
လိုက်သည်။

အင်း ... သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ပွဲနဲ့နေကြတာကို
အိမ်ကအလုပ်သမားတွေကလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောရဲ

ဆွဲရဲဘဲ အခန်းကိုယ်စီမှာ ခပ်ကုပ်ကုပ် ငြိမ်နေကြလို့ သူမက
သူ့ကို စိတ်ထင်တိုင်း ဆိုးနေခဲ့တာ။

ကဲ ... မင်း ငါ့အပေါ် ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးနိုင်
ဦးမလဲ၊ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦး။

“ကျွီ”

သူက အခန်းတံခါးကို ရိမ့်တီကွန်ထရီးနဲ့ လှမ်းဖွင့်
ပြီး ပြန်ပြီးလှမ်းပိတ်ရင်း တံခါးလော့ခံချကာ သူမကိုယ်လုံးကလေး
ထို ပွေ့ချိုရင်း ခုတင်ကြီးဆီသို့ ရင်ခုန်မောလျှော့ လျှောက်လာခဲ့
သည်။

“အို ... ရှင် ... ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ ဦးနေစွမ်းတည်သာ”

ခုတင်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းပေါ်သို့ သူမကိုယ်လုံး
လေးကို ပစ်ချပြီး သူ့မျက်နှာကြီး သူမမျက်နှာကလေးဆီ ပွေ့အပ်ပစ်
ဆိုက်သည့် အချိန်မှာ သူမလေးက ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားပုံလေး
ဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဆောင့်တွန်း ရုန်းကန်ရင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်
သန့်သည့် မျက်လုံးဝိုင်းကလေးတွေနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း
ခေါင်းလေးတယမ်းယမ်း ငြင်းဆန်လာတော့သည်။

“ဦးနေစွမ်းတည်သာ ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“စောင့်ကြည့်”

“အို ... ဟင့် ... ဟင့် ... လူယုတ်မာကြီး၊ ခွေးကျင့်
ခွေးကြံ ကြံဦးမလို့လား၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်နော်”

“အော်လေ၊ အသားကုန် ဟစ်အော်လိုက်ဦး၊ မင်းကို ငါ... လုပ်လုပ် ဘယ်သူမှ လာမကူဘူးကွ နားလည်လား ခု မိန်းကလေးရဲ့၊ မင်းဟာ ငါ့မိန်းမ၊ ငါ အသည်းဖျားအောင် သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့မိန်းမ၊ မင်း ငါ့ရင်ခွင်ထဲကနေ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ ထွက်ခွင့်မရှိဘူး၊ မှတ်ထား”

“အို ... ရှင် ... ရှင်”

“ကိုကို မင်းရဲ့ သိန်းသောင်းချီ ပစ္စည်းတွေကို မက်မက် ခဲ့လို့ ရယူခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မှာလည်း ငွေထက်များပြားတဲ့ စည်းစိမ်တွေ အပြည့်လေကွာ၊ ဒီမှာ လောကကြီးမှာ အချစ်ကို ငွေကြေးနဲ့ တိုင်းထွာကြည့်လို့ မရဘူး၊ အချစ်က အချစ်ပဲ သိလားကွ”

ကဲ ... မင်းလေး ရုန်းစမ်း၊ ရုန်းထားစမ်း၊ အသားသွားတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။

“အချစ်” ဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာကို မင်း လက်တွေ့ကျကျ သိမြင်ခံစားစေရမယ်။

သူ့အသိစိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားရလေပြီ။

အချစ်ရူး ရူးစွာဖြင့် သူ ရင်ခုန်နွေးဖျူစွာ သူမထံရဲ့ ရန်တွေ နိုင်လွန်းသည့် နှုတ်ခမ်းအိအိကလေးဆီသို့ သူ့နှုတ်ခမ်း ထူလိပ်လိပ်ကြီး ထွေးအပ်ပြီး အတန်ကြာမှ ရင်ခုန်တော့စွာ မိန့်မိန့်မူးမူး ချစ်ခွန်းတွေ ခြွေချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟောဒီက မင်းရဲ့ နဖက်ချောမောနေတဲ့ မျက်နှာလေးကို ကိုကို သိပ်ချစ်လို့၊ ရန်တွေ ကောင်းလွန်းတဲ့ ဟောဒီနှုတ်ခမ်းလုံးဖူးဖူးလေးကို မက်မောလို့၊ မင်းရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာသွယ်သွယ် ရှည်ရှည်လေးကို ချစ်လို့၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်လို့ ချစ်တာ၊ သိလားကွ ... ဟင်”

ပြောရင်းနှင့် သူ့ရင်ထဲက ဆန်းသစ်နွေးမြသည့် ချစ်တွေက အရှိန်မြင့်တက်သွားရကာ သူမလေးကို ရင်ခွင်ထဲ နစ်မြုပ်အောင် ဖိအပ်ထားရင်းမှ မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ပြီး တော်တိုင်းကျ အနမ်းမူးမူးတွေ ပေးအပ်လိုက်တော့သည်။

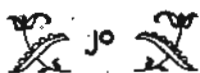
ဒီအချိန်မှာ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကျနေတော့လည်း ဆယ်နှစ်အရွယ်ကတည်းက မလိုတော့။

ပြီးတော့ အခန်းတံခါးကလည်း အလုံ၊ လော့ခ်ချထားသေး။

ဒီတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲက အရှက်တရားတွေလည်း အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကာ ရင်ခွင်ထဲက ဇနီးချေးလေးကို တော်တိုင်းကျ ချစ်တေးတွေ သီကျူးလိုက်ပါတော့သည်။

ဇနီးလေးခမျာမှာတော့ မျက်ရည်လေးတွေနှင့် ငိုသံ သွဲ့ကလေးဖြင့်သာ အာခံနိုင်စွမ်းရှိပြီး ဘာမှမစွမ်းသာတော့ဘဲ သက်တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

စင်ကာပူကို အလုပ်ကိစ္စနှင့် မဖြစ်မနေ ခရီးထွက် ခဲ့ရပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ မိန်းမအတွက် စိတ်မချ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အင်း ... သူမလေးကို စိတ်မချလို့ စင်ကာပူကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ပြန်တော့လည်း ဘယ်လိုမှ ပြောစကား နားမထောင်ဘဲ အိမ်မှာပဲ ပေကပ်ပြီး ကျန်ခဲ့ကာ သူ့စကားဆို တစ်စက်မှ နားမထောင်တဲ့ ကောင်မလေး။

ဟွန်း ... ဒီကောင်မလေး။

ဘာအကြံအစည်တွေနှင့် အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပဲ သူ့ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ခဲ့ရပြီး စင်ကာပူမှာ နှစ်ပတ်လောက် နေရမဲ့ အလုပ်ကိစ္စကို ခုနစ်ရက်နှင့် အပြတ်ရှင်းကာ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့သည်။

မခံချင်စိတ်ဖြင့် သူမလေး ...

သူ မရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ အိမ်မှာ ဘာပြုသနာများ လုပ်ဦးမလဲ ဆိုတာကိုပဲ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ရင်း သူ အိမ်ထဲသို့ ဈာမ်းဝင်လိုက်သည့် အချိန်မှာပဲ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ ထွင်းပင်။ သူ့အာရုံတွေကို ထွေပါးဝေဝါးသွားစေမည့် စကားသံ တစ်ခုက သူ့ကို ဆီးကြိုလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ... လင်းကွာ၊ အရမ်းစကားတတ်တာပဲ၊ ဘယ်လိုဟာလေးမှန်းကို မသိဘူး”

“ဟင်”

ဒါ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသံပဲ။

ဒီအသံက ဇွဲဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ အသံတော့မဟုတ်။

အတော့်ကို တရင်းတနီး။

ပြီးတော့ ရယ်ဟဟာ စွက်နေတဲ့ အသံကြီးက ...

ကျွတ် ... ဒီကောင် ဘယ်ကကောင်လဲ။

သိချင်စိတ်ပြင်းစွာဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲကို ခြေငှမ်းကျ

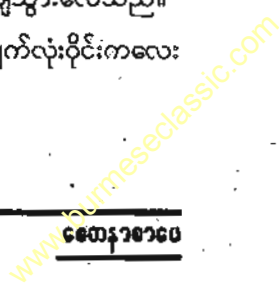
ကြီးတွေနှင့် လှမ်းဝင်လိုက်တော့ စတာလေးက အခုမှ သူ့ကိုတွေ့

မြင်သွားပြီး မျက်နှာကလေး ကွက်ခနဲပျက်ကျသွားလေသည်။

ပြီးတော့ ကောင်လေးကိုလည်း မျက်လုံးဝိုင်းကလေး

တွေနှင့် မော့ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ကောင်လေးကလည်း ဇွဲလို ရည်ရည်မွန်မွန် သား
သားနားနားလေး မဟုတ်။ စတက်ကေ အဖြောင့်ဆွဲ ကုပ်ဝဲနှင့်
မိုက်တိမိုက်ကန်း ရုပ်ကလေးက ဒီကောင်ဟာ လူကောင်းလူမွန်
တစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း မြင်တာနဲ့ အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ ...

စတာလေးဘေးမှာ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ရှိနေ
ခဲ့တာမို့ သူ့စိတ်အမော နည်းနည်းပြေသွားခဲ့ပေမဲ့ သူ နိုင်ငံခြား
က ပြန်လာတာကိုတောင် နည်းနည်းမှ အရေးအရာလုပ်ပြီး
ငဲ့ကြည့်ဖော်မရသည့် သူမရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရကြီး
ဖြစ်သွားကာ စတာလေး မျက်လုံးတွေကို ဆုံအောင်စိုက်ကြည့်
ပြီး ခပ်ထန်ထန်ကြီး ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ပန်စတာလင်း”

ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ခေါ်လိုက်တဲ့ သူ့အသံကြီးကြောင့်
ဧည့်သည်တွေက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး
ပခုံးကလေးတွေ တွန့်သွားကြသည်။

ကြောက်တယ်ပေါ့။

အင်း ... ဧည့်သည်တွေ လှုပ်ရှားသွားပေမဲ့ သူမ
လေးကတော့ နည်းနည်းလေးမှ အရေးမလုပ်ဘဲ ဆိုဖာကြီးမှာမို့
ရက်အတိုင်း နည်းနည်းလေးမှ မလှုပ်။

ဒီပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး သူ ပိုပြီးအသည်းယားသွား
တာ ...

“ဟေ့ ... ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလားကွ”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့ အော်လိုက်တော့မှ စတာလေး
သူငယ်ချင်းတွေက ထိုင်နေရာမှ အလျှိုလျှို ထရပ်လိုက်ကြလေ
သည်။

“လင်း ... ငါတို့ ပြန်တော့မယ်”

ဆိုပြီး အသီးသီး ထပြန်သွားကြတာကို သူမက
အင်းကလေးညိတ်ပြီး ဆိုဖာကြီးမှာမို့ပြီး ခပ်တည်တည်ပင် ဆက်
ဆိုင်နေခဲ့တာမို့ သူ့ရင်ထဲက ဒေါသတွေ အစွမ်းကုန် အံ့ကြွပေါက်
သွားရကာ သူမ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တအားဆုပ်ခါယမ်းပစ်လိုက်
ခဲ့တာသည်။

“မင်း ... မင်းက ငါ့ကို မလေးမစား လုပ်တာလား၊ မင်း
ပုံစံက ဘာပုံစံလဲ၊ မင်း ဘာအချိုးတွေ ချိုးနေတာလဲ၊
ပြောစမ်း၊ လင်ယောက်ျား နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာတောင်
အရေးမစိုက်ရအောင် မင်းက ဘာတွေကို ဒီလောက် စိတ်
အားထက်သန်နေတာလဲ”

“လင်ယောက်ျား ... ဟား ဟား ... ရယ်စရာကောင်းလိုက်
တဲ့ အသုံးအနှုန်းကြီးနော်၊ ဒီအသုံးအနှုန်းကြီးသုံးတာ ရှင်

မရှက်ဘူးလား၊ ရှက်တတ်ရင် လဲသေဖို့ ကောင်းပါတယ် ဦးနေစွမ်းတည်သာ”

“ဘာကွ”

သူ အသည်းအသန် ဒေါသကြီးနေတာကို တစ်ချက် ရှုန်းရှုန်းကလေးပဲကြည့်ကာ မျက်နှာလေး လွှဲသွားသည့် ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ သံသယတွေ ကြီးထွားသွားရလေသည်။

ဒီမိန်းမ သူ့ကို မျက်လုံးချင်း ရဲရဲမဆုံးရဲတာ အပြစ် တစ်ခုခုများ လုပ်ထားပြီလား။

သူ မရှိတုန်း ဘာတွေများလုပ်ထားပြီလဲ ...။

သူမလေး သူ့ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်မှာတော့မဟုတ် လောက်ပါဘူး။ ဇနီးလေးမှာ ဒီလိုစိတ်မျိုးမရှိဘူးဆိုတာ တစ်သက် လုံးအတူနေလာသည့် သူက သိတာပေါ့။

မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုတော့ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားသလိုပဲ။

“မိန်းမ ... မင်းမျက်လုံးတွေ ကိုကို့မျက်နှာကို တည့်တည့် ကြည့်ပြောစမ်း။ မင်းမျက်လုံးတွေထဲမှာ ရိုးသားမှုမရှိဘူး။ မင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ၊ မင်း ငါ ကွယ်သွားတာနဲ့ ဘာ တွေလုပ်ထားလဲ ပြောစမ်း”

သူက အသည်းတုန်အုတ်တုန်သံကြီးဖြင့် အော်ပြော လိုက်တော့ သူမလေးမျက်နှာ သိသိသာသာကြီးပျက်ကျသွားသလို အရမ်းကြီးထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတာလေးကို သူ အမိအရစိုက် ကြည့်ပြီး သူ တစ်ထစ်ချယုံကြည်လိုက်ပါသည်။

ဟုတ်ပါပြီ။

သူမလေး သူ မရှိတဲ့တစ်ပတ်အတွင်းမှာ သူ မသိ အောင် တစ်ခုခုကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြီးလုပ်ထားပြီးပြီ။

ဟား ... မင်း ... မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေပြီ လဲ။

“ရှင် ... ရှင် ... ဘာတွေလျှောက်စွပ်စွဲနေတာလဲ ဦးတည် သာ၊ သွားပါ ရှင့်အခန်း ရှင်သွားပါတော့၊ ရှင်နဲ့ ရန်မဖြစ် ချင်ဘူး၊ လောကကြီးကို ငြီးငွေ့လှပါပြီ”

သူမက သူ့မျက်လုံးတွေကို လုံးဝ ရင်မဆိုင်ရသလို မျက်နှာကလေးလွှဲပြီး ခေါင်းကလေးငုံ့ချသွားသဖြင့် သူ ဇနီးလေး ကို မယုံနိုင်သလို မျက်လုံးပြူးပြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းနပန်း ကြီးသွားရတော့သည်။

ဟား ...

စောစောက ဟိုကြွက်သိုးကောင် ပြောခဲ့တဲ့ စကား တွေကလည်း လုံးဝ ရိုးသားတာမဟုတ်။

ရီသဲ့သဲ့ ...

ဒါဆိုရင် ... ဒါဆိုရင် ...

“မင်း ... မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြောစမ်း စတာလေး”

“ကျွန်မကို ဘာမှလာမပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မ ငြီးငွေ့လှပြီ၊ ဒီအသံတွေကိုလည်း မကြားချင်ဘူး”

“ဟင် ... မင်း ငြီးငွေ့တာက ငါ့ကိုမဟုတ်ဘူး၊ ဟင် ... မင်းဖောက်ပြန်တော့မှာလား၊ ဖောက်ပြန်ဖို့ ကြံရွယ်နေပြီလား၊ ငါ့ကို မင်း ဘယ်တော့မှ လိမ်လို့မရဘူး၊ မင်းဖောက်ပြန်ဖို့ကြံရင်တော့ ဟင်း... ဟင်း ... ငါ့လက်နဲ့ကို မင်းလည်ပင်းကို ညှစ်သတ်ပစ်မယ်မှတ်”

“အား ... ရှင် ရူးရူးနှမ်းနှမ်း လျှောက်မပြောနဲ့”

“ပြောမယ် ... ပြောမယ်၊ လင်ယောက်ျားကွယ်ရာမှ သူစိမ်းယောက်ျားနဲ့ ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုခြင်းဟာလည်း မြူဆွယ်ခြင်းတစ်မျိုး ဖောက်ပြန်ခြင်းတစ်မျိုးပဲ”

“ရှင် ... ရှင် မတရားမပြောနဲ့နော် ဦးနေစွမ်းတည်သာ၊ အဲဒီလူက ရှင့်ထက် စိတ်ဓာတ်မြင့်တယ်၊ ဖြူစင်တယ်၊ ရှင်လို မိန်းမတစ်ယောက်က အလိုမတူတာတောင် အဓမ္မစနစ်ကြီးနဲ့ ငမ်းငမ်းတက်ပေါင်းသင်းနေတဲ့ နာသအိုးမဟုတ်ဘူး”

စတာလေး စကားတွေက ...

သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးရိုက်ပုတ်စော်ကားလိုက်တာမို့ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားသည်အထိ ဒေါသမီးပွင့်ထွက်သွားရတာ သူမကိုယ်လုံးကလေးကို ကျိုးကြေမတတ် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင် ခါယမ်းလိုက်ပါတော့သည်။

“အား”

“မင်း ... မင်း”

“အား ... လူ့သရမ်းကြီး လွတ်”

“တောက် ... မင်းက သူ့များမယားခိုးမယ့် ရုပ်မျိုးကို အထင်ကြီးနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ငါက သူ့များမယားကို ပရော်ပရီ မြူဆွယ်တဲ့စကားမျိုးလည်းမပြောဘူး၊ အမြူအကြည့်လည်း မကြည့်ဘူး၊ ငါ တရားဝင်လူကြီးစုံရာနဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့ မယားကို ငါ ပိုင်ဆိုင်လို့ ငါပေါင်းတာ၊ ဒါကို မင်းက ဆတ်ဆတ်ခါနားပြီး ထောက်ပြနေရအောင် အဲဒီကောင်က မင်းလင်ငယ်မို့လို့လား”

“ရှင် ... ရှင် မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ဦးနေစွမ်းတည်သာ”

ဝဲခနဲ ပျံတက်သွားတဲ့ စတာလေးလက်ကလေးတွေက သူ့ပါးပြင်ကြီးကို ပြောင်းခနဲမရောက်တော့ဘဲ သူ့လက်ထဲမှာပဲ နှစ်မြှုပ်သွားရတော့သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ဘယ်လောက် သောင်းကျန်းလိုက်တဲ့ ဟာမလေးလဲ

လို့။

သူ့ကို ပါးရိုက်ခွင့်မရလို့ အာခေါင်ခြစ်အော်ပြီး
ခေါင်းကလေးကို ပြုတ်ထွက်မတတ် တယမ်းယမ်း ခါယမ်းနေလိုက်
တာ။

တောက် ...

စိတ်မထင်တိုင်းသာ ရိုက်ပစ်ရရင် ဒီထက်နာဦးမည်။

ရင်ထဲမှာ လိပ်ခဲတည်းတည်းကြီးဖြစ်ကာ သူမလေး

ကို အခဲမကျေစွာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့မိတော့
သည်။

ဟင်း ...

သူ့အဖြစ်က အင်မတန်လည်း ရှက်ဖို့ကောင်းသည်။

မိန်းမက မကြည်ဖြူလို့ အိမ်ထောင်သက် သုံးလ

ကျော်ကြီး ဖြတ်သန်းလာခဲ့တာ တစ်နေ့မှ နားအေးပါးအေး စိတ်
ချမ်းသာခွင့်မရခဲ့။

အိမ်က အလုပ်သမားတွေကအစ သူနှင့် စတာလေး

မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပြီဆိုရင် ရန်ဖြစ်ကြပြီမို့ ဓာတ်သိစွာဖြင့် ရှောင်
ထွက်သွားကြလေပြီ။

ယား ...

သူ့အဖြစ်ကလည်း အခုမှ မယားတရားလို ဖြစ်ခဲ့ရ

လေပြီ။

ကိုယ့်ထက် အသက်အများကြီးငယ်တဲ့ မိန်းမကိုယူ
ပြီး အမြဲတမ်း အစာနှင့်နေရသည့် ဘဝကြီးကို မုန်းမိခဲ့ပေမယ့်
မိန်းမကိုချစ်သည့် အချစ်တွေကို နမ်းတစ်စေ့မျှ ရွှေ့ကျမသွားဘဲ
နှလုံးသားထဲက ချစ်ခြင်းတွေဖြင့် ရင်ခုန်ပျော်ဝင်နေရသည့်ဘဝတစ်
ခုကို ကျေနပ်နေမိတော့လည်း ...။

အခုရက်ပိုင်းမှာ စတာလေးတစ်ယောက် သူ့ကို သူ့ခိုးချောင်းချောင်းနေတာမို့ သူ့မှာ စတာလေး တစ်ခုခုလုပ်ထား ပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရလေသည်။

ဘာအကြောင်းကြောင့် ဆိုတာသာ သူ သိမထား ခဲ့သေးပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ပူနေရပြီဖြစ်သည်။

မဟုတ်မှလွဲရော ဟိုကောင်နဲ့များ ...

ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

သူမက ဒီလိုမိန်းမစားမဟုတ်မှန်း သူ ယုံသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စတာလေးမှာ သူ မသိအောင် နှု ကွယ်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်ထားပြီဆိုတာကို သူ သိလိုက်ရပါသည်။

အခုလည်းကြည့် ...

သူ အိပ်ခန်းထဲကို အလုပ်စားပွဲ ချိန်းလိုက်တာထိ

စတာလေးက မကျေမနပ်ဖြင့် ရန်ရှာလာတော့သည်။

“ကျွန်မ အိပ်မလို ရှင် အလုပ်ခန်းမှာပဲ အလုပ်လုပ်၊ ဒီမှာ မီးရောင်မြင်ရင် ကျွန်မ အိပ်လိုမရဘူး။”

“ဒါ အိပ်ချိန်မှမဟုတ်သေးတာ”

သူက စတာလေးမျက်နှာလေးကို အကဲခတ်သလို စိုက်ကြည့်ပြီးပြောလိုက်တော့ သူမ မျက်နှာကလေး ရဲခနဲနီမြန်း သွားလေသည်။

ပြီးတော့ ဒေါကြီးမောကြီး ရှူးရှူးခိုင်းခိုင်းဖြစ်သွား ကာ အိပ်နေရာမှ ဝန်းခနဲထထိုင်ပြီး သူ့ကို ကြီးကြီးမားမား ရန် ဖြစ်ဖို့ တာရှုလာတော့သည်။

“အိပ်ချိန်မဟုတ်လည်း ရှင် အပြင်ထွက်၊ ကျွန်မ အေးအေး ဆေးဆေးနေချင်တယ်”

“အေးအေးဆေးဆေး မနေရလို့ မင်းကို ကိုယ်က ဘာလုပ် နေလို့လဲ”

“ရှင် ... ရှင် စကားကိုကပ်မပြောနဲ့၊ ကျွန်မ အိပ်မလို အပြင်ထွက်၊ ရှင် တစ်ညလုံး စာရင်းစစ်တာကို ကျွန်မက မျက်စိအကြောင်ခံ နေရမှာလား။”

အင်း ... အိပ်ခန်းထဲက အတင်းထွက်ခိုင်းပုံထောက် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ။

သူမမှာ သူ မသိအောင် ခိုးလုပ်ထားတဲ့ကိစ္စတော့

ရှိပြီ။

အား ...

သူ့ ငွေကို လောဘတကြီးရှာဖွေနေမှန်းသိလို့ သူမထ
ငွေကို ရေလိုသုံးပစ်ခဲ့ပြီလား။

ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်။

အခုရက်ပိုင်းမှာ အိပ်ခန်းထဲမှာ တလည်လည်နှင့်
သူ့အဝတ်ဗီရိုနှင့် သူ ပိုက်ဆံအလွယ်တကူထားတဲ့ အဆွေတွေကို
သူ လစ်ပြီထင်ပြီး အသည်းအသန်လျှောက်ရှာဖွေနေတာကို မနေ
က တည့်တည့်ကြီးတိုးလို့ သူမလေး မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်
အခန်းထဲက လှည့်ထွက်သွားတာကြီးကို သူ့စိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင့်
ကြီး ဘဝင်မကျဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အခု ညရောက်ပြန်တော့လည်း သူမတစ်ယောက်
ဂနာမငြိမ် ယောက်ယက်ခတ်ပြီး အစောကြီးအိပ်ရာဝင်ခဲ့တာ
အတော်အံ့ဩစရာကောင်းသည်။

လက်ထပ်ပြီးတာ လေးလနီးနီးဖြစ်သွားတဲ့အချိန်
အထိ သူမလေး အိပ်ရာအစောကြီးဝင်ရမှာကို သေရမှာလောက်
ကြောက်တာ သူ့ အသိဆုံး။

အခုတော့ ဘာအကြံတွေများရှိလို့ အစောကြီးအိပ်
ရာဝင်ရတာလဲ မသိ။

သူ့ကလည်း စီးပွားရေးကို နောကြေနေသူပီပီ စတာ
လေး စိတ်ထဲ နောက်ကျိရှုပ်ထွေးသွားစေမယ့် စကားလုံးဖြင့်
ပြန်ရိုလိုက်သည်။

“မိန်းမ ... မင်း ဒီနေ့ တော်တော် ထူးခြားနေပါလား။ ငါ
စင်ကာပူက ပြန်လာကတည်းက ထူးခြားနေတာ၊ အိပ်ရာ
အစောကြီးဝင်ရမှာ သေမတတ်ကြောက်တဲ့ မင်းက အခုတော့
အိပ်ရာတွေဘာတွေ စောစောဝင်လို့ပါလား။”

“ရှင် ဘာစကားပြောတယ်”

သူ ပြောတာကြီးကို တအားရှက်သွားပြီး မျက်လုံး
ကြီးပေါက်ထွက်မတတ် ဒေါသကြီးသွားကာ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ
တောင် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွားတာလေးကို သူ့ကြည့်ရင်း ရင်
ခုန်အသည်းယားသွားရသည်။

အခုထိ အပျိုစင်လေးလို့ ရှက်သွေးကြွယ်နေသေး
သည့် သူမ မျက်နှာလေးကို သူ ချစ်လို့မဝအောင် စိုက်ကြည့်ပြီး
ဘစ်ယောက်တည်း သဘောကျသလိုကြီး ရယ်လိုက်မိသည်။

“အဟက် ... ဟား ဟား”

“ရှင် ... ရှင် ဒါ တမင် ကျွန်မကို လှောင်တာပေါ့ ဟုတ်
လား”

“ဟာ ... ဘာလှောင်လို့လဲ၊ မင်းကလည်း ဘာဖြစ်နေမှန်း
ကို မသိဘူး၊ မလုံကြောနာလိုက်တာ”

“ရှင် ... ရှင် ဒါ တမင် ကျွန်မကို ... ကျွန်မကို ...”

“အဟင့် ဟင့် ...”

www.burmeseclassic.com

စတာလေးက သူ့ကို မနိုင်တော့သည့်အဆုံး နှာလေးကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ရှိုက်ငိုကြွေးလိုက်ပါတော့သည်။
ဟူး ... ဒါလေးကလည်း ဒေါသထွက်ပေါက်တယ်။
ရှုံးရင်ငို ဒါပဲတတ်တယ်။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ သူမလေး ငိုနေတာလေးကို ခြေထောက်ပြီး ချောချင်စိတ်လည်းမရှိတော့။

သူမလေး ဒီလိုငိုနေတာလေးက သူ့ကို မာယာမလေးနေတာလား။ အင်း ... ဒီကောင်မလေးက မာယာက ခပ်မျှမျှပဲ။

ဒါပေမဲ့ ...
သူမလေးမာယာထက်ပြင်းတဲ့ မာယာတွေ သူ့အပြည့်ရှိတယ် ဆိုတာကို သူမလေး သိစေရမည်။

အခုထိ တအိအိငိုနေသေးသည့် ဇနီးလေးကို စိတ်မသက်သာသလိုကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး သူမလေး ပခုံးလေးပုဖွက်လေးပုတ်ကာ စာရင်းဖိုင်တွဲကိုကိုင်ရင်း လှည့်ထွက်ဖို့ နှာဆင်လိုက်ရတော့သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... အိပ်ချင်တာကိုတော့ ငိုတော့မငိုလိုက်နဲ့ကွာ၊ အိပ်ပါတော့၊ မီးရှောင်ကြောင့်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်တော့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးသာ အိပ်တော့ကိုယ်က ကုမ္ပဏီစာရင်းကို တစ်ညလုံးစစ်ရမှာဆိုတော့ ညလုံးပေါက်မှာပဲ၊ ကိုကို အလုပ်ခန်းမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့”

မယ်နော် ချစ်၊ ကဲ ... ကဲ ... အိပ်တော့၊ ကိုကို စောင်ခြံပေးခဲ့မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း ... မခြံပါနဲ့ ရတယ်”

သူက စတာလေးကို အချဉ်ဖြိုးကလေးနှင့် စိုက်ကြည့်အခန်းထဲက လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အဟွန်း ... အ၊အမလေး။
သူ ယုံကြည်ချက်ပေးလိုက်တာကို တကယ်ယုံကြည်

လှည့်လေပြီ။
သူ့ကို ဘာမှ အထွန်မတက်တော့ဘဲ မျက်စောင်း

စိုက်ကလေးခဲပြီး တစ်ဖက်ကို မျက်နှာလေးလှည့်အိပ်သွားသူ ချစ်ဇနီးလေးကိုကြည့်ပြီး သူ လျှို့ဝှက်စွာဖြိုးလိုက်မိသည်။

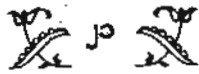
ကဲ ... မင်း အခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို အခုကစပြီး ချောင်းကြည့်ရပြီပေါ့ စတာလေး။

အလုပ်ခန်းနဲ့ အိပ်ခန်းက ကပ်ရပ်ဖြစ်သလို အခန်းက အလုပ်ခန်းမှ တိတ်တိတ်ကလေးဖွင့်ဝင်လျှင် အိပ်ခန်းထဲကို

ထွက်တာမို့ သူ အသာကလေးပဲ အိပ်ခန်းတံခါးကနေ လှည့်ထွက်အလုပ်ခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်ပါတော့သည်။

ဇနီးလေးကတော့ သူ့စကားကို တကယ်ယုံကြည်မယုံပင်။

“ကိုကို” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ကင်ပွန်းတပ်ထားသည့် လူကြီး အိပ်ခန်းထဲမှ ထထွက်သွားတော့မှ သူမ အသက်ဝေ နိုင်သွားတော့သည်။

ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့။

ဆယ်နာရီထိုးခင် ဟိုလူကြီးကို အခန်းထဲ ထွက်ရအောင် မနည်းဂျီရောင်ပေးလိုက်လို့ ...။

နင့်မို့ဆိုရင် မလွယ်။

သူ့ကို အရွဲတိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် သူမ အမှားဆုံးအမှား တစ်ခုကို သူငယ်ချင်းတွေ မြောက်ပင်ပေးတာနဲ့ မိုက်ရူးရဲဆန်နဲ့ ရူးသွပ်ခဲ့မိသွားလေပြီ။

သိန်းငါးရာဆိုတဲ့ ငွေကြေးအင်အားကြီးကို တစ်ထောင်တည်းနဲ့ ဖြုန်းတီးခဲ့မိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နောင်တမိသည်။

ငွေကို အသက်လိုချစ်သည့် ဒီလူကြီးသာ သူမ အခုလို ပေါ်ကာဒေါင်းလိုရှုံးခဲ့သည့် အကြွေးသိန်းငါးရာကြီးကို ဆပ်ရမယ်ဆိုတာသာသိရင် သူမကို အခုချက်ချင်းများ လည်ပင်း ထည့်ပစ်ပြီးသတ်ပစ်မလားမသိ။

အစတုန်းကတော့ သူ စင်ကာပူက ပြန်လာချိန်ကို ခွင့်စောင့်ပြီး ဒီပိုက်ဆံငွေကြေး ဂဏန်းကြီးကြီးကို သူ့မျက်နှာကြီး အရသာရှိရှိ စိုက်ကြည့်ပြီး တောင်းပစ်ဖို့ သူ ပေါက်ကွဲသွေးဆူ သွားတာကို မြင်ချင်လို့။

အခုတော့ အဲဒီသတ္တိတွေလည်း မရှိတော့။

သူ့ကို အလိုလိုကြောက်ရွံ့ကာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အခန်းထဲမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်ကလေးနေပြီး သူ့ သိမ်းထားသည့် မီးခံသတ္တာသော့ကို သူ့အလစ်မှာ ခိုးခိုးရှာနေရကာ သူ့ခိုးတစ် ယောက်လို စိတ်ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေခဲ့ရသည့် သူမကိုယ်သူမလည်း စိတ်မလုံမိတော့။

ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်းဝမ်းနည်းပါသည်။

အင်း ... စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ခေါင်းကဆံပင်တွေကို တဖဖဖ ကုတ်ပစ်ပြီး နာရီကလေးမော့ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်ပဲ ဒီတော့တာမို့ သူမ ဟိန်းဆီ ဖုန်းအရင်ဆက်ဖို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည်။

ဟိန်းဆက်ရင် ဖုန်းမြည်သံကြားလို့ သူ လာခဲ့ရင် ဒုက္ခရောက်ဦးမည်။

“ထောက်”

ဖျတ်ခနဲဆိုသလို အတွေးတွေကို အကောင်အထည် ဖော်ပစ်ပြီး မီးထပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်သွားချိန်မှာ သူမက အလွတ်ရနေသည့် ဟိန်းဖုန်းနံပါတ် ကလေးကို နှိပ်ချလိုက်ပြီး ခုတင်ကလေးကိုမှီရင်း ဟိန်းရဲ့အသံ ကလေးကို နားစွင့်ထားလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... လင်းလား”

ဆိုတဲ့ ဟိန်းအသံကို ကြားလိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူမက ရင်ကလေးတွေ တထိတ်ထိတ်ခုန်လှုပ်သွားကာ စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ဝမ်းနည်းလာရသည်။

ပြီးတော့ အသံကလေးကလည်း အလိုလို တိုးတိတ် သွားရကာ ...

“အင်း ... ဟိန်း ငါ့ပါ ဟိန်းရယ်၊ ငါ့ကို နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးရက်လောက် အချိန်ပေးပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ နင် ချိန်းတာ ငါးရက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ဒီငါးရက်အတွင်းမှာ ငါ ဘယ်လိုမှ ငွေရှာလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ မီးခံသေတ္တာ သော့ကိုရှာတာ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့သေးဘူး၊ ဟိုလူကြီး အလစ်ကို ရှာနေရတာမို့လို့ နောက်ထပ်ဆယ့်ငါးရက် လောက်တော့ အချိန်ပေးပါဟာ နော် သူငယ်ချင်း”

“ဟာကွာ ... လင်းကလည်း တိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီကြီးပိုင်ဆိုင် ထားတဲ့ သူဌေးမကြီးဖြစ်ပြီ၊ ပိုက်ဆံကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရှာဖွေနေရတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မင်း မီးခံသေတ္တာသော့ က မင်းယောက်ျားကိုမေးမှပေါ့၊ သူက ဆရာကြီးပဲ၊ သူ သိမ်းထားတာကို ပြောင်ပဲဖွင့်မေးလိုက်ပေါ့ကွာ၊ လင်း အတွက် ဒီသိန်းငါးရာက ခွေးချေးပါကွာ၊ ယောက်ျားက လည်း စင်ကာပူမှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခု မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကုမ္ပဏီ တစ်ခု၊ မင်းပိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု သုံးခုကြီးတောင်ကွာ၊ မင်း အတွက် တစ်လဝင်ငွေက အေလောဖောလောပါ၊ ဒီငွေ ကြေးလောက်ကတော့ မင်းယောက်ျားက မမှုပါဘူးကွာ”

“ဟာ ... ဒီသိန်းငါးရာသာကြားရင် ငါ့ကိုသတ်ပစ်မှာ အရှင်ထားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူက ဦးကပ်စီးကြီး၊ ငါ နင့်ဆီမှာတင်တဲ့အကြွေးကလည်း ဖဲကြွေးဆိုတော့ သူ ငါ တောင်းမှာကို ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ သူ့ကိုကြောက်တယ် ဟိန်း၊ ငါ သူ့ကို ပြောင်ဖွင့်မပြော ရဲလို့ ငါ့ကို သူ စာမေးပွဲအောင်တုန်းက ဆုချထားတဲ့ စိန် လက်စွပ်ကလေးကိုလည်း ငါ ရှာနေတယ်၊ တွေ့မှာပါ၊ အဲဒီလက်စွပ်ကလေးက နှစ်ရာတန်တယ်၊ ကျန်တဲ့သိန်း ငါးဆယ် ကတော့ ငါ့အသိဆီက ဆွဲပေးလိုက်ရင်ရမိတယ်၊ ကျန်တဲ့ သိန်းနှစ်ရာငါးဆယ်ကတော့ လပိုင်းလောက်ကလေးပေး

www.burmeseclassic.com

လောက်တော့ ဆိုင်းထားပါလို့ ဆောင်းပန်ပါတယ် ဟိန်းရယ် နော်”

စတာလေး ...

ဟိန်းကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောရင်း ဝမ်းနည်း

အားငယ်စွာဖြင့် မျက်ရည်များစီးကျလာခဲ့သည်။

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အောက်ကျ နောက်ကျ မပြောခဲ့ဖူးတဲ့ သူမ အခုတော့ ကိုယ့်မိုက်ပြစ်နဲ့ကိုယ် ချောင်ပိတ်မိပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာကို ဟိုလူကြီးသာသိသွားခဲ့ ရင် ...။

အို ...

အတွေးထဲမှာတောင် သူမနှလုံးသားတွေ ရပ်တန့် မတတ် ကျင်ခဲ့အေးစိမ့်သွားတော့သည်။

ဒီအကြောင်းတွေသာ သိလိုက်ရင် ဟိုလူကြီးက မျက်လုံးစိမ်းကြီးနှင့် သူမကို ပါးတွေနားတွေများ ဆွဲရိုက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် လည်ပင်းထည့်စိပြီး ဆေးရုံကိုပဲ ပို့လိုက်လေမလား။

တစ်ခုခုလုပ်မှာတော့ သေချာသည်။

အို ... ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ဒီကိစ္စကို သူ သိလို့မဖြစ်။ သူသိရင် သူမကို တစ်ခုခုလုပ်မှာ။

“ကျွတ် ... လင်း ... မင်းဟာကလည်း ဘာမှ မကျိန်း သေလိုက်တာ၊ ဝေလည်ကြောင်ပတ်ကြီး၊ လင်း ... မင်း

ငါ့ကို မဝေခွဲနော်၊ ငါ လုံးဝ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းမှာ ငွေကြေးမခင်ဘူးနော်၊ ဒီမှာ လင်း ငါ ပြောတာ အသေအချာနားထောင်၊ နင့်မှာ ကား ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီကားကို စီးထွက်လာပြီး ငါ့ကို လွှဲပေးလိုက်ရဲ့ပဲ၊ ဘာပြဿနာရှိလဲ၊ ငါ နောက်သုံးရက်ပဲ စောင့်နိုင်တော့မယ် လင်း။”

ကြည့်စမ်း ...

ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်ကျော်ကျော်တုန်းကတော့ ရပါတယ် လင်းရယ် နောက်မှပေး၊ နစ်က သူငွေးပဲ၊ သူငွေးက တော်ပဲဆိုပြီး ချိုချိုကလေးနဲ့ သူမ ပိုက်ဆံတွေကို ရေနူးယူသွား ခဲ့တာ။

အခုတော့ ...

အို ... သူမ အသုံးမကျလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာ။ ဒီအကြောင်းတွေကို သူ သိသွားခဲ့ရင် ပြဿနာအကြီး အကျယ်တက်သွားတော့မှာ။ အဲဒီပြဿနာကြီးကို သူမ တုန်လှုပ် စွာ ရင်မဆိုင်ဝံ့ချေ။

ဟိန်းကိုပဲ နားလည်အောင် အမျိုးမျိုးတောင်းပန် ထားမှ။

သူမ ရင်ထဲက မာနကလေးတွေကို နှိမ်ချပစ်လိုက် ကာ ဟိန်းကို အသံကလေးတိုးတိုးနဲ့ပဲ တောင်းပန်လိုက်ရပါသည်။

“ဟိန်းရယ် ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ထပ် ဆယ့်ငါး ရက်လောက်တော့ ငါ့ကို စောင့်ပါ။ ဆယ်ငါးရက်ဆို အား လုံးလျှော့ခနဲ အေးဆေးအဆင်ပြေသွားမှာ၊ ငါ့ကားက တစ်ထောင်လေး၊ နင့်ကို ဘယ်ပေးလို့ ဖြစ်မလဲ၊ နင်က ကျန်တဲ့ငွေကို ပြန်အမ်းနိုင်မှာမို့လို့လား၊ ငါ့ကို စိတ်ချစမ်းပါ။ ငါ့မှာ ကိုယ်ပိုင်စိန်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒါ မီးခံသေတ္တာ သော့ရရင် အိုကေပြီ”

“နေပါဦး နင်က နင့်ယောက်ျားကိုတော့ ကြောက်ပြီး သူ့စိမ်းဖြစ်တဲ့ ငါ့ကိုရော ကြောက်ဖို့စိတ်မမွှေးဖွားဘူးလား၊ ငါက ပိုက်ဆံကိုချိန်းထားတဲ့ရက် ရမှနော် လင်း”

“ဘာ ... ဟိန်း၊ နင် ဘာစကား ပြောတယ်”

“အဟား ... ယောက်ျားကြောက်တဲ့စိတ်ကလေးကို လျှော့ ဖို့ပြောတာပါ၊ ဘာဖြစ်လဲ နင့်ယောက်ျားကို ခြောင်ဖွင့် ပြောပြီး နင့်ငွေ နင်တောင်းပေါ့၊ နင့်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းက နင့်ပစ္စည်းပဲ၊ သူ့ပစ္စည်းမှမဟုတ်တာ၊ ဒီလောက်တောင် ယောက်ျားကြောက်ရတယ်လို့ လင်းရယ်”

“ငါ့ဘက်က အမှားလုပ်ထားလို့ ယောက်ျားကို ကြောက် တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ကိုကမှားတာပါ၊ မြောက်ထိုးပင့်ကော် သူငယ်ချင်းမပီသတဲ့ လူတွေရဲ့စကားကို နားယောင်သွား

တာ၊ ငါ သိပ်မှားသွားပြီ၊ နောက်နောင် နင်တို့နဲ့လည်း လုံးဝမပတ်သက်စေရတော့ဘူး၊ ဒီမှာ ဟိန်း ... နင့်ပိုက် ဆံကို တစ်ပတ်အတွင်း ရစေရမယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ နင် ငါ့ကို လုံးဝ မဆက်သွယ်ပါနဲ့၊ ငါ့ယောက်ျားကိုလည်း လုံးဝ မသိစေနဲ့၊ ငါ့ဘာသာ ဖြေရှင်းပေးမှာပဲ”

“အိုခေ ... ကြိုက်သွားပြီ ... ဟား ဟား”

ဟိန်းက လိုချင်တာရသွားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို အူမြူးရယ်မောလိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ နှုတ်ခမ်းသားလေးကို ဖိကိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေစီးကျလာခဲ့သည်။

ကျွန်မ သိပ်မှားသွားခဲ့ပြီ ဦးနေစွမ်းတည်သာရယ်။ ရှင့်ကို အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်နဲ့ ကျွန်မ ပိုက်ဆံကို တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ တစ်ပုံတည်း ဖြန်းပစ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်မလောက်မိုက်တဲ့မိန်းမ မရှိတော့ ဘူး၊ ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ရှင်။

စတာလေး ရင်ထဲက ...

အပူသောကတွေကို စတာလေးတစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မိုတ်ခံစားရင်း ဖုန်းကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း အဲကြိတ်ကာ ရှိကိုင်ကြွေးလိုက်ပါတော့သည်။

သူမလောက်မိုက်တဲ့သူ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ရှိ မှာမဟုတ်တော့။

သူမလေး ငိုရွိုက်သံလေးတွေကို အမှောင်ထဲက ကြားနေရသည့် နေ့စွမ်းတည်သာကတော့ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားပါတော့သည်။

စတာလေးရယ် ... မင်း ... မင်း မိုက်လိုက်တာကွာ။ မင်း ဒီလောက်အထိ မိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ထင်မထားခဲ့ဘူး။ ဒီသိန်းငါးရာဆိုတဲ့ တန်ဖိုးကြီးကို မင်းတစ်ပုံတည်းထိုင်ဖြုန်းပစ်ခဲ့တာ ငါ ရင်နာတယ်။ ရင်နာတယ်ကွာ။

အန်တီကြီးရယ် ... အန်တီကြီးတူမ အမိုက်မရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို ထကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ...

ဘယ်လိုကြီးခံစားလိုက်ရမုန်း မသိတော့ဘဲ အရုပ်ကြီးပြတ်ကြီး စတာလေး ခုတင်ဘေးမှာ ဒူးကြီးထောက်ထိုင်ချရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်အထိ ကြေကွဲဆို့နှင့်သွားတော့သည်။ ဦးခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံးလည်း ချာလည်လည်သွားသလို မူးနောက်နောက်အသိကြီးကို ခံစားရပြီးနောက် စတာလေး နာမည်လေးကို အော်ခေါ်လိုက်တာကိုပဲ နောက်ဆုံး သိလိုက်ရတော့သည်။

လောကကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ရလေပြီ။

အို ... ဦးတည်ရယ်။

ကျွန်မ ... ကျွန်မကြောင့် ရှင် အခုလိုဖြစ်ရတာ။

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ဖြေလို့မရတော့ဘူး။

ရှင်သာ အန်တီကြီးလို ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ...

အို ... ကျွန်မ ရူးမှာ၊ ရူးမှာ သိလား။

“အဟင် ... ဟင် ... ဟင် ... ဦးတည် ... ဦးတည် သတိရပါတော့ရှင်”

ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး သတိလစ်နေသည့် ဦးတည်ကိုကြည့်ပြီး သူမ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုချလိုက်တော့ ဦးတည် သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်က ဘာကိုသဘောကျသွားသည်မသိ တဟားဟား ရယ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား ...”

“ဟင်”

“ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ယောက်ျားကိုချစ်တတ်လိုက်တာ တကယ်လက်တွေ့ကျ သိပ်ချစ်သွားပြီ သိပ်စိုးရိမ်သွားပြီ ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင် ... ဟို ... သူ့အခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲဟင်”
“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အလုပ်တွေ နေ့မနားညမနားလုပ်ပြီး ဇနီးလေးကို Billionarier ကြီးဖြစ်အောင် လောဘကြီးလွန်း လို့ သွေးပေါင်ကျပြီး သတိလစ်သွားတာပါ၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သိပ်မကြာခင် ပြန်သတိရလာမှာပါဗျာ”

ဦးတည် သူငယ်ချင်းက အပြုံးစွန်းနေတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ပြောလာခဲ့ပေမယ့် စတာလေး ရင်ထဲမှာ ဦးတည်အတွက် စိုးရိမ်သွားသည့်ခံစားမှုတွေက ပျောက်မသွားခဲ့သေးချေ။

တကယ်ပင် ဦးတည်မှာ ဘာနလုံးရောဂါမှမရှိဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ ရင်ထဲပေါ့ကျသွားတာလေးပဲရှိသည်။

အို ... ငါ ဘာဖြစ်လို့ ဦးတည်အတွက် ဒီလောက် အစိုးရိမ်လွန်သွားခဲ့တာလဲ။ ဦးတည်ဟာ ငါ့ရဲ့အခဲမကျောဆုံးသော ရန်သူ။ ငါ သူ့အတွက် ဘာမှ စိုးရိမ်ခံစားပေးစရာမလိုဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ...

သူမ နလုံးသားထဲကနေ ဦးတည်ကို အနွေးထွေးဆုံး အနက်ရှိုင်းဆုံးစိုးရိမ်သွားခဲ့တာကြီးက ဦးတည်အတွက် ကံအကောင်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ကြီးရသွားသလိုများ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။

ငယ်ငယ်ကတည်းက သံယောဇဉ်တွယ်တာလာရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးသွားရင်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေက သူမ နလုံးသားထဲကို နုသက်စွာ စီးဝင်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ပြီးတော့ ဦးတည် အခုလိုဖြစ်ရတာ သူမနှင့် ဟိန်းတို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ကြားပြီးဖြစ်ခဲ့ရတာမို့ သူမ ဦးတည်ကို သနားကြင်နာသွားခဲ့ရတာ မျက်ရည်တွေ အတောမသတ် ကျနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ညည်းယောက်ျား ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ သတိရလာမှာပါ၊ ကလေးကိုစိတ်ကို လက်နှစ်ဖက် စလုံး ချိတ်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲ အဲ ... ပြောရင်းဆိုရင်း ညည်း ကိုကိုတော်ကြီး သတိရလာပါပြီဗျာ”

“ဟင်”

စတာလေးက မျက်ရည်တွေစီးကျနေတာလေးကို လက်ကလေးဖြင့် ဖိသုတ်ပြီး ဦးတည်မျက်နှာကြီးကို စိုးရိမ်တကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အို ...

ဦးတည်ရဲ့အကြည့်တွေက သူမ နလုံးသားလေးကို မိန့်မိန့်တုန်ကျောချမ်းသွားရလောက်အောင် စူးရှနက်ရှိုင်းလွန်းတာ မို့ သူမ ဘာစကားမှ မပြောမိတော့ဘဲ မျက်လွှာလေးချ ငြိမ်သက် သွားရတော့သည်။

ရင်ထဲမှာ စိုးရွံ့စွာ ဦးတည်ရဲ့အကြည့်ကြီးကို အလန်ကြီးလန်ပြီး ငြိမ်သက်ငေးမောနေတာကို သူ့သူငယ်ချင်းက တစ်ချို့ မြင်သွားပြီး အာမြဲကြီးနှင့် အော်လာပြန်သည်။

“အမယ်လေး ... ခဏလေးသတိလစ်သွားတာပါကွာ ဒီလောက်လည်း မိန်းမကို လွမ်းပြမနေပါနဲ့၊ အဟားဟား ... ဒီနှစ်ယောက်ကတော့ ချစ်တာစံပဲ၊ တစ်ယောက်ကလည်း သွေးအားနည်းပြီး သတိလစ်သွားတဲ့ယောက်ျားကို အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ငိုလိုက်တာဗျာ၊ မျက်ရည်တွေ ဂဏှကိုစိတ်ပုလင်းလောက်ရတယ်”

ဦးတည် သူငယ်ချင်းက ဦးတည် သူမကို ကြည့်မိအကြည့်တွေကို ဘာမှမသိဘဲ ပြောချလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် စတုလေးမျက်နှာလေး ဇန့်ခနဲ ပူသွားသည်အထိ စိတ်ထဲမှာ ရှက်နဲ့ ရင်ဖိုသွားခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ...

ဦးတည် မျက်နှာကြီးကို ရဲရဲရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ခေါင်းကလေးကို ငုံ့ချလိုက်ကာ အပြစ်ရှိသူပီပီ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ဘာကစားမှမပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲက စားပွဲဆီသို့ တိတ်တိတ်လေးလျှောက်သွားပြီး ဆိုဖာကြီးမှာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေလိုက်သည်။

သူနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း စကားပြောသံတွေကိုလည်း စတာလေး အာရုံထဲမှာ မဝင်တော့။

သူ့ရဲ့ မကြည်လင်သည့် မျက်လုံးအကြည့်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့ရင်ခုန်စွာဖြင့် သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရမယ့် အချိန်ကိုပဲတွေးပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် မွန်းကျပ်နေခဲ့သည်။

စတာလေး ...

ဦးတည်ကို ရင်ဆိုင်ရမှာ အလန်ကြီးလန်နေခဲ့ပေမယ့် သိပ်မကြာသည့်အချိန်မှာပဲ ဆရာဝန် ပြန်သွားပြီးသည်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမယ့်အခြေသို့ ရောက်လာရပါတော့သည်။

ဆရာဝန် ပြန်သွားပြီးသည်နှင့် စိတ်ကြီးလျှော့ချသွားပုံဖြင့် မျက်လုံးကြီးတွေ ခပ်တင်းတင်း မှိတ်ချသွားသည့် ဦးတည် မျက်နှာချောချောကြီးကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ဝန်ခံဖို့ သူအိပ်နေတဲ့ ခုတင်ကြီးဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

အို ...

စတာလေး သူ့ကို မှားတဲ့အမှားတွေကို ဝန်ခံတောင်းပန်တော့မည်။

သူ့ရဲ့အပြစ်တင်ငြူစုကြိမ်းမောင်းမှုကို မျက်ရည်လည်ရွဲ ခေါင်းငုံ့ခံရတော့မည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး ... ဦးတည် စတာလေးကို ဘယ်
လောက်အထိ စိတ်နာသည်မသိ။

သူ အိပ်နေသည့် ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ စတာလေး
တင်ပါးလွှဲလေးထိုင်ချလိုက်တာကို လုံးဝ အရေးစိုက်မော့မကြည့်
လာသည့် ဦးတည်ရဲ့လျှစ်လဲ့ဖြူနိုင်ပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး စတာလေး
ရင်ထဲ ဘယ်လိုဝမ်းနည်းသွားမှန်းမသိအောင် ဆို့နှင့်ကြေကွဲသွား
ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ စတာလေး သူ့ကို ခေယယ အသံကလေး
ဖြင့် ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဦးတည်”

စတာလေး ခေါ်နေတာကို လုံးဝပြန်မထုဘဲ မျက်
မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ ငြိမ်သက်နေသည့် ဦးတည်မျက်နှာချောချော
ကြီးကို ငေးကြည့်ပြီး စတာလေး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အင့်ခနဲ
ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးလိုက်ပါတော့သည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း နောက်ကျိရုပ်ထွေးသွားကာ ရူးရှား
ရူးသွားရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ရူးရှားမိုက်မိုက် တွေးလိုက်မိသေးသည်။

တကယ်ပင် ဦးတည် သူမကို စိတ်နာသွားခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။

“ဦးတည်”

“.....”

“ခေါ်နေတာကို ဦးတည် ... အဟင် ... ဟင် ... ဟီး”
စတာလေး ...

ရှက်လည်းရှက်မနေနိုင်တော့ဘဲ ဦးတည်မျက်နှာကြီး
ကို ဆွဲခါယမ်းပစ်လိုက်ပြီး သူမ မျက်နှာလေးကို ငဲ့ချပစ်လိုက်ကာ
သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ မျက်နှာကလေးအပ်လျက် ကြေကွဲဆို့
နှင့်စွာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုချလိုက်မိပါတော့သည်။

“ဟာ ... ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

“ဦးတည်”

“ငါ့ရင်ခွင်ထဲက အခုထွက်စမ်း”

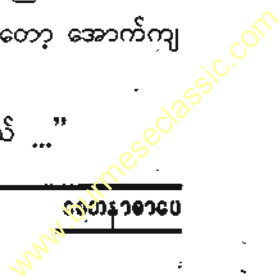
ဦးတည်က ...

အကြမ်းပတမ်းကြီးပင် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တိုးဝင်ငို
မှိုက်နေသည့် သူမ မျက်နှာလေးကို ဆွဲခါယမ်းပစ်ထုတ်လိုက်လျှင်
သူမက မရှက်နိုင် မကြောက်နိုင်တော့ဘဲ သို့ကိုယ်လုံးကြီးကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲဖက်ထားလိုက်ပြီး အသည်းအသန် ငိုချလိုက်
ပါတော့သည်။

မှားခဲ့မိသည့်အမှားကြီးအတွက် ဦးတည် ခွင့်လွှတ်
ကျေနပ်တဲ့အထိ သူမ တောင်းပန်ရမည်ဖြစ်သည်။

သူ ရိုက်ရိုက် ပုတ်ပုတ် သူမကတော့ အောက်ကျ
နောက်ကျတောင်းပန်မှာပဲ။

“ဟာ ... ထ ... ထစမ်းပါ၊ ငါ တယ် ...”

“ဟင်္သာအင်း ... ဦးတည်နော် စတာလေးကို”
 “ထစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ် မင်းကို လုံးဝစကားပြောချင်စိတ်
 မရှိတော့ဘူး စိတ်ကုန်တယ်၊ စိတ်အရမ်းကုန်တယ်၊ သွား
 သွား ... မင်းအခန်း မင်းပြန်အိပ်တော့၊ ငါ သိပ်စိတ်ရှုပ်မခံ
 နိုင်ဘူး၊ ငါ့ကို ဒီလောက်နှိပ်စက်ရရင် မင်း ကျေနပ်ပါတော့”

ဦးတည်က အသံတုန်တုန်ကြီးဖြင့်ပြောပြီး မျက်နှာ
 ကြီးကို တစ်ဖက်သို့ လှဲသွားလိုက်သဖြင့် သူမ ဦးတည် ကိုယ်
 ကြီးကို ပွေ့ဖက်ထားရာမှ ဦးတည် လက်မောင်းအိုးကြီးကို
 အပိုင်ကိုင်ရင်း မျက်ရည်လေးတွေ စီးကျလာခဲ့သည်။

သူမ မျက်ရည်လေးတွေ စီးကျပြီး ငိုကြွေးနေခဲ့တာ
 ကို လုံးဝ လျစ်လျူပြုကျောခိုင်းထားသည့် ဦးတည် မျက်နှာကြီး
 ကိုလည်း တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း စတာလေးမှာ ခဲ့သည့် အမှားတွေ
 ကို ရှိရှိကျိုးကျိုး ဒူးဖက်တောင်းပန်လိုက်မိပါတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဦးတည် စတာလေးကို အထင်လွဲနေတာ၊
 ဦးတည်ကို စတာလေး အခုချိန်မှာ ဘာမှ မနှိပ်စက်ရက်
 တော့ပါဘူး၊ စတာလေး ... စတာလေးကြောင့် ဦးတည်
 စိတ်ဆင်းရဲရမယ့် အဖြစ်တွေကိုလည်း မလိုလားတော့ပါဘူး
 ဦးတည်ရယ်။ စတာလေးကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်၊ တစ်ကြိမ်
 တစ်ခါမှာ ခဲမိတဲ့ စတာလေးအမှားတွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ
 လို့ နော်”

“ဪ ... အခုချိန်မှ မနှိပ်စက်တော့ဘူး ဟုတ်လား၊ နှိပ်
 စက်လို့ အားရပြီးမှကိုးကွ၊ မင်း ... မင်း တော်ပြီကွာ၊ ငါ
 ထပ်ပြီး ရောဂါအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“အဟင်္သာ ... ဟင်္သာ ... ဟင်္သာ”

“တော်ပြီကွာ”

“ဟင်္သာအင်း ... စတာလေး ဦးတည်အပေါ် မှားခဲ့တဲ့ အမှား
 တွေကို ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်၊ စတာလေး မိုက်ခဲ့တဲ့အပြစ်
 တွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်၊ စတာလေး နောက်တစ်ခါ
 ဒီလို လောင်းကစားမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါ
 ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ် ...

စတာလေးဆိုးခဲ့လို့ အန်တီကြီး တစ်ယောက်လုံး
 အသက်သေဆုံးပြီးပါပြီ၊ အခု ဦးတည် စတာလေးကြောင့်
 ဒုက္ခရောက်မယ့်အဖြစ်ကြီးကို စတာလေး တွေးတောင်မတွေး
 ဝံ့ဘူး၊ ဦးတည်ကို စတာလေး အဆုံးရှုံး မခံနိုင်တော့ဘူး၊
 စတာလေးမှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ ဦးတည် တစ်ယောက်
 တည်းပဲ ရှိတော့တာပါ ဦးတည်ရယ်”

ဟင်္သာ ... ပြောတတ်လိုက်တဲ့ ဟာမလေး။

အသည်းနှလုံးကြီး အင်မတန်နုနယ်လန်းသည့် သူ
 အဖို့ “ဦးတည်ကို စတာလေး အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူး” ဆိုတဲ့
 စကားလုံးသစ်ကလေးနဲ့တင် မိန့်မိန့်မူးမူးကြီး ခံစားလိုက်ရတာ

ရင်ထဲက သူမလေးအပေါ် ငြိုငြင်ဒေါသတွေလည်း ဝေါခနဲ ပြန်ကျသွားရလေတော့သည်။

အဲဒီလောက်အထိ စတာလေးကို သူ အသည်းစားချစ်ခဲ့ရတာ။

အသည်းကလေး: ...

အမိုက်မလေး: ...

သူ့ကို အဖွဲ့တိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် လောင်းကစားလုပ်ပြီး အရှုံးခံလိုက်တာ သိန်းငါးရာခိုတဲ့ဂဏန်းကြီးအထိ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း အရှုံးခံလိုက်တဲ့ကောင်းမလေးကို သူ ချစ်လွန်းလို့သာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဇွတ်မိုတ်ပြီး လက်မြောက်အရှုံးပေးရမှာ။

အန်တီကြီးသာ သူ့တူမ မိဆိုးလေးအကြောင်း သိလိုက်ရရင် ဘယ်လောက် ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်လိုက်မလဲ။

သူမလေးနဲ့ သူ့ရဲ့ ပယောဂကြောင့် အန်တီကြီး ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားခဲ့တာကြီးကို သူ သတိရသွားကာ မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ်မှ တစ်လိမ့်ချင်းစီးကျလာခဲ့တော့သည်။

သင်းလေးကြောင့် အန်တီကြီး အခုလိုဖြစ်ရတာ။

အပြစ်ပုံချမယ်ဆိုရင် သူမလေးက အဓိကတရားခံအစစ်။ အခုလိုအပြစ်တွေဖြစ်ခဲ့တာကြီးကို လုံးဝ ခွင့်လွှတ်ချင်စိတ် မရှိခဲ့ပေမယ့် သူ့ကို ရိုရိုကျိုးကျိုးကလေး ခုတင်အောက်မှာ ရှိခိုးတောင်းပန်နေသည့် ချစ်မိန်းမကို မြင်ရပြန်တော့လည်း ခွင့်မလွှတ်

ချင်လို့ ဆွဲမထုဘဲ လျစ်လျူပြုထားသည့် ရင်ထဲက အတ္တတွေ ကွာကျသွားခဲ့ရလေပြီ။

သူ ဘယ်လိုမှ မနေသာတော့ဘဲ သူမလေးလက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲပြီး ရင်ခွင်ထဲ အားအင်ကြီးကြီး ဆွဲသွင်းပွေ့အပ်ပစ်လိုက်ရင်းက ရင်ထဲက နာကျင်ကြေကွဲသံကြီးဖြင့် ဆိုလိုက်မိသည်။

“ဟင် ... မင်းလုပ်သမျှ အမှားတွေအတွက် အခုမှ ထိုင်ရီခိုးမနေနဲ့ အလကားပဲ၊ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အရာတိုင်းဟာ အမှားတွေချည်းပဲ၊ ခွင့်လွှတ်လို့မရတဲ့ အမှားတွေချည်းပဲ၊ မင်းလုပ်ရပ်ကြောင့် အန်တီကြီး ခံစားပြီးသေစေခဲ့သလို ငါ့ကို နောက်ထပ်ထပ်ပြီး သေစေချင်သေးလို့လား ဟင်”
“အို”

သူမ မျက်နှာကလေး သွေးဆုတ်ဖြူလျော်သွားသည် အထိ ကြေကွဲရိပ်တွေ ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

မပြောရက်ပါ။ တကယ်ဆိုရင် ဒီစကားတွေကို အခုလိုကြီး ဖွင့်ပြောလောက်တဲ့အထိ မပြောရက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ...

သူမ ဆိုးသွမ်းခဲ့လို့ အန်တီကြီး အခုလိုဖြစ်သွားခဲ့သလို သူလည်းပဲ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် သွေးတိုးမရှိဘဲ ခူးလဲကျသွားလို့ အသက်မသေခဲ့တာ။

သွေးတိုးသာရှိမယ်ဆိုရင် အခုလောက်ဆိုရင် သူမ ရင်ခွင်ထဲကနေ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ပေးရတော့မယ့်အဖြစ်။

“အဲဒီလိုကြီးတော့ မစွပ်စွဲလိုက်ပါနဲ့ ဦးတည်ရယ်၊ လောက ကြီးမှာ ရပ်တည်နေကြတဲ့ လူသားတိုင်းဟာ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်ကြတဲ့လူတွေနဲ့ ပျက်ချိန်တန်လို့ ပျက်ကြတဲ့လူတွေ ဒီနှစ်မျိုးနှစ်စားပဲရှိကြတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို ဖန်တီးတွန်းအားပေးတာက ကံပါပဲ၊ ဟုတ်တယ် ချစ်ရယ် ကိုကိုလည်း မင်း ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်လောက်ဆိုဆိုး ခွင့်လွတ်သည်းခံပြီး ချစ်နေခဲ့ရတာ ဝင့်ကြွေးရှိလို့ပဲ”

“အို ... ဒီအသုံးအနှုန်းတွေ မသုံးစမ်းမီနဲ့ ဦးတည်ရယ်။ ကျွန်မ စိတ်သောကရောက်လွန်းလို့ပါ၊ အန်တီကြီးကိုလည်း သိပ်သတိရတယ်၊ လောကကြီးမှာ ကျွန်မမှာ သွေးသားရင်း ချာမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ အားငယ်မှုကြီးက ကျွန်မကို ... အို ... အရမ်းခံစားရတယ် သိလား”

ငိုသံစွက်စွက်ကလေးဖြင့် သူ့ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ခေါင်းကလေးမှေ့မှီပြီး ငိုချပစ်လိုက်သည့် ချစ်ဇနီးလေးကို သူ ဘယ်လိုသနားကြင်နာသွားမှန်း မသိအောင် ချစ်ကြင်မြတ်နိုးသွား ရကာ ဇနီးကလေးရဲ့ မျက်နှာနုနုချောချောလေးထက် ချောအနမ်း တွေ မြေ့ချရင်း ရင်ခုန်သံနွေးနွေးတွေကို မိန့်မိန့်မှူးမှူးကြီး ယစ်မှူး သွားရပါတော့သည်။

“သွေးသားရင်းချာ ... ဟုတ်တယ် ချစ်ရယ်၊ ကိုကိုလည်းလေ ကိုကိုရဲ့ သွေးလေးကို လောကကြီးမှာ ရပ်တည်စေချင်တယ်၊ ချစ် ကိုကိုတို့ စိတ်မကောင်းစရာတွေ မပြောပါတော့နဲ့ကွာ၊ အန်တီကြီးက ကိုကိုတို့ အခုလိုဘဝမျိုးကို ကောင်းကင်ဘုံ ကနေ ကျေနပ်နေမှာပါကွာ နော်၊ ချစ်ဘဝမှာလည်း သွေး သားရင်းချာမရှိတော့သလို ကိုကိုဘဝမှာလည်း သွေးသား ရင်းချာမရှိခဲ့ဘူး၊ ကိုကိုလေ ကိုကိုရဲ့ သွေးလေးကို မြင်ချင် ပြီကွာ”

သူက ကြင်နာသံတိုးဖွဖွကြီးဖြင့် ပူဆာလိုက်သလို ကြီး ဆိုလိုက်တာကို သူမလေးက ရှက်သွေးလေးစို့နေသည့် ချက်ဝန်းလက်လက်ကလေးဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ရဲ့ အကြင်နာ ချက်ဝန်းတွေကို ခေါင်းကလေးငုံကာ မျက်လွှာလေးချငြိမ်သက် လျက် သူ့ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ မျက်နှာလေး ပွေ့အပ်လိုက်လေ သည်။

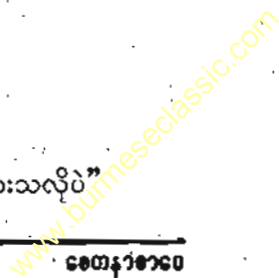
တစ်ခဏအကြာမှာ သူမက ရင်ထဲက နွေးမြဲလျက် တုန်ယင်သံကလေးဖြင့် ...

“ကိုကို”

“အား”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရင်ထဲမှာ လျှပ်စီးလှိုင်း ရိုက်ခတ်သွားသလိုပဲ”

“ပူလောင်တယ်လား ကိုကို”

“ဟေ့အေး ... ရှုတတကြီး”

“ဟွန်း ... ကိုကိုနော် ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

သူမက ခပ်နော့နော့အသံကလေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေး စုပြီးပြောလိုက်လျှင် သူမလေးရဲ့ ထိုအမူအရာလေးကို ရင်ခုန် အသည်းယားသွားရကာ နုနုအိနှင်းဆီဖူးလေးကို သူ အနမ်းငွေ့ နွေးမြဲမြဲကြီးပေးအပ်ပစ်လိုက်သည်။

ချစ်တယ် မိန်းမရယ် ...။

မင်းကို ချစ်ခဲ့ရတဲ့အချစ်တွေက ဆယ်ဘဝကျားသွား တောင် မေ့နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူးကွာ။

“အား”

သူ့ရဲ့အချစ်အနမ်းတွေက သူမလေးရဲ့ နွေးမြဲသည့် နှုတ်ခမ်းလေးဆီမှာ အချိန် ဘယ်လောက် ကြာမြင့်သွားသည် မသိ။

စူးခနဲ လက်မောင်းက နာကျင်သည့်အသံကြီးကြောင့် သူ မက်မောကြာရှည်စွာနမ်းခဲ့သည့် အနမ်းတွေ ယိမ်းယိုင်သွား တော့သည်။

“ဟာ ... အာကွာ ... ကိုယ့်ကို လိမ်ဆွဲတယ်”

“လိမ်ဆွဲမှာပေါ့လို့၊ ဒါပဲ သတိရနေတာ မုန်းတယ်”

“အဟွန်း ... ဟွန်း ... အသံလေးက နော့တယ်ကွာ”

သူက အချစ်ရည်များပြည့်နေသည့် မျက်လုံးအစုံ ဖြင့် ချစ်ဇနီးလေးကို ရှည်ကြာစွာညှို့ရိုစိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှ ချစ်ဇနီးလေး စိတ်ခံစားချက်ကလေးကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သည့် ဆန္ဒကလေးတွေဖြင့် မနေ့ကမက်သည့် အိပ်မက်ကြီးကို ဖွင့်ပြော လိုက်မိတော့သည်။

“ချစ် ... ညက ကိုကို အိပ်မက်မက်တယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ လေ အန်တီကြီးက ကိုကိုနဲ့ ချစ်တို့ဆီမှာ အတူနေချင်လို့ တဲ့ ပြောလာတယ်”

“ဟင် ... တကယ်၊ တကယ်ပြောတာလား ကိုကို”

“ရော် ... ကိုကိုက လိမ်ပြောပါ့မလားကွာ၊ ကိုယ့်တို့ချစ် ခြင်းအတွက် ရင်သွေးလေးကို မွေးပေးပါလို့ တောင်းဆို ချင်ပါတယ် ချစ်လေးရယ်၊ ဒီရင်သွေးလေးဟာလည်း တခြားသူမဟုတ်ဘဲ အန်တီကြီးဖြစ်မယ်လို့ ကိုယ်ယုံတယ်”

“အဲဒါဆိုရင် ကိုကို ကျွန်မကို နားလည်ပေးမှာလားဟင်”

“အချစ်ရယ် ... ကိုကိုက မင်းဆန္ဒကို အမြဲလိုက်လျောပေးနေ ခဲ့တာပါပဲကွာ၊ ချစ်လေး ဘာလုပ်လုပ် ကိုကို ကျေနပ် တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုကိစ္စမျိုးကိုတော့ ကိုကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး နော်၊ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ၊ ဒါတောင် အသည်းလေးကို သိပ်ချစ် လွန်းလို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တာနော်၊ ချစ်ဆန္ဒကို ကိုကို

လိုက်လျောပေးသလို ကိုကို့ဆန္ဒကိုလည်း လိုက်လျောပေးရမယ်။ ကိုကိုကို သားသားလေးဖြစ်ဖြစ် ...”

“ဟင့်အင်း ... ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်မ ... ကျွန်မ နားရှက်တယ်”

“မရှက်ဘူးလေ၊ ဒါ အိမ်ထောင်သည်တိုင်းရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ စကားသစ်ကလေးပဲလေ၊ ချစ် ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်တယ် ဆိုရင်တော့ ကိုကို့ရဲ့ ရင်သွေးလေးကို လူ့လောကထဲရောက်အောင် မွေးဖွားပေးပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်ကွာ”

ချောမြူသလိုကြီးတောင်းဆိုလိုက်သည့် သူ့ကိုယ်သူ နည်းနည်းရှက်သွားမိပေမယ့် ရင်ခွင်ထဲက နွေးနွေးလေးဖက်ထားသည့် ချစ်ဇနီးလေးရဲ့ စကားသံချိုချိုလေးကို တောင့်တစွာဖြင့် မက်မက်မောမောကြီးစိုက်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ဟွန်း ... ချစ်ဇနီးလေးကလည်း အိုက်တင်ပေးလိုက်တာ။

သူမလေးရဲ့ စကားသံလေးတွေကို နားစွင့်ထားရင်း သူ့ရင်တွေ ပြတ်ထွက်မတတ် အခုန်ကြမ်းခဲ့တာ ကြောက်မနက်လိလိ။

တကယ်ပါကွာ။
မင်း ကိုကိုကို မညှဉ်းစမ်းပါနဲ့။
ပြောပါတော့။

ကိုကို အကြားချင်ဆုံး ရင်အခုန်ရဆုံးစကားလေးတွေကို နွေးနွေးလေးပြောလိုက်ပါတော့ကွာ။

“ကိုကို”

အွန်း ... အိုက်တင်အကြာကြီးပေးပြီးမှ တိုးဖွဖွ အက်ရှရှအသံကလေးနှင့် ခေါ်လိုက်တဲ့အသံလေးက သူ့နှလုံးသားထဲကို တစ်ရှိန်ထိုး ထိုးထွင်းဝင်ရောက်သွားသလို သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်ခနဲတုန်မြဲသွားသည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။

“ပြော ချစ်”

“ဟိုလေ ... ကျွန်မ ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းခဲတွေနဲ့ အန်တီကြီးကို အသစ်တစ်ဖန်ပြန်ပြီး မွေးဖွားပေးမယ်ဆိုရင် ကိုကို ကျေနပ်မယ်ဟုတ်လားဟင်”

အင်း ... ကျေနပ်တာပေါ့ ချစ်ရယ်။

ကိုကိုလိုချင်တာ ချစ်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ အသန့်စင်ဆုံးဖြစ်တည်လာတဲ့ ကိုကိုတို့ရဲ့ မိသားစုဘဝလေးကိုပါပဲကွာ။ ရင်ထဲက စကားတွေကို ချစ်ဇနီးလေး မကြားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ...

ရင်ထဲက အချစ်တွေကိုတော့ ...
မကြားမမြင်လို့မရတော့။
တကယ်ဆိုရင် ...

ကြင်နာနွေးထွေးသည့် သူ့ရဲ့ချစ်အနမ်းတွေကို
ချစ်နီးလေးကလည်း ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ မိန့်မိန့်မှူးမှူးလေးခံယူ
ရင်း ရင်ခုန်သံနွေးနွေးလေးတွေက နှလုံးသားချင်း အရင်းနှီးဆုံး
ပွေ့အပ်သွားပါတော့သည်။

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

ရှင်မိထယ်

